

Lạc Mất Tình Yêu: Những Linh Hồn Tội Lỗi

Contents

Lạc Mất Tình Yêu: Những Linh Hồn Tội Lỗi	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	16
9. Chương 9	17
10. Chương 10	19
11. Chương 11	20
12. Chương 12	22
13. Chương 13	23
14. Chương 14	24
15. Chương 15	26
16. Chương 16	28
17. Chương 17	29
18. Chương 18	31
19. Chương 19	33
20. Chương 20	34
21. Chương 21	35
22. Chương 22	37
23. Chương 23	39
24. Chương 24	41
25. Chương 25	43
26. Chương 26	46
27. Chương 27	48
28. Chương 28	50
29. Chương 29	52
30. Chương 30	54
31. Chương 31	57
32. Chương 32	59
33. Chương 33	60
34. Chương 34	63
35. Chương 35	66
36. Chương 36	68
37. Chương 37	70
38. Chương 38	72
39. Chương 39	74
40. Chương 40	75
41. Chương 41	77

42. Chương 42	79
43. Chương 43	80
44. Chương 44: Kết Thúc	83
45. Chương 45: Kết Thúc (2)	85
46. Chương 46: Ngoại Truyện 1: Tiêu Trần Vũ	87
47. Chương 47: Ngoại Truyện 2: Hạ Vũ	89

Lạc Mất Tình Yêu: Những Linh Hồn Tội Lỗi

Giới thiệu

“Anh sắp kết hôn rồi” Tạ Chiêu Ly đứng trên sân thượng nhìn màn hình lớn của trung tâm thương mại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lac-mat-tinh-yeu-nhung-linh-hon-toi-loi>

1. Chương 1

Mở đầu

“Anh sắp kết hôn rồi”

Tạ Chiêu Ly ánh mắt không tin được nhìn người đàn ông trước mặt mình, anh ta mới đây còn nói yêu cô nhưng bây giờ đã muốn kết hôn với một người con gái khác mà người đó không phải là cô. Cố gắng kiềm chế cảm xúc muốn tiến lên xé xác anh ta ra, cô gằn giọng hỏi “Anh yêu cô ta?”

Người đàn ông trước mặt cô im lặng không nói gì, khi cô gần như mất kiên nhẫn rồi hần mới lên tiếng “Cô ấy có thai rồi”

“Cái gì?” Tạ Chiêu Ly không xác định hỏi lại cô không nghe nhầm chứ, anh ta không nói như vậy đúng không?

Người đàn ông nhắc lại. “Cô ấy có thai hai tháng rồi, anh không thể không có trách nhiệm, anh xin lỗi”. Nói xong anh ta quay đầu bước đi. Tạ Chiêu Ly chạy theo ôm anh chặt eo anh ta từ phía sau, nước mắt ướt đầm khuôn mặt xinh đẹp, giọng nói kiềm chế nhưng vẫn còn run rẩy:

“Đừng đi mà, chúng ta đừng có như vậy, anh không phải nói anh yêu em như?”

Đôi tay nam nhân đang gỡ tay cô khẽ cứng nhắc, sau đó anh ta khô phục quyết tâm gỡ tay cô ra, không quay đầu lại nói: “Đây không phải là kết quả em làm ra sao. Chính em đã đẩy anh cho cô ấy mà”

Tạ Chiêu Ly nghe thấy anh nói đôi tay đang kéo áo anh, buông lỏng, dừng lại trên không trung, anh nói đúng kết cục này là do cô đặt ra. Nếu không phải cô bị thù hận làm mờ mắt, muốn anh đi quyến rũ cô ta sau đó rời bỏ cô ta, khiến cho cô ta ném mùi đau khổ, thân bại danh liệt thì bây giờ đâu có như vậy. Cô chỉ nghĩ đến khoái cảm trả thù, bắt ép anh làm những việc mà anh không muốn, thậm chí dùng tính mạng uy hiếp anh mà cô vô tình lại quên mất anh là người rất coi trọng trách nhiệm, anh sẽ không cho con của mình

lưu lạc ở bên ngoài, cho dù đó là con của người anh ghét nhất. Tạ Chiêu Ly cảm thấy mình như sắp chết rồi, lòng cô đau rất như hàng nghìn con kiến đang cắn xé, cô sụp đổ, ôm đầu hai vai run rẩy, khóc nức nở.

Tiêu Trấn Vũ nghe thấy tiếng cô khóc anh rất muốn tiến lên ôm cô nhưng khi anh định quay đầu thì lại nghĩ đến người phụ nữ đang mang thai con mình, anh đã quyết định rồi. Anh không thể để con mình lưu lạc ở bên ngoài. Anh thừa nhận anh rất yêu cô, bây giờ cũng vẫn còn rất yêu cô, cho dù chính cô đã đẩy anh về phía người phụ nữ đó nhưng anh vẫn rất yêu cô. Nhưng anh không thể quay đầu nữa rồi. Hạ quyết tâm anh không muốn phút cuối lại giao động anh bước nhanh ra khỏi chỗ cô.

Tạ Chiêu Ly nghe tiếng bước chân anh xa dần sau đó biến mất vào trong không gian, cô biết lần này cô đã mất anh thật rồi, mà chính cô là nguyên nhân gây lên.

Đứng trên sân thượng, nhìn màn ảnh tin tức rộng trên tầng cao nhất khu thương mại đối diện. Trên màn hình đang phản chiếu hình ảnh khuôn mặt tươi cười của anh đang cẩn thận điều vị hôn thê bên cạnh trước hàng nghìn fan hâm mộ, tiến về lễ đường. Nơi đó có một vị cha xứ đang mỉm cười đứng đợi.

Tạ Chiêu Ly cảm thấy trái tim đang tan nát theo từng bước chân của anh. Đứng trên sân thượng tòa nhà 12 tầng này nhìn xuống phía dưới có thể quan sát được hết cảnh quan phía dưới, nhưng nó càng làm tăng thêm cảm giác cô đơn trong tâm hồn cô. Đỉnh cao sự nghiệp thì như thế nào chứ? Nữ hoàng điện ảnh thì như thế nào chứ? Các giải thưởng danh giá hay được bao nhiêu nhiều người yêu mến thì sao chứ? Cô không cần cô chỉ cần anh thôi, tại sao anh lại bỏ cô chứ? Trên thế giới này chỉ còn lại mình cô cô độc, cô chỉ có mỗi anh thôi, nhưng giờ anh cũng bỏ cô lại rồi, cô còn sống lại làm gì chứ?

Đúng rồi nếu cô nhảy từ đây xuống liệu anh có vì đau lòng mà quay lại với cô không. Nếu cô chết rồi anh sẽ đau lòng vì cô chứ, anh có vì nghe tin cô chết mà không kết hôn với người phụ nữ đó đúng không? Anh sẽ chứ?

Tạ Chiêu Ly nhích dần từng bước lên trên ban công. Gió thổi làm tóc cô bay phấp phới, nước mắt trên mặt đã khô, nhưng lại thay thế bởi những giọt nước mắt khác.

Cô từng diễn rất nhiều vai được chuyển thể, nhân vật chính khi chết đi sẽ được quay lại quá khứ, thay đổi quá khứ. Nếu cô chết rồi cũng sẽ quay trở về được đúng không? Cô nhìn màn ảnh phía đối diện cha xứ hỏi anh có đồng ý lấy cô gái đó không. Anh nhìn cô ấy mỉm cười đáp lại con đồng ý.

Tia hy vọng cuối cùng của cô đã biến mất theo tiếng nói của anh. mỉm cười nhìn anh Tạ Chiêu Ly nhảy xuống.

Hôm nay là thứ 2 ngày 15 tháng 2. Các bạn đã có một ngày nghỉ cuối tuần và ngày tình nhân vui vẻ chứ. Các bạn có nhận được nhiều quà không, chúng tôi cũng nhận được rất nhiều quà đấy. chúc các bạn đầu tuần vui vẻ.

“Tiểu Uyển dậy đi, Tiểu Uyển dậy đi”

Tiếng chuông đồng hồ báo thức vang lên khắp kéo dài khắp căn phòng. Ánh nắng soi qua cửa sổ chiếu sáng khắp căn phòng nhỏ. Căn phòng được sơn màu hồng, khắp nơi đều có những chú gấu bông nằm giải rác, căn phòng không có nhiều đồ, chỉ có một chiếc tủ, bàn trang điểm, những kệ để đầy gấu bông. Ở giữa căn phòng là một chiếc giường lớn, ga giường màu trắng tinh. Tất cả đều rất hoàn hảo nếu người trong phòng này không vất vả bữa bãi khiến căn phòng đã chật càng bữa bộn hơn.

Trên giường một cô gái đang thò cánh tay trắng nõn mơn mởn ra đúng vị trí chiếc đồng hồ báo thức đang reo vang. Bàn tay chính xác lấy được chiếc đồng hồ sau đó rất thành thạo tìm được nút tắt, sau đó cô lại tiếp tục kéo chăn che kín đầu tiếp tục ngủ.

Một lúc sau tiếng đồng hồ báo thức lại vang lên, nhưng lần này một chiếc khác. cánh tay trong chăn lại một lần nữa chui ra, thành thạo tìm được vị trí của nó, nhưng lần này còn chưa kịp tắt thì chiếc đồng hồ khác lại vang lên. Chưa đầy phút sau đồng hồ khắp nơi trong căn phòng đồng loạt vang lên. Cô gái trong chăn đã mất kiên nhẫn, bực mình, ném mạnh chiếc đồng hồ trong tay. Chiếc đồng hồ bay vút một đường tuyệt đẹp đập thẳng vào bức tường đối diện, vỡ tan.

“Tiểu Uyển, Tiểu Uyển” Cô gái trong chăn mất hẳn kiên nhẫn thò đầu ra lớn tiếng gọi, nhưng đợi một lúc cũng không thấy ai trả lời. Cô nheo mắt tức giận, vùng người ra khỏi chăn, ánh mắt mơ màng nhìn xung

quanh căn phòng. Ánh sáng khiến cô không kịp thích ứng, dụi dụi mắt đến khi đã quen với ánh sáng. Đôi mắt cô bỗng tròn tròn, miệng há hốc, động tác tay đang dụi mắt cũng cứng nhắc. đây không phải là phòng cô. Kiểm chế kinh ngạc cô nhìn xuống quần áo của mình, một lần nữa xác nhận, đây không phải là quần áo của cô nha.

Khoan đã, Tạ Chiêu Ly lập tức dừng mọi hành động lại, rõ ràng hôm qua cô đã nhảy từ sân thượng tòa nhà 12 tầng nơi cô ở xuống rồi mà, sau đó cô còn thấy mọi cảnh sát phong tỏa hiện trường mà, chẳng lẽ là mơ. Tạ Chiêu Ly cô gắng kiềm chế, cô chậm chậm đi đến trước bàn trang điểm, hít một hơi lấy lại bình tĩnh, có trời mới biết cô đã hoang mang như thế nào. Tạ Chiêu Ly mở mắt nhìn thẳng vào gương. Lập tức miệng hình chữ O không tin được. Sao có thể như vậy, đây không phải là cô nha. tuy rằng cô gái này cũng đẹp, nhưng mà gương mặt vẫn còn trẻ con nha, chắc chưa đến 20 tuổi đi. Tạ Chiêu Ly thở dài nhìn kỹ cô gái trong gương, cô ấy có đôi mắt to tròn, long lanh biết nói, khác hẳn với đôi mắt xé rách sắc bén của cô, còn chiếc mũi thẳng cũng coi như là hơi giống, đôi môi mỏng, cạnh miệng có một nốt mụn ruồi. ưm, cũng được. Tạ Chiêu Ly khẽ hài lòng, tiếp tục đưa mắt xuống dưới ngực, anh mắt lập tức hóa đá. Không ngờ cô nhóc này trông thế nhưng mà lại không có ngực, dùng hiểu lầm không phải là cô bé này không có mà là trong mắt cô tất cả những người cỡ B trở xuống đều được coi là không có. Ngày hôm qua trở về trước thì là như vậy, dù gì của cô khi đó cũng là cỡ C. Tạ Chiêu Ly nhìn lên trời thầm than thở, không phải mình xuyên qua chữ, nhưng đây rõ ràng là hiện đại nha, xuyên cái gì chứ, hay là trùng sinh, chắc là như vậy rồi.

Sau một tiếng suy nghĩ Tạ Chiêu Ly đã ra được kết luận đó là cô trùng sinh rồi, nhưng cô gái này là ai thế.

“ Cô ấy là Tạ Uyển”

“ Tạ Uyển?” Tạ Chiêu Ly phản xạ có điều kiện hỏi lại, nhưng nghĩ mãi vẫn thấy có gì đó không đúng, cô nhìn khắp căn phòng vẫn thấy không có ai, vậy tiếng nói vừa rồi ở đâu ra, chắc không phải nhà này có ma chứ. Bình sinh cô không sợ bất cứ thứ gì, duy chỉ có sợ duy nhất chính là ma. Vì những thứ khác còn nhìn thấy được hay sờ thấy được, còn ma thì không. Nuốt nước bọt, cố lấy lại bình tĩnh, Tạ Chiêu Ly nhìn một lần nữa vẫn không thấy gì, cô lấy hết can đảm lên tiếng: “ Ai đấy, ra đây đi”

Không thấy đáp lại, Tạ Chiêu Ly cũng không giám buông lỏng cảnh giác, tay vẫn cầm cái đèn pin ở đầu giường, cô nghe người ta nói ma sợ ánh sáng, Tạ Chiêu Ly giữ nguyên tư thế đợi một lúc lâu sau, vẫn không thấy có động tĩnh gì, lập tức buông lỏng cảnh giác ngồi xuống giường, ném cái đèn pin trong tay vào một góc, chắc vẫn chưa hết kinh ngạc với việc mình sống lại nên bị ảo giác rồi.

Tạ Chiêu Ly nằm soài xuống giường, tiện tay ôm một con gấu gần đấy. lắc lắc gấu cô thì thầm nói: “ Không biết đây là đâu, chủ nhân trước tên là gì nữa”

“Đã bảo cô là cô ấy tên Tạ Uyển rồi” lần này tiếng nói vang lên rõ ràng, một lần thì đó là ảo giác, hai lần thì không phải nữa. Cô híp mắt nhìn lại một lượt, giọng run rẩy hỏi : “Ai đấy, đừng giả thần giả quỷ nữa mau ra đây đi” vẫn giống như lần trước không có tiếng đáp lại. cô có chút tức giận, giọng nói cũng cao hơn: “ Tôi nói lại ai đấy? Có bản lĩnh thì ra đây đi! Nếu không thì đừng trách”

Lần này không cần cô đợi lâu, có tiếng cười khúc khích vang lên, sau đó một bóng người tí hon, béo lúc lích lật đật xuất hiện. Tạ Chiêu Ly tròn mắt nhìn sinh vật quái dị trước mặt nàng, vẻ mặt thích thú, không tự chủ thốt lên. “Sinh vật gì đây?”

Người tí hon có vẻ hơi bức mình trước câu nói của cô, không vui nhìn cô khinh thường. “ Cái gì mà sinh vật gì. Ta là thần hộ mệnh của cô”

“Thần hộ mệnh đó là cái gì?” Tạ Chiêu Ly thắc mắc hỏi. Không phải nói thần hộ mệnh là những thiên sứ có cánh màu trắng sao. Sao cô nhìn khắp cũng không thấy sinh vật trước mặt có cánh.

Người tí hon có vẻ không hài lòng trước thái độ của cô, khẽ cau mày. Đây chính là sỉ nhục nha, hẳn rõ ràng là thần hộ mệnh có kinh nghiệm nhất nha, nhưng sao đến cô gái này lại dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn hần, đúng là sinh vật loài người mắt kém mà. Thấy cô không có ý định dừng lại, hần không vui, vẻ mặt uy hiếp hỏi lại: “ Cô nghi ngờ?”

Tạ Chiêu Ly thấy vẻ mặt của hần, cả người lạnh băng, vội hồi phục lại tinh thần, ho khan một tiếng. “ Anh nói cô gái này tên Tạ Uyển”

“ Đúng vậy” Thần hộ mệnh lười biếng lên tiếng.

“Nhưng tại sao tôi lại ở trong cô ta?”

Thần hộ mệnh quang cho cô một ánh mắt xem thường “Tất nhiên là do tôi làm rồi” thế mà cũng phải hỏi “Nhưng tôi chẳng phải là tôi đã chết rồi sao? Còn nữa tôi hỏi cô gái này là ai? Tại sao tôi lại biến thành cô ta? ” Tạ Chiêu Ly nhìn kẻ đang tự đắc trước mặt, hỏi. Thần hộ mệnh không để ý đến tâm tình của cô, thông thả trả lời.

“ Cô đúng là đã chết rồi nhưng đó là do một số sai sót, nên tôi phải cho cô nhập tạm vào cô ta để sửa lại. Còn cô ta tên là Tạ Uyển năm nay 23 tuổi, vừa tốt nghiệp cao đẳng nghệ thuật Trung Ương, hiện tại đang làm trợ lý ột đoàn phim nhỏ.”

Tạ Chiêu Ly nghe thấy thế, gật đầu tỏ vẻ đã biết, sau đó suy nghĩ một lúc nhìn chằm chằm vào Thần hộ mệnh hỏi : “Còn ông?”

“ Ta?” thần hộ mệnh chỉ vào mình, rồi nói “ Ta không phải đã nói rồi sao, ta là thần hộ mệnh của cô”

“Tên?” Tạ Chiêu Ly lạnh giọng, không kiên nhẫn hỏi lại

“ À ta quên, ta là Tiểu Thần” Tiểu Thần cười hì hì ngượng ngừng gãi đầu.

Tạ Chiêu Ly gật đầu, không để ý đến kẻ đang ngượng ngừng kia, đi ra phòng khách, khê cau mày gạt hết đồng hồ trên sofa xuống, ngồi xuống, gác chân vắt chéo gác lên trên bàn, với cái điều khiển trong đồng hồ đập tạt trên bàn, mở TV.

Trên màn hình lập tức phát bản tin trực tiếp về sự kiện nữ hoàng siêu sao điện ảnh Tạ Chiêu Ly tự sát. cô phát thanh viên đang truyền những thông tin trực tiếp từ hiện trường.

“Đây là hiện trường vụ án tự tử của nữ hoàng điện ảnh Tạ Chiêu Ly. Cô được phát hiện khi rơi từ sân thượng tòa nhà 12 tầng xuống. cảnh sát đã ngay lập tức đến phong tỏa hiện trường. sau 12 tiếng tiến hành điều tra cảnh sát đã xác định nguyên nhân là do cô đã nhảy từ tầng sân thượng xuống. nguyên nhân khiến cô tự tử bây giờ vẫn đang còn trong quá trình điều tra. Phóng viên Tần Thanh tác nghiệp”

Tạ Chiêu Ly nhàm chán bật hết một lượt thấy toàn phát tin cô tự sát, không có chương trình gì khác, nhàm chán tắt TV ném điều khiển về lại mặt bàn, lấy tay day day trán, ngứa cổ nằm trên sofa.

“Tiểu Uyển , Tiểu Uyển...” Ngoài cửa có tiếng gọi Tạ Chiêu Ly mới nhớ ra là đang gọi mình, cô bực mình lười biếng đứng dậy mở cửa. Ngoài cửa một cô gái có gương mặt thanh tú, tuổi khoảng 20, tay đang cầm một bịch cơm, giơ lên khua khua trước mặt cô, mỉm cười hì hì, kéo cánh tay cô vào trong nhà. Vừa cười vừa nói: “ Tiểu Uyển, mình biết cậu lại ngủ dậy muộn phải không?. Nếu vậy thì chắc là chưa ăn sáng rồi. Cậu xem mình đã mua xủi cảo mà cậu thích ăn đây này”

Vào trong phòng khách cô gái khê cau mày nhìn cảnh tượng trước mặt, sau đó gạt đồng hồ trên bàn sang một bên để đồ trong tay xuống. Cô thành thạo thu dọn những thứ ở trên bàn và dưới đất, từ phòng khách đến phòng ngủ. chỉ một chốc căn phòng đã sáng sủa, gọn gàng trở lại. làm xong việc cô lau mồ hôi, thở phì phò, ngồi xuống sofa nhìn người đang nhàn nhã đang ngồi ăn xủi cảo bên cạnh. càng nghĩ càng tức rõ ràng đây là nhà của cô ấy, sao lần nào cũng là Tần Tư Kỳ cô dọn thế.

Tạ Chiêu Ly thấy ánh mắt Tần Tư Kỳ cứ gián chặt vào mình, quay sang nhìn cô ấy, chắc cô ấy là bạn của Tạ Uyển, lại thấy cô ấy không có ác ý, thiện cảm cũng tăng lên không ít, lấy dưa góp một miếng xủi cảo giơ lên ý hỏi cô có ăn không .

Tần Tư Kỳ nhìn cô lắc đầu, với lấy cốc nước trên bàn uống một ngụm. không hiểu sao cô cảm thấy Tạ Uyển khác, thân thiện hơn mọi hôm. Mọi hôm cô có đến thì Tạ Uyển cũng mở cửa cho cô nhưng mặt mày cũng không tươi tỉnh, cô ấy ghét nhất là có người đánh thức vào buổi sáng, nếu ai mà đánh thức cô ấy thì cô ấy sẽ cáu bẳn. Ngồi một lúc, Tần Uyển đợi Tạ Chiêu Ly ăn xong, vội kéo cô ấy đi làm, không nhanh đợi cô ấy nữa thì có mà muộn mất.

2. Chương 2

Nơi Tạ Uyển làm việc là một đoàn phim nhỏ, thuộc công ty giải trí Ảnh Đế. Tuy chỉ là đoàn phim nhỏ chuyên phụ trách các hạng mục phim tài liệu về cuộc đời thăng trầm của các nhân vật nổi tiếng, trường trình lớn nhất hiện nay mà đoàn đang phụ trách là hạng mục Sao Online, hạng mục này tuy nhỏ nhưng cũng thu hút được khá nhiều những ngôi sao hạng 2 hạng 3 tham gia nên cũng có chút danh tiếng.

Khi vừa đến Tạ Chiêu Ly và Tần Tư Kỳ đã bị đạo diễn đẩy đi theo giúp đỡ đoàn phụ trách tang lễ, nghe nói là đến giúp đỡ tổ chức tang lễ cho nữ hoàng điện ảnh Tạ Chiêu Ly. Tạ Chiêu Ly không thể hình dung cảm giác của mình lúc này là gì, nhưng cũng không khó chấp nhận lắm.

Đứng trước linh vị của mình, cô không khỏi cảm than, thì ra mình đã chết thật rồi. Tang lễ diễn ra rất trang trọng khách từ khắp nơi đổ về, người hâm mộ xếp hàng dài, ai cũng nức nở khóc thương cho thân tượng của mình. Không khí rất u buồn, rất nhiều nghệ sĩ, bạn bè từ khắp cả nước đến đây chia buồn, nhưng nhìn những người đó Tạ Chiêu Ly biết những người đó đa phần là hư tình giả ý, tuy bên ngoài có vẻ buồn đau nhưng cô biết trong bụng họ đang cười, nói thầm cuối cùng cô ta cũng chết rồi. Tang lễ được diễn ra trong hai ngày, buổi sáng là dành cho những người hoạt động trong lĩnh vực nghệ thuật bạn bè nghệ sĩ, còn thời gian còn lại là dành cho phan hâm mộ.

Vì gia đình ít người lên một số bạn bè thân thiết cũng đến giúp, Tạ Chiêu Ly ở trong đám tang của mình giúp mọi người tiếp khách, công việc khá bận rộn. Tuy ở đằng xa nhưng cô đã nhìn thấy cô bạn thân nhất của mình Đỗ Viên Viên, cô ấy đang khóc vật vã bên cạnh linh vị của cô. Anh cô đang đứng nơi đó trả lễ cho những người đến viếng, dáng vẻ tang thương dù đã kiềm chế nhưng vẫn không che dấu được, đôi mắt anh đỏ hồng. Nhìn cảnh như vậy bất giác trong lòng cô rất xúc động, cô rất hối hận mình hành động mà không suy nghĩ đến những người yêu quý mình, cô muốn nói cho họ biết cô vẫn còn sống. Tạ Chiêu Ly trong mắt lóe lên một tia sáng, sau đó rất nhanh thay thế bằng sự uất hận. Cô muốn cho những người đó không được sống tốt.

Nhìn thấy Đỗ Viên Viên đã rời khỏi hội trường Tạ Chiêu Ly cũng đi theo cô. Đây là người bạn thân nhất của cô. Bọn cô thân nhau từ hồi mới bước chân vào làng giải trí, giữa họ không có khoảng cách hay bất kỳ bí mật gì, bất cứ việc gì cô cũng sẽ nói cho cô ấy đầu tiên, dù vui hay buồn, tất nhiên cô ấy cũng vậy. Nghĩ đến Đỗ Viên Viên, lòng Tạ Chiêu Ly cảm giác như có một dòng nước ấm chảy qua, rất ấm áp, có được người bạn như vậy thật tốt. Tạ Chiêu Ly đi dọc hành lang cũng không trông thấy cô ấy đâu, rõ ràng vừa nãy còn trông thấy cô ấy đi ra đằng này mà. Tạ Chiêu Ly đi vòng quanh thêm một lúc nữa thì thấy Đỗ Viên Viên đang ở đằng xa xa trước mặt, vừa vịn bị góc khuất che đi. Tạ Chiêu Ly mỉm cười, thảo nào vừa nãy không nhìn thấy cô ấy. Tạ Chiêu Ly nhanh chân bước, mỉm cười gọi: “Viên Viên, Viên.....”

“Cuối cùng cô ta cũng chết rồi”

“ Đúng vậy, cuối cùng cũng chết thật rồi”

Một giọng nữ dịu dàng vang lên, câu tiếp theo là của người bạn thân nhất của cô Đỗ Viên Viên.

Tạ Chiêu Ly bất giác động tác liền dừng lại, tiếng gọi đang định thốt ra cũng nuốt vào trong bụng, cô xoay người lấp vào trong góc khuất. Đứng ở chỗ này, cô không thể nhìn thấy người nói chuyện với Đỗ Viên Viên là ai.

Đỗ Viên Viên đang cười nói với người đối diện, những vẻ tang thương vừa nãy đã biến mất không còn. Cô ta vừa cười vừa nói chuyện với người đối diện. Đối phương hỏi cô ta “ Không phải cô và cô ta là bạn thân nhất sao, cô và cô ta tôi nghe nói là không có bí mật gì mà”

Đỗ Viên Viên trong mắt lóe lên một tia hận ý sau đó hóa thành một tia vui mừng, cười nói: “ Ai là bạn thân của cô ta chứ, tôi hận cô ta không ít hơn cô đâu. Cô ta là cái gì chứ, chẳng qua là đại tiểu thư con nhà quyền quý thôi. Cô ta diễn xuất không bằng tôi, không xinh đẹp bằng tôi, nhưng các đạo diễn, nhà đầu tư đều để cô ta diễn, chẳng qua cũng chỉ vì nhà cô ta giàu. Giờ thì tốt rồi, cuối cùng cô ta cũng chết rồi, những ngày tháng sau này của tôi sẽ rực rỡ, tươi đẹp”

Đối phương cũng cười phá lên, sau đó nói: “ Mà cách này của cô cũng hay thật, chỉ một chiêu nhỏ mà cô ta đã tự sát, thật không có đầu óc”

Đỗ Viên Viên cười, ánh mắt lóe lên một tia thâm độc: “Đúng vậy, điểm yếu chết người của cô ta chính là Tiêu Trấn Vũ, tôi chỉ cần nói vài câu vậy mà cô ta đã ép Tiêu Trấn Vũ đi quyến rũ Thẩm Tử Quân rồi. Mà Thẩm Tử Quân cũng may mắn thật, một lần đã có thai rồi”

“ Ai biết có phải một lần hay không, có khi anh ta ăn được Tử Quân một lần rồi quen miệng cũng nên. Tôi cũng thấy tội nghiệp cho Tạ Chiêu Ly, bị lừa rồi lâu như thế mà không biết”

“ Tội nghiệp gì chứ tại cô ta ngu thôi”

Tạ Chiêu Ly không thể tin vào tai mình nữa. Toàn thân cô bất động, các tế bào đang đông cứng lại. Người bạn mà cô trân quý nhất lại đâm sau lưng cô một phát, uống công cô coi cô ta là bạn bè, chưa từng tiếc cô ta bất cứ thứ gì. Tạ Chiêu Ly cả người sụp đổ, trượt theo mặt tường, ngồi sụp xuống, ôm đầu khóc nức nở. Đỗ Viên Viên nói rất đúng, thì ra từ trước đến giờ là tại cô quá ngây thơ, quá ngu mới dẫn sói vào nhà. Nghĩ đến những gì mà Đỗ Viên Viên nói, có phải anh từ lâu cũng đã phản bội cô rồi không. Có khi nào là như thế không, nên anh mới không quan tâm đến lời cầu xin của cô kết hôn với Thẩm Tử Quân, nhất định là thế rồi.

Tạ Chiêu Ly càng nghĩ, càng đau đớn, trái tim đau đến nỗi như vỡ vụn, toàn thân chảy máu.

Cô khóc đến tê gan liệt phế, nước mắt một lần lại một lần trào ra. Không biết đã khóc bao lâu, Tạ Chiêu Ly đã cảm thấy mệt rồi, cô nấc lên từng hồi, hung hăng lau nước mắt, ánh mắt toát lên đầy sự hận thù. Tiêu Trấn Vũ, Đỗ Viên Viên, Thẩm Tử Quân, Thẩm Thanh, tôi sẽ không để cho các người được sống yên ổn.

“ Cô khóc xong rồi, ánh mắt của cô là gì thế, cô định giết ai à?”

Một giọng nói đột ngột vang lên. Tạ Chiêu Ly quay sang nhìn sinh vật bé nhỏ bên cạnh. Tiểu Thần thấy ánh mắt của cô bỗng cảm thấy cả người lạnh toát, hối hận mình vì sao vì một phút mềm lòng mà đi an ủi cô ta. Tiểu Thần nuốt một ngụm nước bọt, cảnh giác nhìn cô hỏi: “ Đây, đừng nhìn tôi như thế, cô định làm gì?”.

Tạ Chiêu Ly nhìn Thần hộ mệnh của mình một lúc, chớp mắt hỏi:

“ Anh thấy tôi ngu lắm hả? bị người ta coi như đứa ngốc đùa giỡn mà cũng không biết?”

“Cô xác định là muốn tôi nói thật?”

Tạ Chiêu Ly gật gật đầu. Tiểu Thần cố lấy hết can đảm nói một mạch: “ Đúng vậy, cô xác thực là rất ngu, nhiều lần bị người ta coi là đồ ngốc mà cũng không biết, người ta nói xấu sau lưng mà vẫn còn tươi cười coi người ta là bạn thân, thật nhiều lúc tôi định cho cô một trận cơ mà.....” Tiểu Thần còn đang hăng say, quay sang thấy sắc mặt của Tạ Chiêu Ly đã đen sầm lại, bắt giác sợ hãi nuốt một ngụm nước bọt, nhìn cô cười trừ: “ Bây giờ thì cô sẽ không ngu nữa phải không?”

Thấy Tiểu Thần đã có ý thức thời, vẻ mặt của Tạ Chiêu Ly cũng hòa hoãn hơn. Cô cắn chặt răng, đôi mắt lóe lên tia thù hận, nghiến răng gần từng chữ: “ Đúng vậy, tôi sẽ không ngu nữa” Tôi sẽ khiến họ trả giá. Trong lòng Tạ Chiêu Ly âm thầm thề. Phục hồi lại tinh thần, cô quay sang nhìn Tiểu Thần cười: “Tôi phải vào đây, tôi muốn tang lễ của mình phải thật trang trọng hoàn hảo”. Nói xong cô đứng dậy phủ bụi trên quần áo, đi về phía hội trường. Tiểu Thần nhìn cô lòng vẫn còn sợ hãi. Tang lễ hoàn hảo ư, đúng chỉ có cô mới nghĩ ra. Thôi kệ cả đời chỉ có một lần, để kệ cô muốn làm gì thì làm đi. Tiểu thần hắn cũng không có thời gian mà quản cô, hắn còn phải đi gặp thiên sứ bé bỏng nữa, mỉm cười, xoay người biến mất vào trong không khí.

3. Chương 3

Tạ Chiêu Ly quay lại hội trường tang lễ đã thấy Đỗ Viên Viên đang khóc phủ phục bên linh vị của cô. Tạ Chiêu Ly cười lạnh trong lòng, thật không hổ là diễn viên, thay đổi cũng nhanh thật. Cô thật nghi ngờ

người bạn này mà cô gặp có phải là Đỗ Viên Viên không?. Tần Tư Kỳ thấy Tạ Chiêu Ly đang đi về phía mình, chạy nhanh lại chỗ cô, kéo tay cô cười: “ Cậu đi đâu

vậy, vừa này dạo diễn tìm cậu đấy”

Tạ Chiêu Ly nhìn Tần Tư Kỳ cười gật đầu, cảm ơn sau đó đến chỗ dạo diễn. Tần Tư Kỳ cảm thấy dạo này Tạ Uyển Khang khác, nhưng cô còn chưa kịp suy nghĩ xem khác ở đâu thì đã có người gọi cô đi phục vụ. Lắc lắc đầu, Tần Tư Kỳ bỏ qua những suy nghĩ trên, thưa một tiếng chạy lại

Tạ Chiêu Ly vừa đến chỗ dạo diễn, ông đã nhét vào tay cô một bài phát biểu về cuộc đời và sự nghiệp của Tạ Chiêu Ly. Tạ Chiêu Ly có cảm giác muốn khóc, có ai lại tự đọc điều văn ỉn không. Nếu ai hỏi cô sẽ nói là có.

Tạ Chiêu Ly sốc lại tinh thần, bước lên trên đài phát biểu. Cô phóng tầm mắt xuống nhìn tất cả những người bạn bè và fan đến đây tiễn biệt mình, cảm giác muốn khóc. Cô lần lượt nhìn một lượt, người anh của cô, nhìn thấy anh cô cảm giác trái tim này rất đau. Anh em xin lỗi, em xin lỗi, em rất yêu anh, anh đừng buồn nha. Cổ nén xúc động cô rời tầm mắt cô nhìn Đỗ Viên Viên đang nức nở, trong mắt lóe lên một tia lạnh, Đỗ Viên Viên rất nhanh chúng ta sẽ gặp mặt nhau thôi. Tiểu Thần bỗng ở đâu đến bên cạnh cô nói: “Đừng xúc động, kiềm chế cảm xúc”. Tạ Chiêu Ly thấy Tiểu Thần nhắc nhở, hồi phục lại tinh thần, nhìn một loạt rồi cất giọng trong trẻo, đọc rành mạch về cuộc đời của chính mình: “ Tạ Chiêu Ly sinh ngày 30 tháng 7 năm”

“ Khoan đã”

Khi bài tiểu sử đọc gần xong thì một giọng nói vang lên cất ngang, hội trường lập tức ồn ào. Tạ Chiêu Ly nheo mắt không vui nhìn kẻ không thức thời phá vỡ tang lễ của cô Thẩm Thạnh. Mọi người bắt đầu rầm rĩ bàn luận về người phụ nữ xuất hiện thình lình này. Ánh mắt mong chờ xem kịch vui của tất cả mọi người đều hướng về phía Thẩm Thạnh. Ai chẳng biết Tạ Chiêu Ly và bà ta không hợp nhau, lần này xuất hiện ở đây chắc là muốn làm loạn. Thẩm Thạnh nhìn ánh mắt khinh thường của mọi người, trong lòng rất tức giận, bọn người không có mắt này. Nhưng dù sao bà ta cũng là con cáo già, lăn lộn sành sỏi ở đời mấy chục năm, không dễ dàng để lộ cảm xúc. Bà ta nhìn mọi người áy náy, sau đó khước miệng nhếch lên khinh thường nói: “Xin lỗi tôi đến muộn” Sau đó lập tức hướng linh đường của Tạ Chiêu Ly khóc nức nở: “Chiêu Ly, sao con lại nghĩ đại đột như thế chứ, dù con có vừa ý, muốn quyến rũ em rể con nhưng không thành con cũng không nên tự sát chứ!”.

Lời Thẩm Thạnh vừa nói ra như quả bom đánh thẳng vào mọi người ở đây. Tất cả mọi người đều biết con gái của Thẩm Thạnh vừa mới kết hôn cùng thiên vương Tiêu Trấn Vũ. Mọi người còn đang thắc mắc vì sao Tạ Chiêu Ly lại tự sát thì ra là vì không chấp nhận được cảnh Tiêu Trấn Vũ lấy người khác, tiếng rì rầm ngày càng nhiều hơn. Ký giả thi nhau chụp hình, hy vọng về số báo ngày mai, đây là tin chấn động nhất trong tháng, còn hơn tin thiên vương Tiêu Trấn Vũ bất ngờ kết hôn. Trong lòng mọi người hình ảnh của Tạ Chiêu Ly lập tức giảm sút.

Thẩm Thạnh thấy thái độ của mọi người càng ra sức khóc lóc kể lể. Tạ Thiên Trạc không thể chịu được người khác nhục mạ em gái mình, huống hồ đây là vu cáo, rõ ràng là con gái bà ta không biết xấu hổ xen vào. Trước đây anh còn nể mặt bà ta là trưởng bối nên không so đo, nhưng lần này bà ta đã quá đáng lắm rồi, em gái anh dù có làm sai chuyện gì thì nó cũng qua đời rồi mà bà ta cũng không tha, bà ta thật là một mẹ già độc ác mà. Tạ Thiên Trạc ánh mắt không dấu nổi vẻ chán ghét, ánh mắt lạnh lùng bắn về phía Thẩm Thạnh, sau đó gọi mọi người lùi bà ta ra khỏi linh đường, mặc bà ta kêu la chỉ trích. Tạ Chiêu Ly lạnh lùng nhìn theo bóng Thẩm Thạnh, trong mắt hiện lên hận ý, trong đầu ngập tràn hình ảnh quá khứ

“Tiểu Ly, con mau chào dì Thẩm Thạnh đi” Giọng nói dịu dàng của mẹ vang lên. Tiểu Ly ngảy thơ mỉm cười cúi người lễ phép, ngọt ngào chào: “Chào dì”

“Tiểu Ly ngoan quá”

“Thẩm Thạnh, cô thật không biết xấu hổ”. Giọng mẹ ghen ngào uất ức

“ Hồng Lăng, tại bà không giữ được Tạ Thành thì trách ai đây, mau ký đi, rồi mang đứa con của cô đi luôn, đừng ở đây chướng mắt tôi và Tạ Thành”

Cũng chính từ hôm đó Tiểu Ly ngây thơ mất đi người mẹ thân yêu của mình, cũng chính từ hôm đó Tiểu Ly học được thù hận một người.

“Tiểu Ly, con mau chào dì đi. Từ hôm nay dì Thẩm và con gái dì sẽ ở lại nhà chúng ta, sẽ là người một nhà với chúng ta” Giọng ba ôn nhu vang lên

“Con không cần bà ta là người nhà” Tiểu Ly gầm lên sau đó chạy đi.

“ Thì gia vì tại bà mà Hồng Lăng mới chết, tôi phải báo cảnh sát”. Giọng ba gầm lên giận giữ.

“Không được báo, không được báo. Tôi sẽ giết ông”

“ Bà.....” Ba ôm ngực thở hổn hển lẫn xuống cầu thang, miệng luôn tục nói xin lỗi.

“Tạ Uyển, Tạ Uyển” Đạo diễn bên cạnh lên tiếng thúc dục cô. Tạ Chiêu Ly phục hồi tinh thần, nhìn thoáng qua người đàn bà giả nhân giả nghĩa xuống dưới kia, tiếp tục đọc nốt bài tiểu sử.

Tang lễ diễn rất trang trọng ngoài sự cố do Thẩm Thanh. Ngày cuối cùng người mà Tạ Chiêu Ly mong ngóng cuối cùng cũng không đến. Thì ra dù cô có chết thì anh cũng không xuất hiện. Thì ra người vô tình nhất không phải là cô mà chính là anh. Tạ Chiêu Ly nhìn linh vị của mình cười khổ. “Tạ Chiêu Ly ơi Tạ Chiêu Ly, hỷ sinh của cô vô ích rồi”. trong lòng chua xót chợt dâng lên, hốc mắt đỏ au, nước mắt tràn ra không cách nào ngăn lại, tim cô đau quá, sao anh lại đối xử với cô như vậy chứ. Tại sao chứ?.

“ Cô à! Cô đừng khóc nữa”

Một chiếc khăn giấy chợt xuất hiện trước mặt cô. Tạ Chiêu Ly ngẩng đầu nhìn người đàn ông tiêu tụy trước mặt, trái tim càng đau hơn, người trước mặt cô là người anh trai thân yêu của cô, Tạ Thiên Trạm. Tạ Thiên Trạm đưa khăn giấy cho cô, cúi đầu cảm ơn: “ Cảm ơn cô đã tham gia tang lễ của Tiểu Ly, em ấy nếu biết cô yêu quý em ấy như vậy, chắc sẽ rất vui”. Nói đến đây Tạ Thiên Trạm lại nghẹn ngào, nếu anh về sớm một chút thì cô đã không xảy ra chuyện, nếu anh không nuông chiều, cho cô bước chân vào làng giải trí thì cô đã không như vậy, tất cả là nỗi của anh. Tạ Chiêu Ly nhìn anh như vậy, bất giác sống mũi cay cay, nước mắt lại trào ra. Cô đưa tay lên lau nước trên mặt anh.

Tạ Thiên Trạm mỉm cười cảm ơn, nói: “Hai ngày nay cô cũng đã vất vả rồi mau về nghỉ đi, tạm biệt”

Tạ Chiêu Ly cũng tạm biệt anh rồi ra về. Đi đến cửa, cô quay đầu lại nhìn anh. Anh đang đứng lẳng lẳng nhìn bài vị của cô, vai run rẩy, cô biết anh đang khóc. Cô rất muốn nói cho anh biết là cô còn sống, nhưng cô còn có việc phải làm, cho đến lúc đó cô sẽ không nói. Anh đừng khóc, khi làm xong việc em sẽ trở lại.

Tạ Thiên Trạm nhìn theo hướng cô gái vừa khuất bóng, thở dài, anh quay lại nhìn người đàn ông vừa xuất hiện, đang đứng lẳng lẳng nhìn linh đường của em gái mình. Bóng dáng anh ta cô đơn, hai vai run rẩy. anh ta chắc đang khóc. Tạ Thiên Trạm đến gần đưa cho anh ta một lăm nhang, vỗ vai anh ta, thở dài: “ Cậu đến rồi đấy à.”

Tiêu Trấn Vũ nhận nhang từ tay anh sau cắm vào bát nhang, sau đó nhìn Tạ Thiên Trạm hồ hững đáp: “Ừ”

Tạ Thiên Trạm nhìn người đàn ông trước mặt thở dài. “ Bây giờ không phải là tuần trăng mật của cậu sao?”

“Ừ”

“Cậu không về với vợ à”

Tiêu Trấn Vũ lặng im không nói, anh không muốn nhắc đến Thẩm Tử Quân, mỗi lần nhìn thấy cô ấy, anh như nhìn thấy Ly Ly đang chất vấn anh, tại sao lại bỏ cô không quan tâm đến cô. Tại anh đã ép cô, nếu anh không uống say, nếu anh không xảy ra việc không nên với Thẩm Tử Quân thì cô đã không chết. Tất cả là lỗi tại anh, anh biết cô ghét Thẩm Tử Quân nhưng anh vẫn lấy cô ta. Ly Ly anh xin lỗi, xin lỗi em, anh sai rồi.....

“Không phải lỗi của cậu, đừng tự trách mình nữa, về đi”

Tiêu Trấn Vũ vẫn không nhúc nhích, anh thở dài thôi để cậu ta ở với Tiểu Ly một lúc nữa vậy. Lúc anh đi ra gần đến cửa thì Tiêu Trấn Vũ đột nhiên lên tiếng: “Chúng ta vẫn là bạn phải không?”.

Anh không muốn nói gì, bước một mạch ra ngoài, anh biết chuyện này không liên quan đến cậu ta nhưng anh cũng không thể đối xử bình thường với cậu ta như trước được, suy cho cùng anh ta cũng có một phần trách nhiệm.

Tiêu Trần Vũ thấy không còn ai, chỉ còn anh và cô thì lớp ngực trắng liền sụp đổ, biến mất, anh ngồi sụp xuống, ôm đầu khóc nức nở.

4. Chương 4

Tạ Chiêu Ly một mình đứng trên sân thượng. Chính là tại nơi đây sinh mạng cô đã kết thúc. Một lần nữa Tạ Chiêu Ly lại đến nơi này, nhưng lần này không ai có thể làm hại cô được nữa. Tạ Chiêu Ly nhìn quang cảnh đường phố phía dưới, nơi nơi đèn điện chiếu sáng, xa xa các ngôi nhà đang đầy ắp tiếng cười, những đứa trẻ đang chơi đùa cùng cha mẹ. Tạ Chiêu Ly tay bắt giắc đặt xuống bụng, nơi đây cũng từng có một sinh mệnh, nếu không phải bọn họ. Nghĩ đến đây trong đôi mắt xinh đẹp của cô tràn ngập thù hận

Ngày 14 tháng 2

Tạ Chiêu Ly đứng trên sân thượng tòa nhà 12 tầng nhìn màn hình lớn của khu trung tâm thương mại phía đối diện. Trong màn hình đang phản chiếu hình ảnh anh đang cầm tay vị hôn thê trước hàng nghìn fan hâm mộ tiến về lễ đài, nơi đó đang có một vị mục sư đang đợi anh. Ông ta hỏi anh có đồng ý lấy người con gái bên cạnh không, anh mỉm cười nhìn cô gái bên cạnh đáp con đồng ý.

Tia hy vọng cuối cùng của cô cũng kết thúc theo tiếng đồng ý của anh. Mỉm cười nhìn anh, Tạ Chiêu Ly nhảy xuống

“Alo”

“.....”

“Thật sao, cảm ơn, cảm ơn”

Tạ Chiêu Ly khi vừa định nhảy xuống thì nhận được điện thoại của bệnh viện, họ nói cô có thai rồi. Tạ Chiêu Ly rất vui, cô vừa khóc vừa cười. Mấy ngày trước cô cảm thấy không khỏe nên đi đến bệnh viện khám, không ngờ cô lại có thai rồi. Tạ Chiêu Ly đưa tay đặt lên bụng, cảm giác thật kỳ diệu, cô vậy mà mang thai đứa con của anh. Có nó rồi, có phải anh sẽ không lấy Thẩm Tử Quân nữa không? Đúng rồi nhất định là như thế. Tạ Chiêu Ly mỉm cười cất bước đến hội trường nơi tổ chức hôn lễ. Con à chúng ta đi tìm ba con nha.

Khi Tạ Chiêu Ly đến nơi tổ chức hôn lễ thì đã đến phần tiệc rượu. Nhìn thấy anh đang đứng ở kia nhận rượu mừng của bạn bè và quan khách, cô muốn đến gọi anh, nhưng ở đây có rất đông ký giả. Tạ Chiêu Ly gọi một nhân viên phục vụ, nháy mắt nói với anh cô đợi anh trên sân thượng.

Tạ Chiêu Ly đứng nhìn cảnh vật ở phía bên dưới, tay đặt trên bụng cảm giác rất hạnh phúc. Cô tưởng tượng anh sau khi nghe tin cô có thai bộ dạng sẽ như thế nào. Liệu anh có cười lên vì sung sướng không?. Liệu anh có khóc không?. Nếu lúc đó anh làm như vậy cô nhất định sẽ cười anh, trên anh là trẻ con. Nghĩ đến cảnh đó Tạ Chiêu Ly che miệng cười khúc khích.

Có người đến, anh đến rồi. Tạ Chiêu Ly cười cười quay đầu lại: “Vũ, anh.....”

Lời còn chưa nói hết Tạ Chiêu Ly thấy người đứng trước mặt mình, nụ cười biến mất, động tác cứng ngắc. Lát sau lấy lại tinh thần, cô nhìn người trước mặt lạnh lùng hỏi: “Sao lại là cô, Vũ đâu?”

Cô gái trước mặt nhìn cô cười khinh bỉ: “ Anh ấy không đến đâu. Cô đến bây giờ vẫn còn vọng tưởng ư. Anh ấy bây giờ đã là của tôi rồi. Hôm nay là hôn lễ của chúng tôi, Vũ bây giờ còn đang bận tiếp khách, không có thời gian đến gặp cô đâu. Tỉnh ngộ đi”

“ Cô nói dối, chắc chắn là anh ấy không biết là tôi tới. Tôi phải đi gặp anh ấy” Tạ Chiêu Ly không muốn đôi co với người phụ nữ trước mặt, cô đi vòng qua cô ta. Cô phải đi tìm Tiêu Trấn Vũ, phải nói cho anh biết cô đã có con của anh rồi.

Nhưng cô gái trước mặt không biết đã đứng chắn trước mặt cô lúc nào. Cô ta dùng sức kéo tay cô lại. Tạ Chiêu Ly mất đà, lùi lại phía sau, lưng cô đập vào lan can sân thượng, đau nhói. Tạ Chiêu Ly giận dữ: “Thẩm Tử Quân, cô muốn làm gì?”

“Muốn làm gì?. Tôi sẽ không để cho cô phá hỏng hôn lễ mà tôi mong chờ đâu. Tạ Chiêu Ly cô thật đáng thương, đến bây giờ mà cô vẫn còn không nhận biết rõ về tình hình ư. Tôi bây giờ đã có thai con của anh ấy rồi, cô còn nghĩ anh ta sẽ về với cô sao?. Cô thật ngây thơ”

“Cô tưởng cô có thai thì sao chứ. Người Vũ yêu là tôi, hơn nữa tôi cũng có thai rồi, cô nói xem anh ấy sẽ chọn ai.” Tạ Chiêu Ly nhìn Thẩm Tử Quân mỉm cười đắc thắng.

“Cô có thai?” Thẩm Tử Quân không tin vào tai mình, cô ta có thai vậy kế hoạch bao lâu xây dựng của cô tan thành mây khói à. Không thể như vậy được, cô không thể để Tạ Chiêu Ly gặp Tiêu Trấn Vũ được. Rất nhanh trong mắt cô ta lóe lên một tia thâm độc.

Tạ Chiêu Ly nhìn người phụ nữ đang sừng sờ trước mặt. Cô không có thời gian đôi co với cô ta, cô ta đã chiếm không ít thời gian của cô rồi. Cô còn phải đi tìm Tiêu Trấn Vũ. Tạ Chiêu Ly nhìn Thẩm Tử Quân, cười nói: “Tôi đi đây” rồi quay bước đi.

Thẩm Tử Quân thấy Tạ Chiêu Ly sắp rời khỏi, cô phải ngăn cô ta lại, không để cô ta gặp Tiêu Trấn Vũ được. “Không được đi” Thẩm Tử Quân vọt lên, dùng hết sức kéo Tạ Chiêu Ly về phía sau. Tạ Chiêu Ly bị kéo mạnh, mất đà

Á.....

Tạ Chiêu Ly thân hình vọt lên khỏi lan can, rơi xuống.

Tạ Chiêu Ly phục hồi lại cảm xúc, cô lau nước mắt còn đọng lại nơi khóe mắt. Một tay vẫn còn để lên bụng. Con yêu, mẹ nhất định sẽ bắt những người kia phải trả giá, nhất định.

Tạ Chiêu Ly rút điện thoại trong túi ra thành thực ấn một dãy số.

5. Chương 5

Công việc chủ yếu hiện giờ của Tạ Chiêu Ly là sắp xếp lịch quay, lịch trình cho các diễn viên trong đoàn sao cho phù hợp với khóa biểu của từng người. Bây giờ cô đã thành thạo rồi nên cũng không thấy quá khó khăn như trước đây khi cô mới đi làm, theo thời gian cô mang thân xác của Tạ Uyển, còn Tạ Uyển thì làm lâu rồi. Tạ Chiêu Ly đã nghĩ rồi, cô muốn báo thù trước phải nuôi sống bản thân trước, nên cô cố gắng làm việc, chờ đợi cơ hội. Cô còn muốn xác định một số sự việc nữa. Cô cảm thấy thời cơ sắp đến rồi.

Cô cảm thấy đạo này đoàn hình như sắp xảy ra chuyện gì rồi. Đạo này công việc rất bận rộn, ai cũng trong không khí khẩn trương.

“Tạ Uyển. Tạ Uyển”

Đạo diễn Lý cất tiếng gọi cô. Đạo diễn Lý là đạo diễn phụ trách chương trình của cô. Đạo diễn Lý ngoài 50 tuổi, có thân hình ục ịch, bụng bia hơi tròn. Đạo diễn Lý bình thường thì nói chuyện vui tính, nhưng khi làm việc thì gào thét ra lửa. Tạ Chiêu Ly cầm theo quyển sổ ghi chép đến chỗ đạo diễn Lý. Đạo diễn Lý nhìn lịch trình trên quyển sổ ghi chép của cô thì gật đầu hài lòng, cười nhìn Tạ Chiêu Ly nói: “Tạ Uyển, cô làm rất tốt, chuyện cô nhờ tôi nghe ngóng đã có kết quả rồi. Lát nữa tôi đưa tài liệu chi tiết cho cô. Nghe nói lần này có rất đông người tham gia, tỷ lệ cạnh tranh rất cao, cô cần cố gắng mới được”.

Tạ Chiêu Ly gật đầu cảm ơn ông.

Tạ Chiêu Ly một mình đứng trên sân thượng. Đây là lần thứ hai cô đến nơi này, trước kia cô đến đây cô đã thề trong lòng khi cô quay lại chính là khi cô bắt đầu báo thù. Cả thù mới lẫn cũ gộp lại tính chung một thể. Tạ Chiêu Ly mở tập tài liệu trên tay mà sáng nay đạo diễn Lý đưa cho cô. Nửa năm trước, cô có nhờ đạo diễn Lý thăm dò giúp cô xem đạo diễn Thạch Nhiên khi nào thì sản xuất phim mới, có cần diễn viên không. Đạo diễn Thạch là đạo diễn thuộc công ty của anh cô, ông xưa nay ưa thích dùng người mới, biết nhìn người, những người qua tay đạo diễn Thạch đều nổi lên nhanh chóng, cô muốn bắt đầu từ chỗ đạo diễn Thạch vì người đầu tiên cô muốn hỏi báo là Đỗ Viên Viên, người chị em tốt của cô. Nghĩ đến Đỗ Viên Viên Tạ Chiêu Ly trong mắt nhanh chóng bị bao phủ bởi thù hận. Tạ Chiêu Ly lấy điện thoại, thuận thực gọi một dãy số. Cô nhìn về phía xa xa, giọng lạnh lùng vang lên: “ Trò chơi bắt đầu rồi”.

Phim mới của đạo diễn Thạch là một bộ phim hiện đại có tên là “ Sự trả thù của Trường Thanh”. Nội dung phim kể về cuộc trả thù của một cô thiên kim tên là Thẩm Trường Thanh. Cô là người thừa kế gia sản của tập đoàn Thẩm Thị, cô được nuôi dưỡng bởi người cha và người mẹ kế giả nhân giả nghĩa với mong ước muốn chiếm gia sản nhà cô. Sau khi thoát khỏi cái chết do mẹ kế và em gái bày ra, cô không cam lòng để gia sản vào tay kẻ đã hại mình, cô đã thay đổi bản thân và quay lại báo thù từng người họ, giành lại gia sản vốn thuộc về mình. Bộ phim còn thu hút sự chờ đợi của người xem nhờ vào mỗi tình tay ba xuyên suốt bộ phim giữa Thẩm Trường Thanh với Lý Dịch Phong và Lý Uy Thân. Bộ phim này được anh cô đầu tư rất công phu, bỏ ra không ít tiền. bộ phim này từ hoàn cảnh đến nội dung đều giống tình cảnh hiện tại của cô, nên cô muốn dùng bộ phim này như một màn mở đầu cho kế hoạch báo thù của cô. Ba mẹ, con yêu rất nhanh bọn họ sẽ phải trả giá.

Buổi catsing phim mới “Sự trả thù của Trường Thanh” của đạo diễn Thạch có rất đông người tham gia. Tạ Chiêu Ly đã cố gắng đến sớm nhưng khi cô đến đã thấy rất đông nghệ sĩ tên tuổi, cả những người mới cũng đến rất đông rồi. Đây là cơ hội tốt mà ai cũng không muốn bỏ qua. Tạ Chiêu Ly đến bàn báo danh nhận số của mình rồi ngồi xuống chỗ của mình theo số báo danh. Chỗ của Tạ Chiêu Ly gần hai diễn viên mới nổi khác là Tần Thư và Đường Thẩm. Tạ Chiêu Ly nhìn hai cô nàng bên cạnh âm thầm lắc đầu, mới nổi mà đã kiêu ngạo rồi.

Đúng 8 giờ khi buổi catsing diễn ra thì mọi người đã đến đông đủ rồi. Vì bộ phim này đã chọn được nam chính nên buổi catsing này tổ chức là để chọn nữ chính và các vai phụ khác. Tuy không phải nam chính nhưng cũng có rất đông nam nghệ sĩ tên tuổi tham gia. Còn nữ thì không cần phải nói, nhưng Tạ Chiêu Ly rất có lòng tin với bản thân.

Những người đến catsing từng người từng người rời khỏi vị trí, rất nhanh đã đến lân của Tạ Chiêu Ly. Nhân vật lần này cô diễn là nhân vật Thẩm Tiêu Kỳ, đây là nhân vật đã mang lại cho cô giải thưởng danh giá nhất tại giải liên hoan phim Hoa Dư. Liên hoan phim Hoa Dư là liên hoan phim mà bất cứ một diễn viên nào cũng mơ ước, đây là nơi khẳng định tài năng và danh tiếng của bạn. Khi xưa cô phải mất thời gian 3 năm mới có cô hội vang danh trên thảm đỏ này.

Khi Tạ Chiêu Ly diễn vai này cô thấy rất nhiều ánh mắt trào phúng của mọi người. Trong lòng mọi người ở đây khi thấy cô diễn vai Thẩm Tiêu Kỳ đều khinh bỉ, ai chẳng biết đây là vai diễn vang danh của nữ hoàng điện ảnh Tạ Chiêu Ly. Nên biết cô ấy là diễn viên có lối diễn và kỹ thuật diễn đều là bậc nhất. Rất nhiều diễn viên từng diễn qua vai này nhưng không ai có thể xóa nhòa được hào quang của Tạ Chiêu Ly. Tạ Chiêu Ly nhìn những người ở đây nhếch môi khinh thường. Có ai lại tưởng tượng được cô chính là Tạ Chiêu Ly chứ. Tạ Chiêu Ly tự tin đứng đó diễn vai của mình. Khi cô diễn xong ở dưới đạo diễn vẫn còn chưa hồi phục lại tinh thần, một lúc sau tiếng vỗ tay ròn rã vang lên. Tạ Chiêu Ly mỉm cười nhìn mọi người phía dưới. Đạo diễn Thạch nhìn cô thờ ơ, hờ hững nói: “Cô diễn rất khá, có hứng thú đóng vai nữ chính của tôi trong phim này không?”

Tạ Chiêu Ly mỉm cười, nhìn đạo diễn: “Được”. Quá tốt rồi, bước đầu như thế là đã thành công. Chỉ cần cô nắm chắc vai diễn này thì mục đích đã hoàn thành một phần. nếu cô đoán không nhầm thì Đỗ Viên Viên hôm nay cũng sẽ đến. Cô ta muốn đóng phim của đạo diễn Thạch lâu rồi, mà trước đây đạo diễn Thạch luôn chọn cô không phải cô ta, lần này cô đã chết rồi, cái gai trong lòng cô ta cũng mất rồi, làm sao cô ta có thể bỏ qua cơ hội này.

Đúng như Tạ Chiêu Ly dự đoán, khi cô vừa xuống đài thì đã thấy ánh mắt hậm hực của cô ta. Đỗ Viên

Viên cơ hồ tức đến giậm chân. Tạ Chiêu Ly nhanh chóng tiến lại chỗ Đỗ Viên Viên, ánh mắt sáng rực, trên môi nở một nụ cười rạng rỡ, vui mừng nhìn Đỗ Viên Viên nói: “ Cô là Đỗ Viên Viên, tôi là fan hâm mộ của cô, phim của cô tôi đều xem, cô diễn còn hay hơn cả Tạ Chiêu Ly nữa, cô có thể cho tôi xin chữ ký không?” Vừa nói vừa đưa giấy bút trong tay ra.

Đỗ Viên Viên thấy cô nói vậy, nét mặt đã hòa hoãn hơn, nhưng cô ta vẫn cau mày nhìn cô trách: “ Cô nói cái gì vậy, tôi và Tạ Chiêu Ly là bạn tốt, hơn nữa kỹ thuật diễn của cô ấy là tốt nhất, đạt rất nhiều giải. tôi làm sao mà bằng cô ấy được”. Vừa nói vừa lấy tay nước mắt, đáng vẻ đáng thương vì bạn tốt đã ra đi.

Tạ Chiêu Ly âm thầm cười lạnh trong lòng, trong lòng cô ta chắc đang cười hả hê đi. Rất nhanh Tạ Chiêu Ly mỉm cười, vẻ mặt uất ức nhìn cô ta: “ Xin lỗi, tôi không cố ý, cô đừng khóc. Cô có thể cho tôi xin chữ ký không?”

Đỗ Viên Viên thấy cô khẩn trương như vậy, âm thầm cười, thì ra cũng chỉ là một con ngốc thôi. Đỗ Viên Viên, nở nụ cười nhận lấy giấy bút trên tay cô ký, sau đó đưa cho cô, đi thẳng đến chỗ đạo diễn Thạch.

Tạ Chiêu Ly nhìn theo hướng Đỗ Viên Viên đang nói chuyện cùng đạo diễn khoe miệng nhếch lên, Đỗ Viên Viên, trò chơi còn chưa chính thức bắt đầu mà.

Bảy ngày sau, đạo diễn Thạch chính thức mở cuộc họp báo công bố dàn diễn viên chính cho phim mới “Sự trả thù của Trường Thanh”. Sáng sớm cô còn chưa rời giường, Tần Tư Kỳ đã đến tìm cô. Tạ Chiêu Ly nhăn mày, nhìn cô gái không ngủ chạy đến phá đám cô, oán trách: “ Cậu không có việc gì, sáng sớm đã chạy đến đây làm gì?”

Tần Tư Kỳ không để ý đến thái độ của cô, tay giơ túi sủi cỏ lên, khua khua, cười tươi lách qua người cô đi vào trong nhà, sau đó để túi ở sô pha, đi thẳng vào trong bếp, thuần thục tìm được chỗ để bát, lấy ra một bát to, đổ sủi cỏ trong túi vào.

Tạ Chiêu Ly ngồi trên sô pha nhìn cái người đang bận rộn trong bếp kia, đưa tay lên không chút hình tượng ngáp một cái, sau đó với cái điều khiển trên bàn bật một kênh xem.

Tần Tư Kỳ bưng bát sủi cỏ còn nóng hổi ra, trông thấy cảnh đó, không để ý, ngồi xuống sô pha, đưa bát trong tay đến trước mặt Tạ Chiêu Ly, nói: “ Hôm nay là buổi công bố diễn viên trong phim mới của đạo diễn Thạch, chẳng phải cậu cũng tham gia catsing phim đó sao, sao không lo lắng theo dõi gì hết vậy?”

Tạ Chiêu Ly đang ăn sủi cỏ nghe thấy cô ấy nói vậy, cổ nuốt nốt sủi cỏ trong miệng, khua khua cái đĩa nói: “ Biết kết quả rồi, cũng không phải nhân vật chính mong đợi gì chứ” Điều Tạ Chiêu Ly nói đều là sự thật, khi nhìn thấy Đỗ Viên Viên tươi cười nói chuyện với đạo diễn Thạch thì cô đã biết rồi, vai diễn chính lần này đã là của Đỗ Viên Viên, không thể phủ nhận cô ta quả thật là có tài diễn xuất. Nhưng Tần Tư Kỳ thấy Tạ Chiêu Ly nói vậy thấy cũng đúng, khả năng của Tạ Uyên đến đâu sao cô không biết chứ, nếu cô ấy mà có tài thì đã nổi tiếng lâu rồi, chứ đâu còn làm chức trợ lý nhỏ như bây giờ. Tạ Chiêu Ly nhìn Tần Tư Kỳ đang suy tư gật gật đầu mà buồn cười, cô chỉ cần nhìn cũng biết cô ấy nghĩ gì, thật ngây thơ mà.

Buổi công bố dàn diễn viên phim “Sự trả thù của Trường Thanh” được phát sóng trực tiếp trên đài truyền hình Hồ Thanh của thành phố S. Đúng như Tạ Chiêu Ly đoán nhân vật nữ chính được giao cho Đỗ Viên Viên, cô đóng vai thứ nữ, Thẩm Tư Yến em gái cùng cha khác mẹ với nữ chính. Vai nam chính được giao cho Lý Thành Húc một trong tứ đại thiên vương mới nổi của làng giải trí, nam thứ chính được giao cho Đoàn Dịch Phong, một diễn viên mới. Phim của đạo diễn Thạch được chính thức bấm máy vào cuối tháng 8.

6. Chương 6

Buổi bấm máy chính thức thu hút rất đông ký giả. Tạ Chiêu Ly đến từ rất sớm. Hôm nay cô mặc một chiếc váy màu trắng ngà, tôn nên làn da trắng nõn của cô, khuôn mặt được trang điểm nhẹ, cả người toát ra khí chất tươi mới tràn đầy sức sống, Tạ Chiêu Ly cảm thấy tuổi trẻ thật tốt.

Tạ Chiêu Ly ngồi một chỗ trong góc khuất nhìn Đỗ Viên Viên đang thân thiết nói chuyện cùng những người trong đoàn phim, khẽ miệng hơi nhếch lên, cô ta từ trước đến bây giờ vẫn như vậy, đối với mọi người luôn luôn thân thiết khiến cho người khác cảm thấy cô ấy là một người rất tốt, rất hay giúp đỡ người khác, khiến mọi người không thể không yêu quý, cô nếu không biết trước thì cô đến bây giờ cũng như vậy.

“Làm gì mà ngồi thần ra trong góc thế?”

Một giọng nói trầm ấm vang lên khiến Tạ Chiêu Ly phục hồi lại tinh thần, cô ngược nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt. anh ta mặc một chiếc áo khoác thời trang mỏng, khuôn mặt xinh đẹp như phụ nữ, bờ môi mỏng đỏ hồng, sống mũi thẳng, lông mày thanh tú, đôi mắt được dấu sau chiếc kính đen đang hiện lên ý cười. Đoàn Dịch Phong nhìn cô gái đang ngồi đánh giá mình, miệng hơi nhếch lên, giơ tay gõ vào đầu cô: “Này đừng có khinh người nha, anh hỏi sao không lời”

“Không nghĩ gì cả. quay xong rồi?”. Tạ Chiêu Ly khẽ cau mày, cũng không để ý hành động của anh, vỗ vỗ ghế bên cạnh mình, nhàn nhạt hỏi.

Đoàn Dịch Phong rất tự nhiên ngồi xuống bên cạnh cô, quen nhau nửa năm nay, tính cách của cô anh cũng đã quen rồi, nhớ lại lần đầu gặp cô là khi anh tham gia trường trình Sao Online, khi đó anh thấy cô một mình ngồi một chỗ, cảm thấy cô rất cô đơn, nên đã lại gần bắt chuyện. ban đầu anh nghĩ cô là một người rất gần nhưng sau khi quen thân với cô rồi, anh lại phát hiện đằng sau vẻ lạnh lùng ấy là sự nhiệt tình hết lòng vì bạn bè, nhưng anh vẫn thấy được với người khác cô luôn đề phòng, tất nhiên ban đầu cô đối với anh cũng vậy, anh cũng phải mất một khoảng thời gian mới có thể như bây giờ. Đoàn Dịch Phong ngồi ngửa ra đằng sau, nhìn cô mỉm cười nói: “Xong rồi, còn em sao không ra chào hỏi, nói chuyện cùng bọn họ lại vào đây ngồi”. Vừa nói anh vừa hất mặt về phía nhóm người Đỗ Viên Viên.

“Không thích”. Tạ Chiêu Ly nhìn bọn họ nhàn nhạt nói, sau đó đột nhiên quay đầu nhìn anh hỏi:

“Đoàn Dịch Phong anh cảm thấy Đỗ Viên Viên là người như thế nào?”

Đoàn Dịch Phong nghe thấy câu hỏi của cô, cau mày suy nghĩ, lại quay đầu nhìn nhóm người Đỗ Viên Viên, sau đó quay đầu nhìn cô nói: “Anh thấy hình dung về cô ta chỉ có hai từ thôi, chính là giả tạo”

“Anh cũng cảm thấy thế?. Đúng là giả tạo”

Hai người ngồi nói chuyện, đùa giỡn một lúc thì đạo diễn gọi mọi người tiếp tục. Đoàn Dịch Phong đứng dậy, phủi phủi quần áo, cười chào tạm biệt cô rồi quay lại chỗ quay phim. Vì hôm nay không có cảnh của Tạ Chiêu Ly nên cô được nghỉ ngơi, tập trung nghiên cứu kịch bản.

Đạo diễn Thạch bề ngoài thì suốt ngày hi hi ha ha, đùa giỡn rất vui vẻ nhưng trong công việc thì rất nghiêm túc, tỉ mỉ, nói trắng ra là bới lông tìm vết, soi mói từng tí một, những cảnh quay phải thật hoàn hảo, đối với các diễn viên yêu cầu rất cao, ngay cả người được cho là có khả năng nhất là Đỗ Viên Viên cũng bị mắng té tát, không biết đường về nhà, khiến cho cô ta tức mà không có chỗ phát, nhiều lúc Tạ Chiêu Ly cảm thấy cô ta suốt ngày mang mặt lạ như vậy không thấy mệt mỏi à, cô đôi lúc cũng cảm thấy thương cảm cho cô ta, sống mà suốt ngày để ý người khác thì còn gì là cuộc sống của mình nữa.

Đối với hành động bới lông tìm vết của đạo diễn Thạch, Tạ Chiêu Ly cũng không có ý kiến, trước đây khi cô còn là Tạ Chiêu Ly cô cũng có nhiều cơ hội hợp tác với ông nên không xa lạ với cách làm việc của ông rồi. Theo cách nói của Đường Dịch Phong thì cô chính là người gần quan hưởng lộc, chính là cô là người bị mắng ít nhất trong đoàn, khiến cho không ít người hâm mộ cùng ghen tỵ, mà điển hình là người đang đi đến trước mặt cô.

Tạ Chiêu Ly nhìn Đỗ Viên Viên đang tươi cười đứng trước mặt mình, nhìn thế nào cũng thấy chướng mắt, cô cười tươi, ánh mắt tràn đầy thành ý, đưa khăn bông và nước cho cô ta, nịnh bợ: “Chị Viên Viên, chị có mệt không? Có khát nước không? Em có cầm nước cho chị này”

Đỗ Viên Viên nhìn khuôn mặt nịnh nọt trước mặt mình, nghĩ đến vừa nãy đạo diễn phê bình cô diễn xuất không bằng Tạ Uyển, bực mình, khẽ hừ một tiếng, nhưng vẫn tươi cười nhận lấy. Tạ Chiêu Ly thu hết biểu tình của Đỗ Viên Viên vào trong mắt, cười khinh trong lòng, trên mặt cũng không biểu hiện rõ ràng.

7. Chương 7

Phim của đạo diễn Thạch được quay tương đối thuận lợi, ngày phát sóng cũng đã được chỉ định. Thời gian còn lại chủ yếu là công tác hậu kỳ, Tạ Chiêu Ly cũng chỉ còn việc lồng tiếng nên thời gian rảnh rỗi của cô còn rất nhiều. Trước đó trong quá trình quay, nhờ tài nịnh nọt của mình mà giờ cô đã trở nên thân thiết với Đỗ Viên Viên, nên thời gian này cô chủ yếu là cùng cô ta đi mua sắm, còn lại là ngồi nghiên cứu hợp đồng. Vì diễn xuất của cô không tồi nên tổng giám đốc tập đoàn giải trí Tinh Á đã quyết định ký kết hợp đồng với cô. Tuy đây là công ty nhà cô, tổng giám đốc lại là anh cô nhưng bây giờ dù sao thân phận của cô cũng đã khác rồi, nếu là trước đây cô sẽ không ngần ngại mà ký nhưng bây giờ cô nếu muốn trả thù thì phải cân nhắc rõ ràng từng bước một, không thể tùy hứng được.

Đỗ Viên Viên không phải là lần đầu tiên đến nhà của Tạ Uyển nhưng cô ta vẫn không thể chịu được mà chau mày, nhà gì đâu mà vừa nhỏ vừa ẩm mốc, không hiểu sao trước đây có thời gian mình ở được như vậy. Trước đây nhà của Đỗ Viên Viên rất nghèo, nhà cô ta chỉ có một gian nhà nhỏ tại khu ổ chuột mặt hạn nhất thành phố T, chung quanh nhà quanh năm có mùi hôi thối, người dân ở đây thì lạc hậu, nhà nào giàu lắm cũng chỉ có chiếc TV màu, buổi tối gười trong khu lại kéo nhau đến xem. Hồi đó cô ta cũng hay đi xem, nhìn người ta trong TV nhà cao cửa rộng, sang trọng, còn khu nhà mình thì.... Đỗ Viên Viên nhìn căn nhà lụp sụp của mình, cô ta không thể chịu đựng được nữa. Đến năm 18 tuổi cô ta vừa tốt nghiệp trung học cô ta đã lấy trộm tiền tiết kiệm dùng để chữa bệnh cho em gái bị bệnh tim bẩm sinh, lên đường đến thành phố S phồn hoa này với mong ước đổi đời. Nhưng đến đây rồi cô ta mới hiểu, không có bằng cấp như cô ta chẳng làm được việc gì, cô ta liền nghĩ đến những cô gái quán ba, người tình của các đại gia trong TV thường chiều cũng chẳng đẹp bằng cô ta, hơn nữa bọn họ đều ở nhà cao cửa rộng, có xe riêng, tài xế riêng, quan trọng hơn là kiếm được nhiều tiền một cách rất dễ dàng.

Đỗ Viên Viên vào làm ở một quán bar chui nổi tiếng, ban đầu vì cô ta là người mới nên thường hay bị bắt nạt, khách cô ta tiếp thường hay là loại chẳng gia gì, tiền kiếm được cũng không nhiều, còn phải nộp phí a ma dẫn mỗi nữa. Nhưng dần dà cô ta cũng trở nên thông minh hơn, cô ta ngoài mồi mà ma ma kiếm ình, cô ta cũng tự kiếm ình. Sau đó cô ta quen được một đại gia, tuổi ngoài 40 bụng hơi phệ nhưng làm quan rất to, có rất nhiều tiền, quan trọng hơn là có rất chiều cô ta. Ban đầu cô ta nghĩ có tiền rồi sẽ về quê, nhưng khi sống trong vinh hoa phú quý cô ta không muốn trở lại nơi hôi thối đó nữa, không muốn đối mặt với những kẻ nghèo hèn đó nữa.

Đỗ Viên Viên còn nhớ khi cô ta lợi dụng nhân tình của mình giúp cô ta bước chân vào làng giải trí, cô ta đã gặp Tạ Chiêu Ly. Đỗ Viên Viên nhìn Tạ Chiêu Ly e ấp đứng sau anh trai cô ta. Cô ta cảm thấy rất ghen tỵ, cảm thấy ông trời không công bằng với mình. Tại sao Tạ Chiêu Ly có tất cả mà cô ta lại không có gì, cô ta cảm thấy Tạ Chiêu Ly rất đáng ghét. Nhưng khiến cô ta không vừa mắt hơn cả là nhìn thấy thiên vương Tiêu Trấn Vũ rất thân mật che chở cho Tạ Chiêu Ly, lại nhìn lại nhân tình già nua của mình, cô ta lại cảm thấy rất bất công, cô ta rõ ràng, xinh đẹp, giỏi giang hơn Tạ Chiêu Ly tại sao lại thua thiệt như vậy, cô rất không phục.

Sau này biết được ân oán giữa Tạ Chiêu Ly và Thẩm Tử Quân, cô ta lợi dụng bày kế cho Tạ Chiêu Ly, chỉ dùng một chiêu nhỏ đã khiến Tạ Chiêu Ly phải chết. Nghĩ đến đây Đỗ Viên Viên nhếch miệng cười khinh miệt, đến người như Tạ Chiêu Ly cô còn đối phó được, chứ nói gì đến con bé ngây thơ vắt mũi chưa sạch Tạ Uyển.

Tạ Chiêu Ly nhìn thấy thái độ của Đỗ Viên Viên cũng không tỏ thái độ gì rõ ràng, chỉ cười lạnh trong bụng, nghĩ đến tập tài liệu hôm qua cô nhận được, ánh mắt Tạ Chiêu Ly thoáng qua một tia lạnh, nhưng rất nhanh liền vụt tắt. Tạ Chiêu Ly tươi cười chào đón Đỗ Viên Viên, bộ dạng nịnh nọt: “Chị Viên Viên, chị đến tìm em có chuyện gì sao?”

Đỗ Viên nhìn cô gái mang vẻ mặt nịnh nọt trước mặt, nở nụ cười nhưng ánh mắt lại mang theo tia khinh bỉ không che dấu, nhìn cô cười nói: “Không có gì, chỉ là muốn đến thăm em, nghe nói em quyết định về công ty chị làm, vậy sau này chúng ta chính là người một nhà rồi.”

“Vâng đúng vậy, sau này chúng ta sẽ càng thân thiết” Tạ Chiêu Ly ánh mắt chân thành nhìn Đỗ Viên Viên nói.

Đỗ Viên Viên quét mắt qua một lần trong phòng sau đó nhớ đến mục đích của mình hôm nay, nhìn Tạ Chiêu Ly thân thiết hỏi: “ Sao hôm nay cuối tuần không đi chơi với bạn trai à?”

Nghe Đỗ Viên Viên nói Tạ Chiêu Ly lại nhớ đến khuôn mặt của người đó, tâm tình hơi bị thương, nhưng sau đó lại thay thế bằng sự thù hận, một lúc sau mới ní nhí nói: “ Em không có bạn trai ạ”

Đỗ Viên Viên thu hết biểu tình của Tạ Chiêu Ly vào trong mắt, sự thù hận không che dấu của cô khiến cô ta trong lòng càng mừng rỡ, trông điệu bộ này nghe chừng là bị bỏ rơi rồi, như vậy càng tốt. Đỗ Viên Viên tươi cười nhìn cô sau đó cầm tay cô nói: “ Không sao, không có người này thì có người khác, đi hôm nay chị hẹn mấy người bạn, em cũng đi cùng đi”

Tạ Chiêu Ly thấy cô ta hiểu lầm như vậy cũng không muốn giải thích, chỉ cúi đầu ngáp ngừng nói: “Nhưng mà.....”

“Không có nhưng nhị gì hết, đi thôi” Đỗ Viên Viên không đợi cô nói hết câu đã lôi cô đi, không cho cô cơ hội đổi ý

8. Chương 8

Nơi mà Đỗ Viên Viên dẫn Tạ Chiêu Ly đến là một quán bar ồn ào, sang trọng. Vừa bước vào cửa đã nghe thấy tiếng nhạc sàn rất lớn, mọi người dưới ánh đèn mờ đang nhảy điên cuồng, đèn nền mờ ảo càng khiến cho không khí trở nên ấm muội.

Đỗ Viên Viên dẫn cô đến một phòng Vip trong quán. Khi bọn cô vừa bước vào đã có hai người nam nhân đang ở trong đấy ôm ấp người đẹp ở trong ấy rồi. Tạ Chiêu Ly nhìn liền nhận ra hai người đàn ông tuấn tú đó là Doãn Trường Khanh tổng giám đốc công ty giải trí Ảnh Đế và Thẩm Quân Hạo tổng giám đốc công ty truyền thông Thiên Hạo lớn nhất thành phố S. Nhìn hai người họ Tạ Chiêu Ly không thể không đánh giá lại cô ta. Không thể khinh thường khi cô ta lại giao hảo được hai người đàn ông nằm trong top những người quyền lực nhất thành phố S, không chỉ thế cô cũng hiểu được mục đích cô ta mời cô đến đây, Tạ Chiêu Ly hừ nhẹ trong lòng.

Hai người đàn ông nhìn thấy hai người bọn họ thì đuổi hết những người bên cạnh đi. Đỗ Viên Viên tươi cười thân thiết, kéo cô ngồi xuống bên cạnh Thẩm Quân Hạo, còn mình thì ngồi xuống bên cạnh Doãn Trường Khanh, ôm lấy anh ta bộ ngực lộ đang xoẹt qua cánh tay của anh ta tươi cười: “Doãn Thiếu, Thẩm Tổng xin lỗi em tối muộn”

Doãn Trường Khanh bộ mặt háo sắc nhìn chăm chăm vào bộ ngực cô ta, nuốt nước bọt, nhìn cô ta tươi cười: “Không sao, chờ người đẹp là vinh hạnh của bọn anh, nhưng mà hai người đẹp đến muộn thì phải chịu phạt, đúng không Thẩm tổng?”

Thẩm Quân Hạo bộ mặt lơ đãng liếc qua Tạ Chiêu Ly sau đó tươi cười nói: “ Đúng vậy, mỗi người các cô phải tự phạt mỗi người ba ly”

Đỗ Viên Viên thấy ánh mắt của Thẩm Quân Hạo thì âm thầm thầm trong lòng, nụ cười càng phong tình hơn, sảng khoái nói: “ Cho chai rượu đặc biệt mạnh nha” Khi nói cô ta cố ý nhấn mạnh hai từ đặc biệt, người phục vụ hiểu ý nhanh chóng đi làm. Doãn Trường Khanh nhìn cô ta ánh mắt càng không che dấu.

Một lúc sau người phục vụ mang vào một chai rượu Wistky lớn, Đỗ Viên rót ra làm sáu ly, sau đó sảng khoái uống hết ba ly, còn Tạ Chiêu Ly vẫn tỏ ra ngại ngần không uống: “Em không biết uống rượu”

Đỗ Viên Viên nhìn cô cười lớn: “Không sao, uống say chị sẽ đưa em về. Hơn nữa giờ em đã bước chân vào làng giải trí cũng nên tập dần đi cho quen, không sau này thì biết làm sao”

“Đúng đấy. Đúng đấy” Doãn Trường Khanh cũng hòa theo. Tạ Chiêu Ly nhìn qua Thẩm Quân Hạo đỏ mặt, lấy hết can đảm uống hết ly rượu trên bàn. Uống xong ly rượu, Tạ Chiêu Ly cảm thấy đầu choáng váng, ý thức bắt đầu mơ hồ, xua xua tay, nói: “Em không uống được nữa rồi”

Đỗ Viên Viên thấy mục đích của mình còn chưa đạt được thì làm sao có thể buông tay. Cô ta nháy mắt cho Doãn Trường Khanh, anh ta lập tức hiểu ý, nhìn cô cười nói: “Làm sao như vậy được, vẫn còn hai ly nữa mà, cô không uống hết là không nể mặt tôi đấy nha”

Đỗ Viên Viên nhìn cô nói nhỏ, giọng: “Mau uống đi, tỳ say chị đưa em về”

Tạ Chiêu Ly nhìn bộ mặt tươi cười của Đỗ Viên Viên sau đó lấy hết can đảm uống cạn. Uống chưa hết ba ly đầu óc của cô đã mất đi ý thức, gục xuống bàn.

Đỗ Viên Viên, lay nhẹ người cô, gọi: “Tiểu Uyển, Tiểu Uyển”. Thấy người trên bàn vẫn không phản ứng, cô mỉm cười, ánh mắt lóe lên tia tàn nhẫn, sau đó nhìn Thẩm Quân Hạo đầy ẩn ý nói: “Cô ấy say rồi, Thẩm tổng giúp tôi đưa cô ấy về nha.” Sau đó quàng tay Doãn Trường Khanh đi ra ngoài, còn lịch sự đóng cửa cho anh.

Thẩm Quân Hạo nhìn bóng lưng hai người vừa đi khỏi, lại nhìn cô gái đang gục mặt xuống bàn, khoanh tay trước ngực, bộ dạng lười biếng nói: “Đi hết rồi, dậy đi”. Vừa nói xong, cô gái ban nãy còn say không biết trời đất đất đâu, giờ hoàn toàn tỉnh táo, không có tí dáng vẻ nào của người đang say.

Tạ Chiêu Ly nhìn người nam nhân bên cạnh mình, sau đó rót một ly rượu, nhấp một ngụm, nói: “Đi hết rồi sao, không ngờ cô ta vẫn dùng chiêu này, không có sáng tạo gì hết”

Thẩm Quân Hạo có chút cảm giác không chân thực nhìn cô, một lúc sau nhàn nhạt nói: “Kỹ thuật diễn của em ngày càng tiến bộ rồi đấy. Đã xem tập tài liệu anh đưa cho em chưa. Tất cả đều theo đúng kế hoạch.”

Tạ Chiêu Ly tươi cười nhìn anh, gật đầu, nhấp một ngụm rượu sau đó đứng dậy lấy túi sách và túi đồ đã được Thẩm Quân Hạo chuẩn bị từ trước. Nhìn anh cười nói: “Em phải đi đây, cảm ơn anh, giúp em gửi lời hỏi thăm Đoàn Dịch Phong nha.”

“Ừ, anh sẽ nói với cậu ấy” Thẩm Quân Hạo vừa nghe nhắc đến Đoàn Dịch Phong ánh mắt liền trở lên dịu dàng, giọng điệu ôn nhu. Tạ Chiêu Ly nhìn người đàn ông đang chìm đắm trong tình yêu, khẽ mỉm cười, rồi đi, cô còn có việc quan trọng hơn cần làm.

9. Chương 9

Tạ Chiêu Ly không rời khỏi quán bar mà đi một mạch lên phòng vip trên lầu ba. Quán bar này là nơi ăn chơi nhậu trong thành phố nên dịch vụ gì cũng có. Các công tử, quan chức đến đây chủ yếu uống rượu, cầu hoan nên quán đặc biệt xây dựng khu phòng vip phục vụ cho khách.

Tạ Chiêu Ly đến trước một cửa phòng vip ở giữa thì dừng lại, thuận thực lấy thẻ khóa mở cửa. Vừa bước vào phòng cô đã thấy quần áo, giày guốc giải khắp từ phòng khách vào đến phòng ngủ. Trong phòng còn phát ra tiếng rên rỉ của phụ nữ và tiếng gầm nhẹ, thở dốc của đàn ông.

Tạ Chiêu Ly mặt không đổi sắc nhìn hai người không mảnh vải trên thân đang quần lấy nhau trên giường, thuận thực lấy ra một chiếc máy quay, điều chỉnh góc độ phù hợp, bật chế độ sau đó rời khỏi phòng.

Tạ Chiêu Ly nhìn cửa phòng đang khép lại ánh mắt lóe lên tia tàn nhẫn. Đỗ Viên Viên đừng trách cô, tất cả là do cô ta tự làm tự chịu thôi. Ban nãy cô ta cố ý bỏ thuốc vào rượu của cô nhưng cô và Thẩm Quân Hạo đã lường trước được nên nhân lúc cô ta không để ý ra hiệu cho người phục vụ đổi ly rượu đó, để cho Đỗ Viên Viên uống, khiến cho vừa nãy cô vào ngang nhiên như vậy, cô ta cũng không phát hiện ra.

Sáng hôm sau Đỗ Viên Viên tươi cười nhìn Tạ Uyển một mẻ bộ dạng thất thần ở đằng xa không khỏi mỉm cười trong bụng, hôm qua chắc cô ta đã mệt mỏi cả đêm rồi. Lúc đó cô ta bị Doãn Trường Khanh dẫn lên phòng vip, hơn nữa cô ta cũng có cảm giác mình không chịu đựng được nên không có như kế hoạch quay

được cảnh đó, nhưng mà không sao, nhớ đến hợp đồng quảng cáo vừa ký với Thẩm Quân Hạo cô ta cảm thấy mình cũng không thiệt thòi rồi.

Tạ Chiêu Ly nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Đỗ Viên Viên, ánh mắt lóe lên một tia sáng. Hôm qua sau khi rời khỏi đó một tiếng cô quay lại lấy máy quay thì thấy Doãn Trường Khanh đã mệt mỏi ngủ say rồi, mà Đỗ Viên Viên bộ dạng vẫn chưa được thỏa mãn, cô thấy không đành lòng liền gọi cho cô ta thêm hai người ngư lang thân hình vạm vỡ nhất trong quán nữa. Cô đợi cô ta điên cuồng suốt cả đêm, đến khi thấy hai người ngư lang đẩy ra, cô định vào lấy thì thấy Doãn Trường Khanh đã tỉnh, đang một mình chiến đấu với cô phục vụ phòng, khiến cô không thể lấy được máy quay, phải vội vã rời khỏi. Về đến nhà chưa kịp ngủ say thì bị đạo diễn gọi dậy nói hôm nay có buổi tuyên truyền, vì cô là người mới lên cần đến sớm để chuẩn bị tinh thần lên sóng. Cô rất muốn nói với đạo diễn là cô không cần, nhưng đạo diễn không chịu. Che miệng ngáp dài một cái tựa vào ghế nhắm mắt ngủ.

Đỗ Viên Viên nhìn cô gái đang ngủ gật trước mặt, khóe miệng khẽ nhấc lên, cô tưởng hôm nay cô ta phải khóc lóc trách móc cô, nhưng cô đến lâu vậy mà cô ta chỉ ngủ thôi, khiến cho lời kịch cô ta nghĩ mãi buổi sáng hôm nay không có cơ hội diễn xuất. Khẽ hừ trong lòng, ánh mắt khinh miệt, thì ra cũng chỉ là người ham vinh hoa thôi, chắc hôm qua Thẩm Quân Hạo đã cho cô ta không ít lợi lộc rồi, cô ta tính ra còn phải cảm ơn cô đấy. Thu hồi bộ dạng của mình lại, Đỗ Viên Viên khẽ náy Tạ Chiêu Ly dậy, ánh mắt rơm rớm nước mắt, nhìn cô áy náy, ân hận nói: “Tiểu Uyển, chị xin lỗi, hôm qua sau khi em say chị cũng say quá không đưa em về được, Doãn Trường Khanh có nói đã nhờ Thẩm tổng đưa em về, em không sao chứ?”

Tạ Chiêu Ly bực mình vì bị đánh thức, tức giận nhìn kẻ đánh thức mình dậy. Đỗ Viên Viên cho là cô tức giận chuyện hôm qua, bộ dạng càng hối hận hơn, luôn tục lặp lại: “Chị xin lỗi, chị ân hận lắm, em và Thẩm tổng không có chuyện gì chứ?”

Tạ Chiêu Ly nhìn người đang tự biên tự diễn trước mặt, không có ý giải thích, hòa theo, nhìn cô ta ánh mắt uất ức, nước mắt rơi xuống nói: “Chị em không biết tại sao em lại ở phòng vip trên quán bar nữa, em không biết tại sao khi thức dậy lại thấy mình không mặc quần áo gì, khắp người thâm tím nằm bên cạnh Thẩm tổng nữa.”

Đỗ Viên Viên cười thầm trong bụng, nước mắt áy náy rơi nhìn cô: “Chị xin lỗi, chị không biết làm sao lại như vậy nữa, nếu chị biết anh ta là người như vậy chị có chết cũng sẽ đưa em về nhà. Chị xin lỗi”

“Em không biết làm sao nữa, em sợ lắm. Thẩm tổng nói anh ấy sẽ chịu trách nhiệm nhưng em không biết làm sao nữa” Tạ Chiêu Ly nức nở.

Đỗ Viên Viên nghe xong lời Tạ Chiêu Ly nói, trong lòng tràn ngập đổ kỵ, tại sao cô ta lại may mắn như vậy chứ, lại được Thẩm tổng để ý.

“Sao lại khóc nhè thế này! Em không cần làm gì hết, anh sẽ làm hết”

Một giọng nói trầm ấm vang lên, Tạ Chiêu Ly và Đỗ Viên Viên đều ngẩng mặt lên nhìn người đàn ông đang nói trước mặt. Thẩm Quân Hạo nhìn Tạ Chiêu Ly mắt mũi lấm lem trước mặt, không vui cau mày, lấy khăn ướt lau mặt cho cô, giọng điệu cứng chiều: “Lần sau không được khóc nữa nghe chưa. Đi đi anh đưa em đi ăn.” Vừa nói vừa ôm cô vào trong lòng, ánh mắt cảm kích nhìn qua Đỗ Viên Viên như thể cảm ơn cô ta về chuyện tối hôm qua.

Tạ Chiêu Ly ở trong lòng Thẩm Quân Hạo nhìn đến người đàn ông đang nín cười bên cạnh kia, hung hăng lườm anh ta một cái. Đoàn Dịch Phong thấy vậy càng cố nén cười nhưng cuối cùng không chịu nổi, quay mặt đi run rẩy nói: “Tôi có việc rồi đi trước”. Sau đó vội vàng rời đi, lúc ra khỏi phòng anh không nhịn được phá lên cười khiến cho những người ở trong phòng lẫn những người ở ngoài đều nhìn anh ta bằng cặp mắt quái dị.

Thẩm Quân Hạo ôm eo Tạ Chiêu Ly đang khóc thút thít trong lòng, gật đầu chào Đỗ Viên Viên rời đi. Đỗ Viên Viên nhìn theo bóng hai người rời đi lòng đổ kỵ không thôi, nhưng vừa nghĩ đến ánh mắt của Thẩm Quân Hạo lúc này tâm tình trở lên tốt hơn, cô đã làm một việc tốt như vậy cho Thẩm Quân Hạo thì những ngày tháng sau này còn sợ không có lợi sao.

10. Chương 10

Tạ Chiêu Ly vừa rời khỏi phòng liê buồng cánh tay của Thẩm Quân Hạo ra, trên mặt tràn đầy ý cười, không còn thấy bóng dáng khuôn amwtj khổ sở lúc nãy đâu nữa. Thẩm Quân Hạo nhìn cô cười lắc đầu: “Chiêu Ly, diễn xuất của em ngày càng tiến bộ rồi đấy, anh nếu không biết trước cũng bị lừa rồi.”

Tạ Chiêu Ly hơi kiêu ngạo trong lòng, nhìn anh tươi cười nói: “Diễn xuất của anh cũng không tệ đâu. Mau đi thôi không phải anh nói mời em ăn cơm sao? Em đói lắm rồi”

“Đúng vậy, tôi cũng đói rồi”

Tạ Chiêu Ly quay lại lườm người không biết ở đâu chui ra này, ban nãy cô còn chưa tính sổ với anh ta dám cười cô. Đoàn Dịch Phong không để ý đến cô, chạy đến trước mặt Thẩm Quân Hạo uất ức nói: “Đi ăn đi, người ta đói lắm rồi”

Thẩm Quân Hạo ánh mắt cứng chiều nhìn Đoàn Dịch Phong, gật đầu. Tạ Chiêu Ly nhìn hai người họ mà nổi da gà, cô bày ra vẻ buồn nôn, nhìn Đoàn Dịch Phong nói: “Buồn nôn quá đi, mau đi đi, đừng ở trước mặt tôi bày ra bộ dạng buồn nôn này đi”

“Em cũng đi đi, anh có chuyện muốn nói với em”. Thấy cô chuẩn bị rời đi Thẩm Quân Hạo nói.

Ba người đến quán bar hôm trước mà Đỗ Viên Viên dẫn cô đến. Thẩm Quân Hạo nhấp một ngụm rượu, sau đó đưa cho cô một cái USB nhìn cô nhàn nhạt nói: “Thứ hôm qua em cần đấy. Em có muốn làm luôn không?”

Tạ Chiêu Ly nhìn anh nhấp một ngụm rượu sau đó nói: “Chưa phải là lúc. Đến lúc đó em sẽ báo cho anh”. Cô bỏ USB vào trong túi sách sau đó nhìn kẻ vẫn im lặng kia, nói: “Tôi đi đây, hai người ở lại nha”. Sau đó lấy túi sách đứng dậy rời đi. Đoàn Dịch Phong nhìn bóng lưng cô vừa mới rời đi, lẩm bầm: “Xem ra cô ấy rất quyết tâm”. Sau đó Đoàn Dịch Phong tươi cười nhìn Thẩm Quân Hạo, làm nũng: “Hạo, đi ăn đi, người ta đói”

Thẩm Quân Hạo thu hồi lại bộ dạng lạnh lùng khi nãy, yêu thương nhìn Đoàn Dịch Phong nói: “Được”

Tạ Chiêu Ly có nằm mơ cũng không ngờ gặp lại Tiêu Trấn Vũ trong hoàn cảnh này. Cô vừa rời khỏi phòng vip khi đi qua đại sảnh đã thấy anh ta ngồi uống rượu một mình ở đây rồi. Cô bất giác đến gần anh. Nhìn anh không ngừng lẩm bầm, cô biết anh đã say rồi. Người phục vụ thấy cô nhìn anh như vậy, mừng rỡ nhìn cô nói: “Cô Tạ, cô quen anh ta sao?”

Tạ Chiêu Ly không nghe rõ, gật đầu theo bản năng. Người phục vụ vui mừng nói: “Cô Tạ, anh ta say rồi, nếu cô quen anh ta thì đưa anh ta về nhà”. không kịp đợi cô phản ứng anh ta đã chạy đi.

Tạ Chiêu Ly cau mày nhìn người đang say này, lại nhìn theo hướng phục vụ lúc nãy, ít ra anh ta cũng phải kiêng giúp cô ra xe chứ. Tạ Chiêu Ly cố gắng diu anh ra xe taxi. Cô không thể đưa anh về nhà anh được, vì cô sợ khi nhìn thấy người đàn bà đó cô sẽ không kiềm chế nổi mà cho cô ta một dao, cũng không thể đưa anh đến khách sạn được. Anh là thiên vương của làng giải trí nếu cô đưa anh đến đây thế nào cũng bị nhóm chó săn chụp được. Từ nay đến lúc kế hoạch thành công cô không muốn có scandal nào. Không nghĩ được cách nào khác cô đành đưa anh về nhà mình vậy. Tạ Chiêu Ly huy động hết hơi sức mới diu anh về đến giường. Cô chỉnh lại tư thế ngay ngắn cho anh, sau đó vào nhà tắm lấy khăn lau người cho anh. Nhìn khuôn mặt quen thuộc Tạ Chiêu Ly có cảm giác giống như trước đây vậy, mỗi lần đi xã giao anh đều bị mọi người chúc say, lúc đó đều là cô chăm sóc anh. nghĩ đến khoảng thời gian tươi đẹp đó, Tạ Chiêu Ly bất giác cảm thấy chua xót, không nhận được rơi lệ. Nếu khi đó cô không tin lời của Đỗ Viên Viên thì cô đã không đánh mất hạnh phúc của mình, bị thương đến mức tan xương nát thịt. Hôm đó cô nghe Đỗ Viên Viên nói có lẽ anh từ lâu đã phản bội cô, trong lòng cô vẫn luôn nghi ngờ, anh sẽ không phản bội cô chứ! Chắc là sẽ không đâu nhỉ, lời của Đỗ Viên Viên không đáng tin, cô đã ngu một lần, khiến bản thân trở thành con ngốc bị cô ta xoay quanh, bây giờ lời nói của cô ta cô sẽ không bao giờ tin nữa. Tiêu Trấn Vũ anh đừng làm em thất vọng nha, nếu không em sẽ không biết mình làm gì đâu. Phục hồi lại tinh thần, Tạ Chiêu Ly nhìn khuôn mặt ngủ say trước mặt mỉm cười vuốt những lọn tóc vương trên khuôn mặt anh, lấy tay mơn mớm

trên khuôn mặt anh, nhớ đến nụ cười trong đám cưới của anh, động tác của cô khựng lại, nỗi hận trong lòng càng dâng lên. Cô cảm thấy nếu còn ở đây cô sẽ ngạt thở mất. Tạ Chiêu Ly xoay người bước ra khỏi phòng.

Khi cô vừa định rời khỏi, cánh tay cô liền bị bắt lấy, cô quay lại nhìn anh thấy bộ dạng thống khổ của anh, luôn miệng lẩm bẩm: “Đừng đi, Ly Ly đừng đi. Anh yêu em mà”

Tạ Chiêu Ly yên lặng nhìn người đàn ông đang nằm trên giường, nước mắt không kiềm chế được tuôn rơi. Cô muốn hỏi anh nếu đã yêu cô như vậy tại sao lại không giữ cô lại, tại sao lại lấy người khác, tại sao khi cô chết rồi anh cũng không đến nhìn cô lần cuối.

Tiêu Trấn Vũ trên giường bỗng nhiên mở mắt, ngồi dậy ôm trầm lấy cô, nức nở nói: “Ly Ly, anh biết là em mà, anh biết em sẽ không bỏ anh đi mà.”

“Tôi không phải là Ly Ly, anh nhận nhầm người rồi” Tạ Chiêu Ly cảm giác sắp ngừng thở, khó khăn gỡ cánh tay anh.

“Không anh không nhầm, anh biết em chính là Ly Ly. Ly Ly dù em có hóa thành tro anh cũng nhận ra em. Ly Ly.....” Tiêu Trấn Vũ, ôm cô thật chặt, điên cuồng hôn lên cánh môi cô như thể cô có thể tan biến bất cứ lúc nào vậy.

Tạ Chiêu Ly đắm chìm trong nụ hôn của anh, đến khi cô cảm thấy ngạt thở anh mới buông cô ra. Lý trí quay trở lại, Tạ Chiêu Ly dùng sức tát mạnh vào mặt anh.

“Ba” Tiêu Trấn Vũ bị Tạ Chiêu Ly tát, lý trí đã hơi tỉnh, ánh mắt mơ hồ nhìn cô.

Tạ Chiêu Ly nhìn bàn tay mình không tin nổi, cô vậy mà vừa mới tát anh, nhìn anh như muốn hỏi anh không sao chứ, nhưng lý trí cô không cho phép, cô nhìn anh lạnh lùng nói: “Tôi không phải là Tạ Chiêu Ly, tôi là Tạ Uyển, nể mặt anh hôm nay say rượu nên tôi bỏ qua, nếu đã tỉnh rượu rồi thì về đi”

Tiêu Trấn Vũ thất vọng nhìn cô, sau đó vẻ mặt hối lỗi, đứng dậy đi ra khỏi phòng. Nhưng khi anh vừa bước chân xuống đất thì cảm giác choáng váng ập đến, khiến anh gần như ngã khụy xuống dưới đất. Tạ Chiêu Ly thấy vậy theo phản xạ kéo anh khiến cả hai ngã xuống giường. Ánh mắt mờ lung nhìn cô. Tạ Chiêu Ly bị anh nhấn chìm trong ánh mắt anh, bất giác gọi: “Vũ”

Tiêu Trấn Vũ nghe thấy tiếng gọi quen thuộc, lý trí vừa thanh tỉnh, lập tức biến mất, anh cúi đầu hôn lên cánh môi anh đào của cô, mút lấy ngọt ngào của cô. Tạ Chiêu Ly lý trí phục hồi, cố gắng thoát khỏi vòng tay của anh, giẫy dụa: “Anh...”

Cô vừa mở miệng nói đã bị lưỡi của anh xông vào, tàn phá trong miệng cô khiến cô một lần nữa trầm luân. Bàn tay anh luồn vào trong áo cô khẽ xoa nắn bộ ngực đầy đặn của cô, khiến ngực cô trở nên cứng rắn. Tiêu Trấn Vũ ánh mắt tràn đầy dục vọng nhìn cô, cởi sạch quần áo dằn buộc trên người cả hai, sau đó thâm tình ghé sát vào môi cô hỏi: “Cho anh được không?”

Tạ Chiêu Ly chìm đắm trong mộng lung vô thức gập đầu. Tiêu Trấn Vũ hôn lên môi cô, đầy mạnh.

Cảm giác đau đớn khiến Tạ Chiêu Ly phục hồi lại lý trí, cô muốn giẫy dụa nhưng không thoát khỏi cánh tay kìm chặt của anh, nước mắt chảy xuống, thôi hãy để cô trầm luân hết lần này đi.

11. Chương 11

Sáng hôm sau khi Tiêu Trấn Vũ tỉnh dậy thấy mình đang ở trong một căn phòng xa lạ. Cảm giác đầu đau như búa bổ khiến anh tỉnh táo hơn. Anh chỉ nhớ hôm qua anh đến thăm mộ của Ly Ly sau đó anh đến quán ba uống rượu, sau đó anh không nhớ gì nữa. Tiêu Trấn Vũ quan sát khắp căn phòng, phòng rất gọn gàng, tường được xây màu hồng, bên cạnh tủ còn có hai kệ để đầy gấu bông. Anh nghe thấy tiếng nước chảy, đứng dậy thì phát hiện mình không mặc quần áo. Tiêu Trấn Vũ giật mình, lập tức tỉnh táo, vội vàng lấy bộ quần áo được giặt sạch sẽ để ở đầu giường, mặc vào. Nói thật anh bây giờ cảm thấy rất hoang mang anh không phải lại phạm sai lầm lần thứ hai chứ. Lần trước anh uống say đã phản bội Ly Ly, lần này không

phải anh lại phản bội cô một lần nữa chứ. Anh tuy rằng đã lấy người khác nhưng anh và Thẩm Tử Quân đến bây giờ vẫn ở hai phòng, tuy rằng anh thấy vậy rất không công bằng với cô ấy nhưng anh không thể làm khác được, nhất là khi Ly Ly vì chuyện này mà chết.

Tiêu Trấn Vũ mặc quần áo xuống giường vẫn hy vọng mình chỉ là nôn ra quần áo sau đó người ta thay ra cho anh nhưng khi nhìn thấy vết máu trên ga giường thì hy vọng của anh đã sụp đổ. Tiêu Trấn Vũ hồi hận hoang mang bước ra phòng khách, thấy một cô gái đang rửa rau bận rộn trong bếp.

Tạ Chiêu Ly nhìn Tiêu Trấn Vũ vẻ mặt rối rắm tội lỗi đang đứng trước cửa bếp thì khẽ cau mày liếc qua anh, không nóng không lạnh nói: “Dậy rồi đấy à. Tôi nấu xong rồi, mau lại ăn sáng đi”

Tiêu Trấn Vũ thấy thái độ của cô ấy náy nói: “Hôm qua, thật có lỗi. chúng ta.....”

“Không có gì, anh đừng hiểu lầm, anh nôn ra bẩn hết quần áo nên tôi cởi ra giặt giúp anh thôi”

Tiêu Trấn Vũ thấy cô nói như vậy càng hồi hận hơn. Giá như cô cũng giống như Thẩm Tử Quân vừa khóc vừa nháo anh còn cảm thấy đỡ tội lỗi hơn. Tiêu Trấn Vũ nhìn cô vẻ mặt đầy hối lỗi nói: “Tôi sẽ chịu trách nhiệm”

Tạ Chiêu Ly cười lớn: “Anh sẽ chịu trách nhiệm? Vậy anh sẽ bỏ vợ để lấy tôi à?”

“ Tôi....” Tiêu Trấn Vũ nghẹn họng nhìn cô không nói được câu nào.

Tạ Chiêu Ly nhìn anh, khẽ thở dài trong lòng, anh vẫn luôn như vậy, là một người biết chịu trách nhiệm với việc mình làm. Nhớ đến hôm qua, anh ôm cô khóc, luôn miệng nói xin lỗi. Cô lại cảm thấy mềm lòng. Tạ Chiêu Ly nhìn anh, nhẹ giọng nói: “Nếu anh đã không thể thì đừng nói nữa. Hơn nữa mọi người đều là người trưởng thành cả rồi.”

Tiêu Trấn Vũ chưa bao giờ anh cảm thấy khó xử như thế này, trước đây khi Thẩm Tử Quân muốn anh chịu trách nhiệm, anh cũng không muốn. Sau đó cô ấy dùng đứa con ép anh, anh không thể làm gì khác hơn là lấy cô ấy. nhưng lần này thì khác, không hiểu sao anh không muốn thấy cô như vậy, nụ cười của cô anh thấy rất chói mắt. Tiêu Trấn Vũ bị ý nghĩ của mình làm cho hoảng sợ, đến tên cô là gì anh còn không biết lác đầu cười khổ, anh ngồi xuống nhìn chằm chằm cô. Tạ Chiêu Ly không để ý đến anh, cúi đầu ăn hết bữa sáng của mình

Tạ Chiêu Ly gơ tay nhìn đồng hồ, sau đó nhìn Tiêu Trấn Vũ nói: “Anh không bận gì à?. Tôi có người bạn chốc nữa sẽ đến đây. Vậy nên.....”

Tiêu Trấn Vũ thấy cô ra lệnh đuổi khách, vẻ mặt áy náy, định nói xin lỗi nhưng đã thấy bóng cô khuất sau cánh cửa nhà tắm, anh cũng không thể làm gì khác hơn là viết một tờ giấy ghi số điện thoại cùng lời nhắn cô nếu có việc gì cần thì cứ gọi anh, anh sẽ hết lòng giúp đỡ, xem như là giảm bớt một phần nào đó áy náy và tội lỗi trong lòng anh. Tuy rằng anh biết cô sẽ không gọi.

Tạ Chiêu Ly ở trong nhà tắm một lúc lâu, đợi có tiếng đóng cửa, biết anh đã đi rồi, vỗ bực lạnh lùng, không quan tâm của cô lập tức sụp đổ. Tạ Chiêu Ly lưng đang tựa vào tường từ từ trượt xuống, cô ôm chặt lấy hai chân, bờ vai khẽ run rẩy, khóc không thành tiếng, cô sợ tất cả chỉ là giấc mơ, anh vẫn chưa đi xa, anh vẫn đang ngồi ở ngoài kia, nếu cô khóc to anh sẽ nghe thấy. Cắn chặt môi, đến gần như chảy máu, cô không thể để anh thấy vẻ yếu đuối của mình, như vậy anh sẽ cảm thấy càng tội lỗi hơn thôi. Cô thật sự không muốn thấy, cô đã nợ anh rất nhiều rồi.

Không biết cô đã khóc bao lâu, chỉ biết khi cô ổn định cảm xúc bước ra ngoài thì ánh mặt trời đã ngả bóng rồi. Nhìn căn phòng trống rỗng, cảm giác cô độc thật thê lương, khiến Tạ Chiêu Ly không nhận được rơi lệ, cố gắng kiềm chế cảm xúc, Tạ Chiêu Ly nhìn mảnh giấy anh để lại, bất giác nước mắt lại tiếp tục rơi.

Tiêu Trấn Vũ không hiểu vì sao mình lại lái xe đến đây. Từ hôm đó đến nay, hình ảnh cô luôn hiện ra trong đầu anh cùng với hình ảnh của Tạ Chiêu Ly, anh có cảm giác cô rất quen thuộc, hơn nữa mùi vị bữa sáng hôm đó cô nấu cho anh giống hệt với mùi vị mà Ly Ly nấu cho anh, không biết có phải vô tình hay không bữa sáng đó toàn bộ đều là món anh thích, khiến anh như có cảm giác khi còn ở bên Ly ly vậy. Anh biết như thế là có lỗi với Ly Ly, cũng có lỗi với cô, hai người chỉ phong thái cùng khí chất giống nhau thôi, ngoại hình và tính cách cô khác hẳn Ly Ly của anh. Ly Ly bất giác nhớ đến cô, nhớ hình ảnh cô lúc khóc lóc cầu xin anh đừng lấy người khác khiến tim anh đau nhói, đau đến nỗi khiến anh

không có cách nào thở nổi. Anh cảm thấy mình chính là hung thủ gián tiếp hại chết Ly Ly, nếu không có sự xuất hiện của anh thì cô vẫn còn sống. Tiêu Trần Vũ luôn mang một bóng ma trong lòng không có cách nào xóa mờ nên anh không thể phản bội tình yêu của cô, thứ duy nhất cô để lại cho anh, nên dù cho người đó xuất hiện, anh cũng chỉ lảng lạng lái xe đến dưới lầu nhà người con gái đó, ngắm cô ấy từ xa.

12. Chương 12

Tạ Chiêu Ly gần đây rất bận rộn, bộ phim mới của đạo diễn Thạch đã được chính thức phát sóng trong khung giờ vàng tại đài truyền hình Hồ Thanh, thành phố S. Chỉ mới phát sóng được một phần ba nhưng rating đã vượt kỷ lục những bộ phim trước đó, cũng đồng thời làm cho các tên tuổi diễn viên trong phim nổi lên nhanh chóng, lượng fan cũng tăng chóng mặt, nhất là Đỗ Viên Viên, chỉ sau hai tuần phát sóng fan của cô ta đã tăng ngang ngửa với fan của

Tạ Chiêu Ly hồi trước rồi. Điều này khiến cho Đỗ Viên Viên cảm thấy vui mừng không thôi, nhưng cũng khiến cho Tạ Chiêu Ly cảm thấy không thoải mái, mặc dù lượng fan của cô tốc độ tăng nhanh chóng mặt. Tạ Chiêu Ly cũng không phủ nhận Đỗ Viên Viên là người có tài, nhưng mỗi lần nhìn thấy cô ta, cô lại sợ mình không kiềm chế được, xông lên xé bộ mặt giả tạo của cô ta, trước mặt mọi người. Bất giác sờ vào USB ở trong túi, xem ra đến lúc dùng đến nó rồi.

Sáng hôm sau một loạt các trang web và báo trí đều đưa tin lên hình ảnh trong đầu và phát video của Đỗ Viên Viên và hai gã trai bao ở quán bar đang chơi trò giả chiến NP. Trong clip Đỗ Viên Viên dâm loạn với đủ tư thế khiêu khích. Hình ảnh này vừa được tung ra, ngay lập tức trên khắp tất cả các diễn đàn đều bàn luận về chuyện này, đa phần tất cả mọi người đều lên án hành động của Đỗ Viên Viên, trừ một số fan cuồng của cô ta. Điện thoại của công ty và của nhà riêng của Đỗ Viên Viên nhận được hàng trăm cuộc gọi từ các nhà báo, ký giả và fan hâm mộ, khiến ọi người trong công ty oán than không thôi.

Đỗ Viên Viên không dám rời ra khỏi nhà, mọi hoạt động cũng đình chỉ, những người nâng đỡ cô ta trước đây cũng không liên lạc được, mọi người ai cũng sợ dính vào vũng bùn này. Khiến cô ta vô cùng phần nộ, tất cả đều là đồ khốn. Trước đây, khi ôm ấp cô ta thì ai cũng hứa hẹn, đến khi xảy ra chuyện thì lại phải mộng bỏ đi hết. Điều khiến cô ta giận hơn cả là cô ta đã nghĩ hàng trăm lần cũng không nghĩ ra kẻ đứng đằng sau vụ này là ai. Cô ta không thể nghĩ được cô ta cùng bọn họ là vào lúc nào. (Nhiều quá không nhớ nổi) Mỗi lần địa điểm đều là do cô ta chọn, vô cùng bảo mật.

Khi Tạ Chiêu Ly đến nhà Đỗ Viên Viên thì thấy ký giả đang vây kín ở dưới lầu, cô phải giả trang thành người đưa thư, khó khăn lắm mới trà trộn được vào nhà của Đỗ Viên Viên.

Đỗ Viên Viên thấy người đến là Tạ Chiêu Ly thì cau mày không vui, nhưng nghĩ từ khi xảy ra chuyện cô ta là người đầu tiên đến thăm mình, nên vẻ mặt cũng hòa hoãn hơn. Đỗ Viên Viên cũng đã từng nghi ngờ người đứng đằng sau là Tạ Uyển (Đỗ Viên Viên không biết Tạ Chiêu Ly là Tạ Uyển nên khi Đỗ Viên Viên nhắc đến Tạ Chiêu Ly mình sẽ để là Tạ Uyển) nhưng Tạ Uyển là một người nghèo kiệt xác, căn bản không có khả năng làm chuyện này, hơn nữa hôm đó cô ta bị trúng thuốc không có thời gian làm mấy cái này. Thẩm Quân Hạo thì càng không có lý do. Bất chợt cô ta nhớ ra hôm đó Doãn Trường Khanh cũng ở đó, nhất định là do tên khốn đó quay rồi. Nghĩ đến đây Đỗ Viên Viên trong mắt lóe lên một tia hận thù

Tạ Chiêu Ly thấy bộ dạng thê thảm của Đỗ Viên Viên, trong lòng thấy hả hê, ánh mắt thoáng qua ý cười, rất nhanh liền biến mất thay vào đó là sự lo lắng, cô cẩn thận hỏi: “Chị Viên Viên, chị không sao chứ?”

Đỗ Viên Viên giật mình, quay đầu lại nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Tạ Chiêu Ly lòng cảm thấy rất ấm áp, cảnh giác buông lỏng, nhìn cô lắc đầu: “Không sao”

Tạ Chiêu Ly vẫn không yên tâm, chân thành nhìn cô rề rắt hỏi: “Chị Viên Viên, hay là em nhờ Quân Hạo giải quyết giúp chị vụ này nha”

Đỗ Viên Viên nghe Tạ Chiêu Ly nói, lập tức nghi ngờ, cảnh giác nhìn cô dò xét. Tạ Chiêu Ly không để ý, ánh mắt trong veo, vẻ mặt chân thành nhìn Đỗ Viên Viên.

Một lúc sau, vẫn không tìm ra sơ hở gì, lại nghĩ Thẩm Quân Hạo còn nợ cô một cái ân tình, hơn nữa chỉ có anh ta mới có thể đấu lại với Doãn Trường Khanh, nên gật đầu đồng ý.

Tạ Chiêu Ly thấy con mồ rơi xuống hố, khoe miệng tươi cười.

Ngày hôm sau, nhờ có sự can thiệp của Thẩm Quân Hạo, tất cả các clip trên các diễn đàn đều đã được tháo xuống. Giới truyền thông và cảnh sát đều khẳng định cuốn băng đó là do cắt ghép. Người trong clip không phải là Đỗ Viên Viên, lời giải thích này vừa được công bố khiến cho đại cách mạng báo trí ngày càng sôi nổi. Tất cả mọi người đều quay lại, hơn nữa lượng fan càng đông hơn. Điều này khiến cho Đỗ Viên Viên càng tin tưởng, thân thiết với Tạ Chiêu Ly hơn. Tên tuổi cô ta càng ngày càng nổi, có thể nói là lên như diều gặp gió.

13. Chương 13

Công việc của Tạ Chiêu Ly kể từ sau khi phát sóng phim “ Sự trả thù của Trường Thanh” của đạo diễn Thạch cũng rất thuận lợi. Cô cũng chính thức ký hợp đồng với tập đoàn giải trí Tinh Á, trở thành thành viên chính thức của tập đoàn. Mặc dù trước đây cô cũng là thành viên của tập đoàn nhưng thân phận khác nên không phải tham gia nhiều hoạt động như bây giờ. Từ sáng đến tối, Tạ Chiêu Ly đều phải đến giúp các hoạt động từ thiện để giới truyền thông chú ý. Tuy không thích việc này nhưng cô không có thể lực đứng sau nên đành chấp nhận thôi, xưa nay làng giải trí là như vậy mà, nếu không biết lợi dụng thời cơ mà đi lên thì sẽ bị đào thải, dè bẹp. May còn có Thẩm Quân Hạo chống lưng nếu không cô còn phải đi tiếp rượu mấy ông cán bộ cao cấp nữa. Tạ Chiêu Ly thầm cảm ơn gia thế của mình. Cô không giống như một số người coi khinh những người có xuất thân cao quý hay quá coi trọng nó, cô cảm thấy mình có điều kiện tốt như vậy tại sao phải bỏ qua, như cô bây giờ vậy tuy có chút danh tiếng nhưng chẳng phải cũng là một chân sai vặt của người ta sao. Nếu sau này có ký giả nào phỏng vấn cô nghĩ gì về giải trí hiện nay, cô sẽ không ngần ngại mà trả lời: “Có tiền là tốt nhất”

Lắc đầu cười, lại suy nghĩ viễn vông rồi, cô vẫn nên tập trung vào kế hoạch trước mắt thì hơn, nghĩ lại cũng sắp đến rồi nhỉ.

Tạ Chiêu Ly kéo thân thể mệt mỏi của cô lê lét về đến nhà. Vừa về đến nơi, không kịp tắm cô đã nằm bẹp trên giường. Hôm nay cô phải đến vùng ngoại ô thành phố để làm từ thiện, tuy mệt mỏi nhưng rất vui. Người dân ở đó tuy nghèo khổ nhưng rất thật thà, chất phác. Nhớ lại cô bé Đỗ Tiểu Thanh cô không khỏi cảm thấy thương xót. Cô bé ấy bị bệnh tim từ nhỏ, gia đình lại nghèo không có tiền chữa bệnh, hơn nữa năm năm trước lại rời quê đi tha hương đến nơi này, với mong ước kiếm được nhiều tiền hơn ở quê. Nhưng cuộc đời đâu có như mơ ước, cuộc sống của thành phố rất khó khăn, đắt trạt người đông, lại không có bằng cấp, khiến gia đình có thể lo được cuộc sống tối thiểu đã là may mắn lắm rồi, còn tiền đâu ra mà chữa bệnh chứ, nên giờ cô bé cả người gầy nhom. Tuy gần mười sáu tuổi nhưng cân nặng còn không bằng những đứa bé mười tuổi của gia đình bình thường. Ban đầu khi cô đến cô bé còn rụt rè, sợ người lạ nhưng mà đến khi ra về, cô bé lại quần tóm lấy cô, khóc lóc, khiến cô không đành lòng. Nghĩ đến đây cô không khỏi cảm thấy mình rất may mắn được sinh ra trong một gia đình có điều kiện như vậy.

Tạ Chiêu Ly không biết mình đã ngủ bao lâu nhưng cô bị tiếng điện thoại làm ầm ĩ đánh thức thì trời đã tối lắm rồi. Tạ Chiêu Ly nhìn vào số vừa xa lạ vừa quen thuộc trên màn hình, không hiểu sao dạo này số đào hoa của mình đến nhiều thế.

Tạ Chiêu Ly vừa bắt máy đã thấy tiếng trầm ấm của đối phương vang lên rồi. “Ly Ly thân yêu, em lần trước dùng người ta xong rồi chạy à?”

Chạy cô có chạy sao? Sao cô lại không biết vậy. Hơn nữa, cô có dùng anh ta sao?. Tạ Chiêu Ly không vui, cao giọng nói: “Anh nói cái gì vậy? Tôi có chạy sao?. Hơn nữa, sao tôi phải chạy, tôi có dùng qua anh sao?”

Nghe thấy tiếng cô, đối phương có vẻ hờn rồi: “Anh không biết, anh chỉ biết là em sau khi anh nhờ Thẩm Quân Hạo đem thứ đó về cho em thì em bỏ rơi anh”

Tạ Chiêu Ly có chút giở khóc giở cười không thích ứng được. Cô đúng là lần trước có nhờ anh ta điều tra một số tư liệu, nhưng đó là anh ta còn lo việc trong bang lẫn công ty không có thời gian đưa cho cô, chứ cô có cần anh ta bảo Thẩm Quân Hạo đưa cho cô đâu. Tạ Chiêu Ly day day thái dương có chút phiền muộn nói: “Em không bỏ rơi anh, đó là anh bỏ rơi em chứ. Hết việc rồi thì mau về đây đi, em đang cần anh. Mà cái lần trước em nhờ anh mua giùm đã có chưa?”

Đối phương la oai oái: “Bà cô à, em nghĩ cái đó dễ kiếm lắm sao. Đó là hàng cấm đây. Mà anh nghe đồn là em chết rồi, thật đấy à?”

Tạ Chiêu Ly khước miệng nhếch lên một nụ cười, không nóng không lạnh nói: “Nếu em nói là thật thì anh nghĩ sao?”

“Vậy thì anh phải đốt pháo ăn mừng mới được. Cuối cùng khắc tinh của cuộc đời anh đã chết. Anh có thể lấy vợ rồi!”

Tạ Chiêu Ly vừa bực vừa buồn cười nói: “Thế thì anh mau đốt pháo đi. Mà anh nói như thể anh yêu em không bằng đấy!”

“.....” Đối phương trầm mặc. Một lúc sau đột nhiên cười lớn nói: “Em nghĩ cái gì vậy? Anh như thế nào em còn không biết sao?”

Tạ Chiêu Ly có chút chột dạ xấu hổ. Cô chỉ lo trêu chọc anh ta mà quên mất anh ta cũng cùng loại như Thẩm Quân Hạo, Đoàn Dịch Phong. Cô vội vàng chữa cháy: “Em không biết, anh mau về đi. Anh mà không về là em nói ẹ anh biết anh là gay đấy. Anh cũng biết mẹ anh bị bệnh tim mà?”

“Em uy hiếp anh thế này thì anh phải về thôi. Ái phi, nàng mau tắm rửa đợi trẫm về thị tẩm đi.”

Tạ Chiêu Ly bị lời nói của anh làm phì cười. Cô đoán anh đang cười rất gian trá đi. Từ nhỏ đã như vậy, cứ khi cô vừa nói đùa anh một tý thì anh lại bày ra bộ mặt vô lại ấy. Cô nhìn chăm chăm vào điện thoại sau đó hét lớn: “Anh mau đi mà thị tẩm với đám nam sủng của anh đấy”. Tạ Chiêu Ly cúp điện thoại, cười lớn. Mỗi lần động vào nỗi đau của anh là anh sẽ tức giận. Anh không thích cô đem giới tính của anh ra cười đùa. Tạ Chiêu Ly bị điện thoại của anh đánh thức, nên không buồn ngủ nữa. Cô đứng dậy, đi vào bếp kiểm cái gì bồi dưỡng cái dạ dày của mình đã.

Ở một nơi nào đó có một nam nhân đang đứng dựa vào tường kính, tay cầm điện thoại, ánh mắt nhìn xa xăm, nơi thành phố phồn hoa này. Anh khẽ nhếch miệng: “Nam sủng? Em không biết từ nhỏ anh đã mong ước em là nam sủng của anh sao?”

Anh dứt điện thoại vào túi, nhìn tập tài liệu ở trên mặt bàn, đây là tập tài liệu tin tức mới nhất anh vừa nhận được. Nhìn vào cô gái trong bức ảnh, khước miệng khẽ nhếch lên: “Thú vị thật, rốt cuộc em là ai?”

14. Chương 14

Việc tuyên truyền cho phim “Sự trả thù của Thẩm Thanh” đã chính thức kết thúc. Tạ Chiêu Ly lại bắt đầu một dự án mới. Lần này công ty giúp cô sắp xếp một quản lý và một trợ lý. Ban đầu cô muốn Tần Tư Kỳ làm quản lý cho cô nhưng cô ấy không muốn bỏ công việc hiện tại vì người nào đó. Tạ Chiêu Ly cũng không muốn ép cô ấy, dù sao ai cũng có sự lựa chọn của mình mà.

Hai người mà công ty sắp xếp cho cô đều là những người có kinh nghiệm lâu năm. Dù sao cô cũng được coi là mới bước chân vào làng giải trí, nên cần một số người có kinh nghiệm để ứng phó một số tình huống bất ngờ. Trước kia khi cô còn là Tạ Chiêu Ly cô muốn làm gì cũng được nhưng bây giờ thân phận của cô đổi mới, làm gì cũng phải cân nhắc, không thì sai một bước là sai cả ván cờ.

Quản lý của cô tên là Trần Nghiên ngoài 30 tuổi, khuôn mặt thanh tú già dặn, nói chung là luôn mặt lạnh như tiền, mà không biết tiền có thật là lạnh không nhỉ? Tạ Chiêu Ly gãi gãi đầu suy nghĩ.

Cô trợ lý thì quá sôi nổi và nói liên tục. Cô ấy còn khá trẻ, bằng tuổi cô vừa tốt nghiệp đại học xong. Cô ấy tên là Trần Tiểu Tiểu, người nhỏ như tên, khuôn mặt thanh tú trắng nõ, nhìn chỉ muốn véo thôi.

Hai người họ mỗi người một tính cách nhưng phối hợp rất “ăn ý” không phải ở mức bình thường, và có một điểm chung đó là hành hạ cô làm vui. Diễn hình như bây giờ, họ đang tranh luận với nhau và lôi cô ra làm trọng tài cho họ.

Tạ Chiêu Ly nhìn hai người họ tranh cãi cảm thấy rất phiền, vì sao công ty lại cho cô hai người này cô chứ. Mặc kệ họ, Tạ Chiêu Ly cầm ly cà phê trên tay rời đi. Tạ Chiêu Ly từ xa đã nhìn thấy ban công, cô mỉm cười, bước nhanh về phía đó.

“Ồ” sao anh lại ở đây”. Tạ Chiêu Ly vừa đến nơi đã thấy Tiêu Trần Vũ đang đứng ở đó. Anh hình như đang nghe điện thoại. Tạ Chiêu Ly phục hồi tinh thần, quay người, nhanh chân bước đi khỏi. Bây giờ cô vẫn chưa muốn gặp anh.

Tiêu Trần Vũ vừa nhận được điện thoại của mẹ anh. Bà nói, cuối tuần anh hãy đưa Thẩm Tử Quân về ăn cơm. Anh cảm thấy rất đau đầu, mỗi lần mẹ anh gọi điện lại dặn dò anh chăm sóc tốt Thẩm Tử Quân và quên Tạ Chiêu Ly đi. Anh biết mẹ anh không thích Ly Ly nhưng dù sao cô cũng không còn rồi, mẹ anh có cần suốt ngày so sánh cô với Thẩm Tử Quân thế không? Anh không muốn người khác so sánh Ly Ly với người khác. Ly Ly là độc nhất trong lòng anh. Còn về Thẩm Tử Quân, tuy anh không thích cô ta nhưng dù sao cô ta cũng mang thai con của anh, anh phải có trách nhiệm với cô ta. Điều này khiến anh rất phiền não.

Tiêu Trần Vũ day day thái dương, quay lại, thì phát hiện ra Tạ Chiêu Ly đang định quay đi. “Cô.....”

Anh nhìn chăm chăm cô, ánh mắt hai người gặp nhau. Tạ Chiêu Ly xấu hổ đỏ mặt, nhưng rất nhanh khôi phục tinh thần, nhìn người còn đang thất thần trước mặt. Cô ho nhẹ một tiếng, lè tránh ánh mắt anh, khẽ gạt đầu chào, xoay người chuẩn bị bước đi.

Tiêu Trần Vũ, nhìn theo bóng cô, hỏi: “Cô vẫn khỏe chứ?”

Tạ Chiêu Ly bước chân hơi khựng lại, không quay đầu nhìn anh, lạnh lùng nói: “Tôi vẫn khỏe”

“Chuyện lần trước, tôi.....”

“Trần Vũ.....”

Tiêu Trần Vũ còn chưa nói hết câu, đã bị một giọng nói ngọt ngào chen ngang. Anh quay đầu, không kiên nhẫn nhìn người phụ nữ bên cạnh, khẽ cau mày không vui: “Thẩm Tử Quân, em có sách nặng như vậy rất nguy hiểm không?..”

“Người ta mang đồ cho anh mà. Mấy ngày anh không về nhà rồi, người ta sợ anh không quen nên cầm đồ đến cho anh” Thẩm Tử Quân thấy thái độ lạnh lùng của anh uất ức nói. Sau đó quay nhìn Tạ Chiêu Ly hỏi: “Cô ấy là ai vậy?”

“Cô ấy là.....”

“Tôi là đồng nghiệp của anh ấy” Tạ Chiêu Ly lên tiếng cắt ngang lời của Tiêu Trần Vũ, cô không muốn cho anh khó xử.

Đồng nghiệp sao lại có vẻ thân thiết đến vậy. Lúc cô ta đến thấy thái độ hai người rất khác thường. Thẩm Tử Quân mơ hồ cảm thấy bất an, ánh mắt tràn đầy thù địch nhìn Tạ Chiêu Ly.

Tạ Chiêu Ly không né tránh, nhìn thẳng vào mắt cô ta, ánh mắt lạnh lùng khinh miệt khiến cho Thẩm Tử Quân cả người cảm giác như đóng băng. Ánh mắt đó rất quen thuộc giống như ánh mắt Tạ Chiêu Ly nhìn cô ta vậy. Đột nhiên Thẩm Tử Quân cảm thấy chột dạ, hốt hoảng lẩn tránh ánh mắt cô. Tạ Chiêu Ly khẽ miệng khẽ cong lên, ánh mắt lóe lên tia thù hận, rất nhanh đã biết mất khiến người ta không thể nắm bắt được.

“ Á.....”

“Sao vậy?” Tiêu Trần Vũ hốt hoảng, ánh mắt chán ghét, anh đã bảo cô ta đừng đến đây rồi mà, sao cô ta không nghe chứ. Con anh mà có mệnh hệ gì, anh sẽ không bao giờ tha thứ cho cô ta.

Tạ Chiêu Ly nhìn thấy bộ dạng lo lắng của anh, tim bị bóp nghẹt, nhói đau, cô có cảm giác thiếu không khí, cảm thấy hít thở không thông. Cô phải rời khỏi đây. Tạ Chiêu Ly quay đầu bước nhanh rời khỏi, không nhìn thấy ánh mắt phức tạp của anh.

Tạ Chiêu Ly nhìn theo bóng anh đỡ Thẩm Tử Quân rời đi, sống mũi cảm thấy chua xót, hốc mắt đỏ hồng, những giọt nước mắt như rơi xuống bất cứ lúc nào. Thì ra sự quan tâm của anh không phải chỉ dành ối cô. Bất giác nhớ lại câu Đỗ Viên Viên đã từng nói: “Có khi anh ta từ lâu đã phản bội Tạ Chiêu Ly rồi đấy chứ!” Có phải là thật không? Anh có phải anh đã phản bội em, coi em như con ngốc từ lâu rồi không?. Ánh mắt cô tràn đầy thù hận.

“Cô đau lòng à?. Cô không phải muốn trả thù Thẩm Tử Quân sao? Sao không đi quên rũ Tiêu Trấn Vũ đi, như vậy không phải một công đôi việc sao!”

Tạ Chiêu Ly quay lại nhìn Tiểu Thần không biết từ đâu xuất hiện. Ánh mắt lóe lên tia sáng, sao cô không nghĩ ra nhỉ. Thẩm Tử Quân làm tất cả mọi chuyện không phải vì muốn có được Tiêu Trấn Vũ sao? Vậy cô sẽ làm cho cô ta trắng tay. Nhưng như vậy không phải là không công bằng với anh ấy sao. Trong lòng cô rất bối rối

“Cô lo lắng anh ta sẽ bị tổn thương sao?. Chẳng phải cô đang nghi ngờ anh ta sao? Sao không nhân dịp này thử anh ta một chút xem anh ta yêu cô như vậy, anh ta có thể nhận ra cô không?” Tiểu Thần ở một bên thấy cô rối rắm, không nhịn được lên tiếng.

Tạ Chiêu Ly thấy Tiểu Thần nói vậy cũng có lý, khoe miệng hơi cong nên, nhưng cô còn phải suy nghĩ lại đã.

15. Chương 15

Tạ Chiêu Ly lúc quay lại văn phòng đã thấy Trần Tiểu Tiểu đang tìm cô còn Trần Nghiên thì không biết đã đi đâu rồi. Trần Tiểu Tiểu nhìn thấy cô thì cười tươi chạy đến, vừa cười vừa nói:

“Chị Tiểu Uyển. Em báo cho chị hai tin vui nha. Tin thứ nhất là chị đã được chọn sẽ được tham gia dự án phim mới của công ty. Nghe nói dự án phim này kinh phí lớn lắm. Nhưng chỉ không biết là vai gì thôi” Nói xong Trần Tiểu Tiểu cau mày suy nghĩ, bộ dạng vô cùng đáng yêu. Tạ Chiêu Ly nhìn cô ấy có chút buồn cười, không biết sẽ được đóng vai gì thì có gì đáng để vui. Khẽ cong khoe miệng, cô hỏi: “Thế tin vui thứ hai?”

Trần Tiểu Tiểu lập tức quăng bộ dạng rầu rĩ sang một bên, cười tít mắt, hào hứng nói: “Tin thứ hai là chị được chọn là ứng cử viên tham gia giải thưởng thưởng nữ diễn viên xuất sắc nhất được các bạn trẻ yêu mến của năm do đài truyền hình Hồ Thanh tổ chức.”

Tin này thì đúng là đáng để vui mừng. Trước đây cô tham gia rất nhiều giải thưởng nhưng cảm giác lần này so với mấy lần trước rất khác biệt. Cảm giác trước đây thì đó là đương nhiên, còn bây giờ cô không quyền, không thể mà được như vậy, cảm giác rất tự hào. Tạ Chiêu Ly nhìn cô gái vui vẻ bên cạnh, khoe miệng cũng cong lên.

Dự án phim mới của công ty là một dự án phim điện ảnh, phim này sẽ được chiếu dịp cuối năm trước ngày trao giải thưởng phim của năm do đài truyền hình Hồ Thanh tổ chức. Phim Cuộc phur lưu về thời Tần là bộ phim điện ảnh kể về chuyến phur lưu về thời Tần, đi tìm mộ Tần Thủy Hoàng của năm bạn trẻ, sau khi trải qua hàng loạt các nguy hiểm cuối cùng họ đã tìm được nhưng họ lại phải đối mặt với thử thách cuối cùng, đó là chỉ có duy nhất một người có thể sống sót rời khỏi lăng mộ Tần Thủy Hoàng. Xuyên suốt bộ phim là yếu tố tâm lý đan xen, đấu tranh giữa sự sống và cái chết.

Vì để tạo hiệu ứng hồi hộp của khán giả, nên cả khâu tuyển chọn diễn viên cũng được bảo mật và chia làm hai đợt khác nhau giữa nam và nữ. Nên Tạ Chiêu Ly không thể biết những ai sẽ tham gia phim này.

Khi Tạ Chiêu Ly biết được danh sách diễn viên tham gia phim “Cuộc phur lưu về thời Tần” thì cô bị không thể cười nổi. Cô không thể tưởng tượng được mình lại có thể đóng cặp với thiên vương Tiêu Trấn

Vũ sau một năm vắng bóng. Chẳng phải anh gần một năm nay không tham gia đóng phim nữa sao?. Sao tự đứng lại tham gia phim nữa, thật là. Cô không muốn kéo anh vào cuộc tranh đấu này. Trước đây cô đã tổn thương anh, cô không muốn anh bị tổn thương nữa. Nhưng cô càng không thể tha cho bọn họ, vậy nên Trần Vũ xin lỗi

Tạ Chiêu Ly không bất ngờ lắm khi Đỗ Viên Viên có mặt trong dàn diễn viên chính, ngoài ra có Đỗ Kiều và Tống Hạng hai người này đều là người mới như cô. Phim này do đạo diễn Trương làm đạo diễn. Nhắc đến đạo diễn Trương, Tạ Chiêu Ly chỉ có một câu thôi, ông ta là một tên dê xồm chính hiệu. Diễn viên nào tham gia phim ông ta cũng từng bị ông ta vô tình hay cố ý giở trò một lần. chính vì vậy, nên hầu hết diễn viên đều không muốn đóng phim do ông ta làm đạo diễn, những diễn viên chịu đóng đa phần là vì tiền catxe cao, hoặc là có thể lực chống lưng mà ông ta không động đến được. Ban đầu ông ta không có tư cách làm đạo diễn phim này, nhưng mà Tạ Chiêu Ly đã phải lợi dụng đến cả thế lực của Thẩm Quân Hạo, mới có thể đưa ông ta lên làm đạo diễn, kế hoạch của cô lần này, ông ta chính là mấu chốt.

Ngày “Cuộc phur lưu về chiều Tần” chính thức bấm máy. Tạ Chiêu Ly có mặt từ rất sớm. Khi cô đến đoàn phim phần đông còn chưa đến. Cô chọn một góc khuất ngồi xuống, quan sát địa hình nơi này, ở đây có một số chỗ rất thuận lợi để cho người ta làm chuyện mờ ám.

Tạ Chiêu Ly nhìn Đỗ Viên Viên đang đi về hướng này, ánh mắt lóe lên một tia sáng, nhếch mép cười khinh miệt, sau đó đứng dậy, cười sáng lạng tiến về phía cô ta: “Chị Viên Viên, sao giờ chị mới đến. Em chờ chị mãi”

Đỗ Viên Viên nhìn vẻ mặt tươi cười của Tạ Chiêu Ly ánh mắt mang theo mấy phần thân thiết, nhìn cô cười: “Chị cũng muốn đến sớm nhưng chị có chút bận không thể đến sớm được.”

Tạ Chiêu Ly tươi cười nhìn Đỗ Viên Viên, ánh mắt lóe một tia sáng, lạnh lùng quét qua vết hôn ở cổ, trong lòng cười lạnh. Còn chưa bắt đầu phim đã hành động rồi à?. Tạ Chiêu Ly mặt không đổi sắc tươi cười thân thiết lôi kéo Đỗ Viên Viên nói: “Không sao đâu?. Còn chưa bắt đầu mà. Mà sao chưa thấy đạo diễn đến nhỉ? Làm ăn kỳ cục quá à!”

Đỗ Viên Viên nghe Tạ Chiêu Ly nhắc đến đạo diễn Trương ánh mắt khẽ biến, nhưng rất nhanh khôi phục lại, nhìn cô cười: “Chị cũng không biết nữa”

Đỗ Viên Viên là người rất thông minh, hơn nữa còn rất khôn khéo. Lần trước cô ta không may bị phát hiện. Lần này cô ta cẩn thận hơn rất nhiều. Những lần cô ta đều chủ động hẹn đạo diễn Trương, khiến cô vất vả lắm mới tìm ra được một vài địa điểm, nhưng mỗi lần đến đều là lúc cô ta đã xong việc ra về. Việc này là một đả kích đến Tạ Chiêu Ly. Cô không còn cách nào đành phải đặt máy quay ở tất cả các địa điểm mà cô cho là có khả năng.

Trời không phụ người có lòng, cuối cùng Tạ Chiêu Ly cũng có được những thứ mình muốn, hơn nữa còn thu hoạch được bất ngờ ngoài ý muốn. Tạ Chiêu Ly nhìn hình ảnh trên mà nhìn, khé miệng khẽ cong. Cô mở điện thoại ấn một dãy số. Đối phương rất nhanh bắt máy. Một giọng nói trầm ấm vang lên: “Sao vậy, sao lại gọi vào giờ này?. Em có biết bây giờ ở đây là mấy giờ không hả, đại tiểu thư?”

Tạ Chiêu Ly cười cười, nói: “Em biết, nhưng mà em không quan tâm, em chỉ biết, anh mau mang thứ em cần về đây. Em cần nó gấp”

Đối phương vẫn chưa thoát khỏi bực tức vì bị gọi dậy, không vui, khẽ hừ một tiếng: “Anh

tưởng em nhớ anh nên gọi, không ngờ em lại vì chuyện này. Em làm anh thất vọng quá. Thôi được rồi, vì cuộc song yên ổn tương lai của anh. Ngày mai anh sẽ về một chuyến. Nhưng mà anh nói trước, đây dù sao cũng không phải là thứ gì tốt, em nên cẩn thận thì hơn”

“Em biết mà! Cảm ơn anh, Duật Hiên” Tạ Chiêu Ly khẽ mỉm cười, cảm giác được sự quan tâm của anh, trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua vậy, rất ấm áp.

Trương Duật Hiên thấy cô nói như vậy phì cười: “Đừng khách sáo. Nhưng mà em đã biết ơn anh như vậy, sao không lấy anh đi!”

Tạ Chiêu Ly có chút dở khóc dở cười, cô biết không thể nói được với anh mà. Tắt máy, nhìn điện thoại lắc đầu cười.

Tiêu Trấn Vũ nhìn theo bóng Tạ Chiêu Ly vừa đi khỏi, khẽ cau mày, suy nghĩ, anh ban đầu muốn đi dạo loanh quanh cho khuây khỏa. Vừa đến đây thì thấy cô đang nói chuyện điện thoại. Biểu tình rất thân thiết, không hiểu sao trong lòng anh rất không thoải mái.

Anh muốn quay đầu bước đi, nhưng anh còn chưa kịp hành động đã nghe thấy loáng thoáng cô nói muốn có thứ gì đó, hình như liên quan đến hàng cấm. Cô rốt cuộc muốn làm gì?. Cô không biết nếu mang theo hàng cấm là phạm pháp sao? Nếu bị bắt được sẽ rất nghiêm trọng.

Tạ Chiêu Ly quay lại, vừa ngồi xuống đã thấy Tiêu Trấn Vũ đi từ hướng cô vừa rời khỏi. Tạ Chiêu Ly ánh mắt lóe lên một tia sáng, anh không phải đã nghe được gì chứ. Nhìn thấy ánh mắt của Tiêu Trấn Vũ không hiểu sao trong lòng cô khẽ chột dạ, nhưng sau đó rất nhanh khôi phục lại. Anh đã biết thì sao chứ! Dù sao cô cũng không thay đổi kế hoạch của mình

Tiêu Trấn Vũ nhìn Tạ Chiêu Ly đứng bên kia, trong lòng rất rối rắm, anh muốn hỏi cô nhưng không biết làm sao mở miệng, dù có nói, anh biết cô cũng không nói. Anh luôn cảm thấy cô có rất nhiều bí mật, điều này khiến anh cảm thấy không thoải mái.

16. Chương 16

Đoàn phim là làm mừng năm mới, nên phải quay vào mùa đông. Khí hậu ở đây rất khắc nghiệt. Mỗi lần diễn viên quay xong một cảnh phim là ai lấy nhanh chóng mặc áo lông vũ đảm bảo độ ấm, thân nhiệt của mình. Trần Tiểu Tiểu khoác áo cho cô, liếc qua Tiêu Trấn Vũ đang lạnh lùng ngồi bên kia, búi môi không vui nói: “Chị Tiểu Uyển, em nghĩ mãi cũng không ra. Sao trợ lý của Tiêu Trấn Vũ lại không bị đuổi việc nhỉ?”

Tạ Chiêu Ly không hiểu nhìn cô ấy. Trợ lý của Trấn Vũ đắc tội gì với cô ấy à. “Sao em lại nghĩ thế? Cô ấy đắc tội gì với em à.”

Trần Tiểu Tiểu không vui nói: “Không có đắc tội gì hết, em chỉ cảm thấy kỳ lạ thôi. Vừa nãy em đi lấy áo khoác cho chị. Em thấy cô ấy đang ngồi chơi game. Em hỏi cô ấy không lấy áo cho Tiêu Trấn Vũ à. Cô ấy nhìn em cười, sau đó lại ngồi chơi điện tử nói không cần quan tâm đến anh ta, áo để trên xe, sáng nay chờ đi rồi. Thật là không chịu nổi nữa à! Trời lạnh như vậy....Thật là....haiz....”

Tạ Chiêu Ly nghe Trần Tiểu Tiểu nói, ánh mắt nhìn Tiêu Trấn Vũ, trong lòng tràn ngập đau lòng. Cô hiểu rất rõ anh. Anh từ xưa đã vậy, luôn luôn không muốn làm phiền người khác. Việc gì cũng muốn tự mình giải quyết, không muốn mắc nợ người khác. Tạ Chiêu Ly lấy chiếc áo choàng kiểu trung tính còn lại của mình, tiến về phía anh, đưa trước mặt anh, khẽ nói: “Này! Cho anh”

Tiêu Trấn Vũ đang ngồi nghiên cứu kịch bản thì thấy một chiếc áo lông xuất hiện trước mặt mình, sau đó là giọng nói quen thuộc vang lên. Nhìn dung nhan người mà mình mong nhớ xuất hiện, anh có chút cảm giác không thật. Không hiểu sao, hình ảnh cô luôn hiện ra trong tâm trí anh, khiến anh không thể xóa bỏ được. Mỗi lần nghĩ đến cô, anh lại có cảm giác tội lỗi, anh cảm thấy có lỗi với Ly Ly, điều này làm anh rất đau khổ. Mỗi đêm anh đều phải dùng rượu và thuốc ngủ làm tê liệt mình. Nhiều lần anh lái xe đến nhà cô, nhìn ánh điện phòng cô cho đến khi tắt đèn, anh mới rời khỏi. Sau này khi anh gặp cô ở trường quay, anh rất muốn nói chuyện với cô, nhưng thái độ của cô luôn lạnh lùng xa cách, khiến anh không có cách bắt chuyện với cô.

Tạ Chiêu Ly thấy ánh mắt anh có chút xấu hổ, hồi lâu vẫn không thấy anh cầm áo. Cô không kiên nhẫn, nhét vào tay anh, quay đầu đi thẳng.

Tiêu Trấn Vũ nhìn chiếc áo trong tay lại nhìn Tạ Chiêu Ly hồi lâu mới hỏi: “Em không có chuyện gì chứ?”

Tạ Chiêu Ly không hiểu, cước bộ dừng lại, quay đầu nhìn anh: “Anh có ý gì?” Chẳng lẽ lần trước anh đã biết cái gì như?

Tiêu Trấn Vũ thấy vẻ mặt thắc mắc của cô có chút bối rối, anh ho khan một tiếng, nhìn cô ngập ngừng hỏi: “Em có cần anhgiúp gì không?”

“Không” Tạ Chiêu Ly thu hết biểu tình của anh vào mắt, mỗi nghi ngờ càng nâng lên. Cô nhìn anh thăm dò hỏi: “Sao tự nhiên anh lại hỏi vậy?”

“Không có gì! Chỉ là muốn xem anh có thể giúp gì được cho em không thôi” Thật không có gì cần anh giúp sao? Trong lòng Tiêu Trấn Vũ không khỏi cảm thấy thất vọng, thì ra trong lòng cô không có chút vị trí dành cho anh, đến một chút giá trị lợi dụng cũng không có.

Tiêu Trấn Vũ không biết rằng, trong lòng Tạ Chiêu Ly anh quan trọng hơn tất cả, cô không muốn kéo anh ra nhập vào cuộc chiến này. Tạ Chiêu Ly theo thói quen, vuốt mấy công tóc mai ra sau gáy, thấy bộ dạng rối rắm của anh định nói lại thôi, quay đầu rời khỏi.

Tiêu Trấn Vũ nhìn thấy hành động của cô thân hình hơi sững lại. Đây là hành động quen thuộc của Ly Ly, mỗi lần cô bối rối đều vuốt vuốt tóc mai của mình. Nhớ lại hành động và lời nói của cô từ khi mới gặp đến bây giờ, trong lòng anh dâng lên một nỗi nghi hoặc, tuy biết nó rất vô lý, nhưng nó cứ tồn tại trong lòng anh, không thể xóa nhòa.

Phim là phim điện ảnh nên thời gian quay không nhiều, hơn một tháng đã hoàn thành. Cảnh quay cuối cùng cũng đã kết thúc, công việc còn lại chỉ là chế tác hậu kỳ nữa thôi. Từ hôm nói chuyện cuối cùng với cô, anh không có cơ hội bắt chuyện với cô nữa. Nhưng trong suốt thời gian này anh luôn quan sát cô, từng cử chỉ của cô đều giống Ly Ly đến kỳ lạ. Ban đầu anh nghĩ là cô muốn bắt trước Tạ Chiêu Ly để đạo diễn chú ý đến mình, nhưng sau đó anh phát hiện cô không giống như giả vờ, tuy cô đã cố gắng thu mình lại nhưng một số hành động của cô mà chỉ anh mới biết cũng vô thức lộ ra. Còn nữa lần đầu tiên đập cô anh đã cảm thấy rất thân thuộc, anh cảm thấy cô không giống như loại người thích tình một đêm, sẵn sàng mang đàn ông lại về nhà. Ánh mắt khi nhìn anh cũng rất khác lạ. Càng ngày sự nghi hoặc trong lòng anh càng sâu. Tiêu Trấn Vũ tay cầm cốc cà phê nhấp một ngụm, nhìn bức ảnh trong điện thoại, lẩm bẩm: “Tạ Uyển, rốt cục em là ai?”

17. Chương 17

Tạ Chiêu Ly vừa đi dạo phố mua lễ phục cho buổi Trao giải phim của năm do đài truyền hình Hồ Thanh tổ chức cùng với Đỗ Viên Viên thì nhận được điện thoại của Trương Duật Hiên nói anh đã về rồi, đang ở nhà, bảo cô đến đó. Tạ Chiêu Ly nói với Đỗ Viên Viên mình còn có việc đi trước, sau đó bắt xe đến thẳng biệt thự nhà họ Trương. Gia tộc họ Trương là một gia tộc có tiếng trên thương trường và là gia tộc khét tiếng trong Hắc đạo. Đến đời Trương Duật Hiên thì gia tộc này đã không còn đối thủ tại thành phố S này rồi. Gia tộc họ Trương tuy giờ đang dần chuyển sang Bạch đạo nhưng thế lực của họ ở giới Hắc đạo vẫn không thể coi thường. Một gia tộc vừa có tiền vừa có quyền thì trong nước chỉ có thể lực nhà họ Trương thôi. Mà người đàn ông đứng đầu nhà họ Trương Trương Duật Hiên thì càng là nhân vật đáng sợ, anh lãnh khốc, vô tình, trong từ điển của anh ta không bao giờ xuất hiện hai từ mềm lòng.

Tạ Chiêu Ly dừng xe lại cách nhà họ Trương không xa. Vì nhà họ Trương không cho phép xe lạ vào khu vực của họ nên cô đành phải đi bộ. Tạ Chiêu Ly từ xa đã nhìn thấy những người bảo vệ đứng giải giáp quanh biệt thự nhà họ. Tạ Chiêu Ly vừa đến cổng thì bị hai người bảo vệ chặn lại, không cho vào khiến cô hơi bức mình. Cô từ trước đến giờ đến đây chưa bao giờ bị bọn họ chặn lại. Bức mình, cô lấy điện thoại ra gọi cho Trương Duật Hiên, sau đó đưa cho hai bảo vệ nghe máy họ mới cho cô vào.

Trương Duật Hiên nhìn cô gái đang đi đến đây, ánh mắt sâu thẳm không biết là đang nghĩ gì. Thấy có tiếng mở cửa, anh gạt rui điều thuốc đi. Chiêu Ly không thích anh hút thuốc.

Trương Duật Hiên nhìn cô gái vừa xa lạ vừa quen thuộc đang đi về chỗ mình. Cô quen thuộc vì anh đã thấy rất nhiều tài liệu của cô và cử chỉ của cô giống như người con gái đã khắc sâu trong lòng anh. Xa lạ vì khuôn mặt và vóc dáng của cô. Trương Duật Hiên lạnh lùng ngồi xuống ghế nhìn cô gái trước mặt không đợi cô ấy nói đã lên tiếng đi thẳng vào vấn đề: “Nói đi, cô lợi dụng danh nghĩa để gặp tôi là có ý gì?”

Tạ Chiêu Ly thấy ánh mắt sắc của anh mặt không đổi sắc, nhìn thẳng vào anh, im lặng không nói. Từ nhỏ đến lớn chỉ có cô là không sợ anh. Anh luôn nói cô là khắc tinh của anh, chỉ cần gặp cô thì mọi uy nghiêm của anh cũng mất hết tác dụng. Cô không thể phủ nhận rằng anh là người đàn ông rất tuấn tú, khuôn mặt nam tính, thân hình cao lớn. Cả người tỏa ra khí chất vương giả, khiến cho người ta không lạnh mà run.

Trương Duật Hiên nhìn cô gái đang đứng trước mặt ánh mắt không khỏi tán thưởng, khóe miệng khê cong. Khí thế tỏa ra càng đáng sợ hơn, anh nhìn cô hỏi lại lần nữa: “Nói đi, nếu cô không cho tôi được một lý do thì cô cũng biết hậu quả của những kẻ lừa gạt chứ?”

Tạ Chiêu Ly vẫn im lặng không nói, nhìn thẳng anh. Những cận vệ đứng ngoài cửa cảm nhận được khí thế bên trong căn phòng, tất cả đều cảm thấy sống lưng lạnh toát, chân tay run rẩy. Từ trước đến nay, họ chưa bao giờ thấy có người lại để Trương Duật Hiên phải nói đến hai lần, trừ Tạ Chiêu Ly tiểu thư. Cô ấy là người duy nhất không coi lời của ông chủ bọn họ ra gì.

Không khí có chút không ngọt ngào. Một lúc sau khi cận vệ tưởng chừng như mình sắp chết rồi thì ông chủ của họ lại phá lên cười. Bọn họ đều đưa mắt nhìn ông chủ của mình với vẻ mặt quái dị. Không phải khi này còn rất uy nghiêm sao?. Sao bây giờ đã cười rồi. Trương Duật Hiên thấy ánh mắt của mọi người, thu lại nụ cười, quyet mắt nhìn mọi người trong phòng một lượt, ánh mắt sắc bén một lần nữa khiến cho những người ở đây lạnh cả sống lưng. Trương Duật Hiên lạnh lùng nói: “Ra ngoài hết đi”

Như được đặc xá, những người ở đây đều thở phào, nhanh chóng rút khỏi hiện trường. Trong phòng giờ chỉ còn hai người. Trương Duật Hiên mỉm cười nhìn Tạ Chiêu Ly nói: “Nói đi, sao lại thành ra thế này?”

Tạ Chiêu Ly nhướn mày nhìn anh nói: “Chẳng phải anh không nhận ra em sao? Còn dùng cái khí thế đó áp đảo em”

Nhìn vẻ mặt của cô Trương Duật Quân, ánh mắt cứng chiều không che dấu nhưng Tạ Chiêu Ly cũng giống như trước đây, chẳng bao giờ để ý cả. Anh ôn nhu nói: “Anh không nhận ra em sao có thể giúp em làm nhiều việc như vậy, Hơn nữa nếu không nhận ra em, với thái độ của em lúc này em nghĩ mình còn có thể sống mà rời khỏi đây sao?”

Tạ Chiêu Ly nghĩ cũng đúng, nếu người khác nhìn anh như vậy thì chắc đã bị anh “xử lý” rồi. Nhìn vẻ mặt hòa hoãn của cô, anh biết cô đã nghĩ ra rồi, mỉm cười đưa nước cho cô.

Tạ Chiêu Ly nhìn anh thắc mắc: “Sao anh có thể nhận ra em?” Rõ ràng cô bây giờ là Tạ Uyển, ngoại hình đã đổi khác rất nhiều. Đến người thân cận cô nhất là Tiêu Trấn Vũ còn không nhận ra cô nữa mà anh chưa gặp cô lại nhận ra cô.

Trương Duật Hiên nhìn thẳng vào cô, lơ dềnh nói: “Anh không phải đã nói rồi sao. Dù em có hóa thành cho bụi anh cũng sẽ nhận ra em.” Ban đầu khi anh biết được cô đã tự sát qua đời, anh cảm thấy rất đau khổ, anh rất hận Tiêu Trấn Vũ, nếu không phải vì anh ta thì cô vẫn còn sống. Anh càng hận hơn khi cô chết rồi mà anh cũng không thể nói cho cô biết anh thích cô, từ nhỏ đã thích cô rồi, Nhưng anh biết cô chưa bao giờ nhìn đến anh, chỉ coi anh là anh trai. Sau này, khi anh nhìn cô hạnh phúc nói về Tiêu Trấn Vũ, vẻ mặt tươi cười ấy làm anh ghen tỵ không thôi. Anh từng muốn bắt chấp thủ đoạn kéo cô về bên mình, nhưng anh không nhìn được bộ dạng đau khổ của cô, anh không đành lòng. Cô không biết là nhìn cô như vậy, anh càng đau hơn cô. Anh đã quan sát Tiêu Trấn Vũ một thời gian, anh thấy con người anh ta rất được, xứng đáng để cô yêu, vậy nên anh mới rời xa cô, nhưng không ngờ hẳn lại là một tên khốn. Sự mềm yếu nhất thời của anh khiến cô phải mất mạng.

Đến khi có người gọi điện cho anh tự xưng là Tạ Chiêu Ly anh rất tức giận, đồng thời cũng cảm thấy rất thú vị. Anh bằng lòng giúp người đó, anh phái người đi điều tra, rất nhanh nắm được sơ yếu lý lịch của người gọi điện cho anh. Nhưng sau đó nhờ vào thái độ của cô đối với anh, anh biết cô chính là Chiêu Ly của anh.

Trước đây, Tiêu Trấn Vũ đã chiếm mất cô từ trong tay anh, cuối cùng lại hại chết cô. Anh muốn đem lại hạnh phúc cho cô, nhưng lại sợ mất đi sự phụ thuộc vào anh của cô. Anh đã từng hối hận.

Nhưng không sao, bây giờ cô đã quay trở lại, anh sẽ không để cô rời xa anh nữa. Hơn nữa theo anh biết cho đến bây giờ ngoài Thẩm Quân Hạo và Đoàn Dịch Phong là người anh phái đến bảo vệ cô thì không ai biết về bí mật này, nên anh không có lý do gì để buông cô ra.

Tạ Chiêu Ly nghe thấy câu nói của anh, trong lòng cảm thấy rất ấm áp. Từ bé đến lớn cho dù cô có hóa trang thế nào, chỉ cần anh nhìn thoáng qua cũng có thể nhận ra trong hàng ngàn người ăn mặc giống nhau.

Tạ Chiêu Ly nhìn anh cười cười, nói: “Những thứ đó của em đâu?”

“Đây, cô nương. Những thứ này không dễ mới cầm về được đến đây. Em mau xem đã đủ chưa. Nhưng anh nói trước, những thứ này đều không tốt, tốt nhất em nên tránh xa nó ra.” Vừa nói anh vừa đưa cho cô một cái túi đen lớn.

Tạ Chiêu Ly cười, nhìn anh gật đầu. Anh không nói thì cô cũng biết mà. Cô sẽ không dại gì mà đụng vào những thứ trong đây. Tạ Chiêu Ly mở túi ra. Bên trong đựng đầy photpho đỏ, i ốt, codeine và một số chất phụ gia, ngoài ra còn một số bình nhỏ màu đen. Cô lật tung túi nên cũng không thấy hàng mình cần đâu. Tạ Chiêu Ly cau mày, không vui nhìn anh, hỏi: “Những thứ này là gì?. Vì sao cái em cần lại không có?”

Trương Duật Hiên buồn cười nhìn cô, nói: “Em nghĩ đi máy bay mang những thứ đó mà đi được à?”

Tạ Chiêu Ly tức giận nhìn anh, hậm hực: “Vậy anh mang những thứ vô dụng này cho em xem làm gì?” Cô cũng biết anh nói đúng. Những thứ đó dù sao cũng là quốc cấm, bị bắt quả tang sẽ bị phạt rất nặng. Cô cũng không muốn anh bị làm sao. Tạ Chiêu Ly nhìn anh, giọng hòa hoãn hỏi: “Thế nhà anh không phải là hắc đạo sao?. Anh không bán thứ này à?”

Trương Duật Hiên không vui nhìn cô, trong mắt cô anh là vì lợi ích mà không từ thủ đoạn sao? Dù cho anh có buồn thứ đó anh cũng sẽ không đưa nó cho cô.

“Có không?” Tạ Chiêu Ly không kiên nhẫn hỏi lại, nếu không có thì cô phải đi nơi khác mua hoặc thay đổi lại kế hoạch thôi.

Trương Duật Hiên nhìn chằm chằm cô một lúc mới hỏi: “Em cần chúng để làm gì?”

Tạ Chiêu Ly nghe thấy câu hỏi của anh, ánh mắt lóe lên tia thù hận, gần từng chữ nói: “Em muốn dùng nó làm quà cho Đỗ Viên Viên”

Nhìn ánh mắt của cô trong lòng Trương Duật Hiên lóe lên tia không đành lòng. Từ khi nào mà cô bé gây thơ hay đi theo anh, ánh mắt lại trở nên đầy uất hận như vậy, là từ khi mẹ cô qua đời hay khi cha cô qua đời. Anh sẽ không cho những kẻ biến cô thành như vậy được sống tốt, anh sẽ khiến họ trả cái giá thật đắt. Ánh mắt anh lóe lên tia thù hận, nhưng rất nhanh biến mất không kịp nắm bắt, thay vào đó là vẻ mặt dịu dàng. Anh cầm những thứ cô vừa vất bỏ, mỉm cười nhìn cô nói: “ Những thứ này so với thứ em cần còn đáng sợ hơn. Đây là Krokodil*”

“Krokodil?” Tạ Chiêu Ly giật mình, đây không phải loại ma túy cá xấu ăn thịt người đáng sợ nhất thế giới sao. Nó còn đáng sợ hơn heroin nữa. Người bình thường nghiện ma túy trung bình có thể sống từ năm đến bảy năm, nhưng nếu nghiện Krokodil người đó chỉ có thể sống từ hai đến ba năm. Hơn nữa cơ thể sẽ theo thời gian sử dụng mà thối giữa. Có thể nói đây là ma túy ăn thịt người theo đúng nghĩa. Tạ Chiêu Ly nhìn rồi nhìn Trương Duật Hiên không nổi, dù sao cô ta

cũng là một mạng người, làm như vậy thì hơi quá đáng.

Trương Duật Hiên nhìn cô, thản nhiên nói: “Không nổi sao? Anh biết em không muốn làm như vậy nhưng em có nghĩ đến trước đây cô ta có tha cho em sao?” Cô vẫn như vậy, luôn lương thiện, nhưng anh thì không, anh sẽ không cho bọn họ thoát. Nhìn cô vẫn còn chìm đắm trong lương tâm anh lắc đầu. Thôi anh cũng không muốn làm khó cô nữa: “Em không nổi thì anh sẽ đưa cho em thứ em cần”

18. Chương 18

Phim mới đúng dịp được công chiếu, đã tạo nên cơn lốc làm dung chuyển làng giải trí, không bởi vì nội dung hay mà còn bởi vì dàn sao khủng. Tạ Uyển bồng chốc từ cái tên mới nổi, trở thành cái tên được tìm kiếm nhiều nhất trong năm, chỉ sau Đỗ Viên Viên.

Tạ Chiêu Ly không cảm xúc gì khi nhìn thấy lượng fan hiện tại, dù sao cô cũng từng một thời là nữ hoàng điện ảnh, lượng fan khi đó còn lớn hơn bây giờ. Nhưng người bên cạnh cô thì không như vậy. Tạ Chiêu Ly cau mày không vui nhìn cô trợ lý đang hua tay múa chân, nói không ngừng bên cạnh.

Tạ Chiêu Ly lạnh lùng nhìn cô ấy, nói: “Có gì đáng mừng sao?”

“Tất nhiên rồi. Lượng fan tăng chóng mặt thế không vui sao được.” Trần Tiểu Tiểu nhìn cô cười tí mắt. Tạ Chiêu Ly nhìn cô ấy không còn gì để nói.

Đỗ Viên Viên cũng vui không kém Trần Tiểu Tiểu, chỉ trong vòng một tuần công chiếu mà lượng fan của cô ta đã phá kỷ lục của Tạ Chiêu Ly rồi. Đây cũng là mong ước lớn nhất trong cuộc đời của cô ta. Càng nghĩ, Đỗ Viên Viên càng cảm thấy việc mình hại chết Đỗ Viên Viên là việc làm tốt nhất trong cuộc đời của cô ta.

Cuộc bình chọn diễn viên cuối cùng đã kết thúc một tuần trước buổi trao giải phim của năm. Tạ Chiêu Ly không lo lắng gì vì mục đích cuối cùng của cô không phải là giải thưởng.

Giải phim của năm do đài truyền hình Hồ Thanh tổ chức mỗi năm một lần, nhằm tôn vinh những nghệ sỹ có đóng góp cho nghệ thuật, những tác phẩm xuất sắc nhất năm. Không thể phủ nhận khi nói Giải thưởng phim của năm là giải thưởng cao quý nhất mà mọi nghệ sỹ, đạo diễn, các nhà sản xuất phim đều mơ ước. Có những người hoạt động vì nghệ thuật nửa đời người cũng không thể nhận được giải thưởng danh giá này, điển hình là Thẩm Thanh đang ngồi phía trước cô đây.

Năm nao bà ta cũng chỉ ra một khoản tiền kèch xù chỉ để được ngồi tại đây, ngay chính cái ghế đó, nhưng chưa năm nao bà ta được vinh danh cả. Không hiểu nổi bà ta đến đây để làm gì nữa.

Đỗ Viên Viên nhìn thấy cô nhăn mày thì cầm tay cô vỗ vỗ nói: “Sao thế? Lo lắng hả? Trước đây chị cũng vậy, nhưng không sao đâu. Kết quả cuối cùng ai thắng cũng không quan trọng, nhưng quan trọng người đó phải là mình” Cô ta ánh mắt khao khát nhìn lên trên thẩm đồ vinh quang kia nói: “Em là người bạn thân thiết nhất với chị, nên chị không muốn dẫu em. Để nên được thẩm đồ này chị đã dùng biết bao nhiêu là thủ đoạn. Vậy mà mỗi lần Tạ Chiêu Ly lại là người đứng lên trên đó.” Vừa nói ánh mắt khao khát của cô ta lóe lên vẻ chán ghét, nhưng rất nhanh sau đó, cô ta mỉm cười, quay lại nhìn cô, ánh mắt không dẫu được niềm vui. Đây là nụ cười từ trong nội tâm của cô ta: “Nhưng không sao. Bây giờ Tạ Chiêu Ly đã chết rồi, chị sau này không phải lo nữa”

Thì ra, chết đi lại có thể làm Đỗ Viên Viên vui thế như. Cố nén cảm xúc muốn lên bóp chết cô ta. Tạ Chiêu Ly nhìn cô ta hỏi: “Chị có bao giờ hối hận vì đã làm như vậy với Tạ Chiêu Ly không?”

Đỗ Viên Viên không cần suy nghĩ, vẫn cười sáng lạng, phát phát tay: “Không, chị chưa bao giờ hối hận. Chị cảm thấy đây là việc mà chị đã làm tốt nhất của mình từ trước đến giờ. Tạ Uyển, chị nói thật với em, em quá lương thiện rồi, trong xã hội cá lớn nuốt cá bé này, sự lương thiện của em chỉ khiến em thất bại, bị người khác lợi dụng, em phải vì bản thân mà cố gắng. Người không vì mình, trời chu đất diệt”

Lời nói của Đỗ Viên Viên như dập tắt lương tâm cuối cùng của cô. Cô ta nói đúng, cô từ trước đến nay đã quá nhân từ rồi, nhân từ với kẻ thù chính là tàn nhẫn với mình. Cô phải vì những gì mà mình chịu đựng từ trước đến giờ, đòi lại hết từng người từng người. Tạ Chiêu Ly ánh mắt lóe lên tia sáng, nhìn cô ta chân thành nói: “Chị nói đúng, người không vì mình trời chu đất diệt”

Tạ Chiêu Ly dựa vào lan can, cạnh nhà vệ sinh, lấy điện thoại thành thực bấm một số: “Anh, em đã nghĩ kỹ rồi, em sẽ làm, nhưng em không muốn nhúng tay, anh có thể tìm giúp em một người không?”

“.....”

“Em thật sự đã nghĩ kỹ rồi.”

“.....”

“Được”

Cúp máy Tạ Chiêu Ly cảm lạnh thủy tinh chứa chất dịch màu đen, mỉm cười, ánh mắt nhìn xa xăm.

Khi Tạ Chiêu Ly quay lại hội trường thì buổi lễ đã chính thức bắt đầu. Lần lượt các nghệ sỹ, được sướng danh tươi cười lên nhận giải. Tạ Chiêu Ly nhìn Tiểu Trần Vũ trên lễ đài, mỉm cười thật sâu. Anh trong

mắt cô luôn là người rất giỏi.

Đến phần trao giải nghệ sỹ mới được yêu thích nhất năm. Tạ Chiêu Ly cũng nằm trong danh sách này. Mọi người đều nín thở dự đoán. Người dẫn chương trình xướng tên Tần Chiêu Dương, tất cả mọi người trong hội trường vỗ tay rào rộ, chúc mừng. Đỗ Viên nhìn cô, vỗ vỗ tay an ủi. Tạ Chiêu Ly nhìn cô ta mỉm cười. Mục đích cuối cùng của cô không phải là giải thưởng, mục đích của cô chính là được đứng tại chỗ này chứng kiến màn kịch hay còn ở phía sau. Nhưng mà công sức của mình bị phủ nhận cô cũng cảm thấy rất đáng tiếc.

Cảm thấy ánh mắt quan tâm chiếu thẳng mình, Tạ Chiêu Ly quay đầu lại thấy Trương Duật Hiên đang nhìn mình, cô hướng anh mỉm cười, gật đầu. Trương Duật Hiên biết lần này cô quyết tâm rồi. Cho dù cô chùn bước, anh cũng sẽ không dừng lại, anh sẽ thay cô báo tất cả.

Tiêu Trần Vũ lo lắng Tạ Chiêu Ly không vui, anh quay đầu lại muốn an ủi cô, anh biết cô đã cố gắng thế nào. Đối với mỗi diễn viên mà nói, mục tiêu chính là thăm dò vinh quang này. Lần này cô không đạt được có lẽ rất đau lòng. Nhưng khi anh quay đầu lại thấy cô đang mỉm cười, ánh mắt nhìn về nơi khác. Tiêu Trần Vũ nhìn theo hướng ánh mắt của Tạ Chiêu Ly thấy một người đàn ông tuần tú. Ánh mắt cô nhìn anh ta tràn ngập ý cười, điều này khiến anh không thoải mái.

19. Chương 19

Lễ trao giải tạm nghỉ sau ít phút, mọi người được thả lỏng, trên sân khấu Đỗ Viên Viên và các nghệ sỹ khác đang giao lưu cùng với khán giả cả nước. Tạ Chiêu Ly nhìn cô ta trong mắt tràn ngập ý cười nghĩ đến năm ngoái, cô ta cũng ngồi tại vị trí này tươi cười nhìn cô trên sân khấu. Năm đó Đỗ Viên Viên đã tặng cô một phần quà, thì năm nay cô cũng tặng cho cô ta một phần đại lễ.

Giải thưởng nữ diễn viên của năm không ngoài dự đoán của tất cả mọi người thuộc về Đỗ Viên Viên, mọi người không nói quá khi nói rằng Đỗ Viên Viên là người đáng được giải thưởng này. Cô ta có khả năng diễn xuất, đời sống riêng tư trên ngôn luận, từ trước đến giờ đều rất trong sạch trừ vụ clip nóng trên mạng mà theo cảnh sát cho rằng là cắt ghép ra.

Đỗ Viên Viên lộng lẫy, mỉm cười đi lên sân khấu. Ở dưới hội trường các ký giả đang nhao nhao chụp hình. Hôm nay Đỗ Viên Viên mặc chiếc áo lông vũ màu đỏ tươi, khiến cô ta trở nên nổi bật. Dunga trên sân khấu, Đỗ Viên Viên mỉm cười hạnh phúc, đôi mắt tràn ngập ý cười. Cô ta hướng tới khán giả toàn quốc và những người bạn, người hâm mộ những người đã ủng hộ cô ta những lời chúc tốt đẹp nhất. Đột nhiên trên màn ảnh lớn trên sân khấu vang lên những âm thanh rên rỉ khiến người ta đổ mồ hôi. Một loạt hình ảnh đậm mỹ hiện ra với đủ các chiêu thức khiêu khích. Trong hình là những người đàn ông khác nhau, nhưng tất cả lại có chung nữ diễn viên chính. Đỗ Viên Viên có cảm giác sét đánh giữa trời quang. Người phụ nữ trong clip chính là cô ta. trong clip cô ta đang “làm” với những người đàn ông khác nhau. Họ đều là những người đàn ông có tiếng trong ngành.

“Em muốn giải diễn viên xuất sắc nhất năm sao? Chỉ cần em làm anh hài lòng thì nó sẽ là của em”

“Tắt nó đi” Đạo diễn Lưu ngồi hàng ghế danh dự đứng bật dậy, mặt mày xám ngắt, giận dữ quát. Tất cả mọi người nghe thấy tiếng quát của ông ta, quay đầu lại nhìn nhưng chưa kịp phản ứng thì trên màn hình lại vang lên một giọng nói khan khan đầy dụng vọng khác: “Cục cưng em làm như vậy không sợ fan của em thất vọng sao?”

“Bọn người đó có gì đáng quan tâm. Tất cả chỉ là một bọn ngu ngốc thôi. Chỉ rơi vài giọt nước mắt, nói mấy lời đại lợi như cảm ơn hay tôi yêu các bạn là bọn người đó lại đâm đầu vào đấy mà.”

“Tắt đi mau! Tôi bảo các người tắt đi cơm mà. Bọn người này chúng mày có muốn chết không?” Lần này là tiếng đạo diễn Lý vang lên. Tất cả hội trường còn chưa hồi hồn về đạo diễn Lưu thì lại bất ngờ với hình ảnh đạo diễn Lý. Tất cả mọi người đều một lần nữa dồn ánh mắt vào ông ta. Đạo diễn Lý tức giận đến đỏ tai, mặt mày lúc xanh lúc tím, quát lớn: “Tôi nói lại lần nữa, mau tắt nó đi!” Nhưng không ai để ý đến lời

ông ta, mọi người đều nhìn ông ta với tâm trạng khác nhau. Một số người nhìn ông ta với ánh mắt khinh miệt, một số người ánh mắt lóe sáng, vui mừng khi người khác gặp họa, một số khác lại lo lắng không biết hình ảnh mình có trong đó không?

Tạ Chiêu Ly lạnh lùng thu hết biểu hiện của mọi người vào trong mắt, khóe miệng khẽ cong. Ánh mắt lóe lên tia sáng nhưng rất nhanh thay bằng sự lo lắng nhìn về phía Đỗ Viên Viên. Bàn tay phải dưới ghế, khẽ chạm vào nút điều khiển kết nối với bảng điều khiển trung tâm được thiết kế tinh xảo giống như những viên kim cương ở gót giày, rất nhanh một loạt hình ảnh khác lại được chiếu lên.

Cả hội trường bàn tán ầm ỹ, không ai còn quan tâm đến giải thưởng gì nữa. Tất cả mọi ánh mắt, máy ảnh, máy quay phim đều hướng về nữ diễn viên chính trong đoạn video kia. Đỗ Viên Viên khuôn mặt trắng bệch không giọt máu, gần như rơi vào trạng thái mất hồn. Cô ta không thể tin nổi mình vì sao đã rất cẩn thận rồi mà vẫn còn ghi được. Mỗi lần cô ta đều không cố định ở một địa điểm, mỗi địa điểm chỉ được quyết định trước cuộc hẹn 30 phút. Hơn nữa vì sự kiện video bị phát tán lần trước nên mỗi lần cô ta đều đến trước kiểm tra mọi góc ngách, một chỗ cũng không bỏ qua, không có phát hiện ra vật thể không nên có nào. Sao có thể như vậy.

Tạ Chiêu Ly nhìn Đỗ Viên Viên đang đứng chết lặng, ánh mắt hoảng loạn, trong lòng cười lạnh. Đỗ Viên Viên đúng là mỗi lần đều đến sớm kiểm tra xem có cái gì không nên có xuất hiện không. Xác định không có cô ta mới gọi điện thoại hẹn những người đó nhưng cô ta không biết rằng thứ dùng để quay hình cô ta không phải là loại máy quay thông thường mà là loại máy quay dùng điện toán đám mây mới nhất được công ty Trương thị nghiên cứu riêng cho cô, trên thế giới này sẽ không xuất hiện cái thứ hai.

Tiêu Trấn Vũ nhìn Đỗ Viên Viên trên sân khấu cũng không có cảm xúc gì. Đây là hậu quả cô ta đáng phải nhận, nhưng mà dù sao cô ta cũng là bạn thân của Ly Ly. Anh sợ Ly Ly thấy cô ta như vậy sẽ không vui. Tiêu Trấn Vũ theo bản năng nhìn về phía Tạ Chiêu Ly, vừa kịp bắt gặp khóe miệng khẽ cong của cô thì trong đầu lóe lên một ý nghĩ không nên có. Không phải việc này là do cô gây ra chứ? Nhưng rất nhanh anh lập tức phủ định. Cô chỉ là một diễn viên mới nổi thôi, làm gì có khả năng mà làm việc này chứ. Nhưng mà chẳng lẽ cô cũng giống như họ họ cảm thấy vui sướng khi người khác gặp họa sao?

Trương Duật Hiền thấy ánh mắt của Tạ Chiêu Ly, trong lòng ảm áp, ánh mắt ôn nhu nhìn cô mỉm cười, quay đầu biến mất trong đám đông. Công việc của anh đêm nay đã kết thúc rồi, thời gian còn lại là đất diễn của cô. Anh còn có việc quan trọng hơn đang cần làm, còn ba người nữa cần anh giải quyết. Nghĩ đến bọn họ trong ánh mắt thâm thúy sau tấm của Trương Duật Hiền thoáng qua tia lạnh lùng, khiến những người gần anh sống lưng đột nhiên cảm thấy lạnh toát.

20. Chương 20

Tạ Chiêu Ly nhìn về hướng Trương Duật Hiền vừa biến mất, ánh mắt dụi dụi mang theo tia cảm kích. Trương Duật Hiền cảm ơn anh, có anh ở đây thật tốt, anh trai.

Tiêu Trấn Vũ thấy ánh mắt của cô, trong lòng ghen tỵ không thôi, tâm tình bỗng chốc càng trở nên tồi tệ. Anh khẽ hừ một tiếng, xoay người rời khỏi.

Tạ Chiêu Ly thấy ánh mắt của Tiêu Trấn Vũ trước khi rời đi có chút chột dạ, nhưng sau đó lại thấy chua xót trong lòng, anh đang nghi ngờ cô sao? Nhìn theo hướng anh vừa rời đi, cô cảm thấy có chút thất vọng, thì ra trong lòng anh, cô là người như vậy sao? Nhưng rất nhanh cảm xúc bị thương liền biến mất. Ánh mắt nhìn về hướng sân khấu, bây giờ cô còn có truyện quan trọng hơn phải làm.

Mang theo cảm xúc lo lắng trần trụi nhất, Tạ Chiêu Ly chạy lên sân khấu, len qua đám người ký giả đang vây kín với những câu hỏi sắc bén dao đang bủa vây lấy Đỗ Viên Viên. Tạ Chiêu Ly phải khó khăn lắm mới len vào vòng vây, dưới sự bảo vệ của lực lượng bảo an đưa Đỗ Viên Viên đi.

Tạ Chiêu Ly cười lạnh. Mọi người thắc mắc vì sao đạo diễn và lực lượng bảo an lại không can thiệp như. Vì họ một người không thể kiểm soát được bảng điều khiển trung tâm, còn một số người khác thì được lệnh

không được can thiệp vào. Họ đến đây không phải đảm bảo an ninh cho sự kiện mà là để đảm bảo an toàn cho Tạ Chiêu Ly theo lệnh của ông chủ.

Tạ Chiêu Ly chặt vật mãi mới đem được Đỗ Viên Viên đang trong trạng thái hoảng loạn đến phòng hóa trang. Đỗ Viên Viên ngẩng đầu lên hoảng sợ nhìn Tạ Chiêu Ly. Tạ Chiêu Ly nhìn cô ta mỉm cười. Thấy cô có ý định rời đi, cô ta vội nắm lấy vạt áo của cô, hoang loạn nhìn cô lắc đầu. Tạ Chiêu Ly nhìn cô ta chân thành cười nói: “Chị Viên Viên, chị đừng lo em đi lấy cho chị một thứ có thể giúp chị an thần lại. Chị đợi em nha, rất nhanh em sẽ quay trở lại” Và lúc ấy cũng là lúc cô xuống địa ngục Đỗ Viên Viên à

“Không sao mà, rất nhanh em sẽ quay lại, em hứa đấy!” Tạ Chiêu Ly cười gỡ cánh tay cầu cô ta ra, đi ra ngoài, đến tủ cầm đồ lấy một lọ thuốc màu trắng. Ánh mắt thoáng qua tia lạnh, khóe miệng khê cong, dứt khoát đổ ra hai viên thuốc, lấy trai nước ở góc tủ, khôi phục lại bộ dáng lo lắng tiến về phía Đỗ Viên Viên.

Tạ Chiêu Ly nhìn cô ta mỉm cười, đưa cho cô ta hai viên thuốc, nói: “Uống đi, nó sẽ giúp chị bình tĩnh hơn”

Đỗ Viên Viên nhìn cô cảm kích: “Cảm ơn”

“Không có gì, đây là điều em nên làm mà” Đúng vậy, đây là điều cô đáng được hưởng, vậy nên Đỗ Viên Viên cô không cần phải cảm ơn tôi đâu.

Đỗ Viên Viên vừa uống thuốc xong đã cảm thấy buồn ngủ. Cô ta mỉm cười nhìn Tạ Chiêu Ly ngáp một cái, sau đó nói: “Thuốc này hiệu nghiệm thật đấy. Chị ngủ một lát đây. Khi nào chị tỉnh chúng ta cùng về. Nhớ đợi chị đấy!”

“Em sẽ đợi chị” Tất nhiên phải đợi để chứng kiến cuộc sống sau này của chị.

Điều chỉnh lại tư thế ngồi của Đỗ Viên Viên xong, Tạ Chiêu Ly đi ra mở cánh cửa phía bên cạnh mình. Lập tức có hai người mặc áo đen tiến vào, tay bọn họ đều cầm những hộp y tế. Thuần thục cởi quần Đỗ Viên Viên ra, ở chỗ người ta không để ý nhất tiêm vào một chất lỏng màu đen. Sau đó lại giúp cô ta khôi phục lại bộ dạng, yên lặng rời đi. Rất nhanh Đỗ Viên Viên trên giường đã có phản ứng, cô ta rên rỉ trong trạng thái say thuốc, trong đầu không biết đang tưởng tượng cái gì, khóe miệng mỉm cười, tay chân không yên phận bắt đầu cởi quần áo. Tạ Chiêu Ly thấy hành động của cô ta phì cười mang theo khoái cảm thỏa mãn, thì ra cô ta luôn nghĩ những thứ đó. Cô nhất định sẽ giúp cô ta, nhưng không phải lúc này. Nhìn hình ảnh trong điện thoại, Tạ Chiêu Ly thành thực sửa lại thời gian, viết vài dòng phát biểu, sau đó gửi đi. Không biết người hâm mộ hay đàn ông nhìn thấy sẽ thế nào nhỉ? Nghĩ đến cảnh đó khiến cô không kìm lại được nụ cười. Tất cả đã hàn tất Tạ Chiêu Ly ném chiếc điện thoại xuống dưới lầu. Rất nhanh truyền đến âm thanh rơi vỡ, sau đó biến mất trong không gian.

Thấy Đỗ Viên Viên đã có dấu hiệu tỉnh lại, Tạ Chiêu Ly nhanh chóng mặc quần áo lại giúp cô ta, sau đó ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, đợi Đỗ Viên Viên tỉnh lại.

Khi Đỗ Viên Viên tỉnh lại đầu cô ta cảm thấy lâng lâng, rất khoan khoái. Thuốc của Tạ Chiêu Ly thật hiệu nghiệm. Cô ta nhìn thấy Tạ Chiêu Ly đang lo lắng ngồi ở ghế đối diện nhìn mình, mỉm cười: “Tạ Uyên, cảm ơn em. Đến bây giờ cũng chỉ có em là không bỏ rơi chị thôi”

Tạ Chiêu Ly lo lắng hỏi: “Em làm sao có thể bỏ chị. Chị không sao chứ? Thật là những thứ đó sao có thể cắt ghép lung tung thế chứ!”

“Em cho là cắt ghép sao?” Ánh mắt Đỗ Viên Viên nhìn cô thâm thúy hỏi.

“Đúng vậy, chị Viên Viên sao có thể là người như vậy chứ. Lần trước chẳng phải cũng thế như”

“Cũng đúng. Rất nhanh sẽ có qua thôi” Đúng vậy, rất nhanh cô ta lại có thể tiếp tục sáng trở lại thôi. Đây chẳng qua cũng là một kiểu lãng xê mà.

21. Chương 21

Buổi lễ trao giải tối hôm qua được phát trực tiếp, nên có rất đông người trên khắp cả nước xem. Sáng nay tất cả các tờ báo đều dành đầu báo để nói về vụ scandal bê bối nhất trong lịch sử từ trước đến bây giờ. Các trang mạng không biết từ đâu, xuất hiện một loạt các clip nóng của Đỗ Viên Viên lan tràn trên mạng.

Khiến các trang mạng đều trở nên quá tải. Hơn nữa ngày hôm qua trên mạng còn xuất hiện clip Đỗ Viên Viên đang tự cởi quần áo mình, với những lời lẽ mời chào. Khiến tình hình không thể kiểm soát được, các nhà chức năng cũng đã gỡ hết xuống nhưng những đoạn clip đó vẫn được người ta truyền tay nhau. Trên các trang mạng xã hội hàng nghìn fan hâm mộ tỏ ra tức giận, vô cùng phẫn lộ trước hành động và lời lẽ coi thường fan của Đỗ Viên Viên. Có thể khái quát đơn giản một câu: Chỉ sau đêm hôm qua, cái tên Đỗ Viên Viên đã trở thành cái tên được tìm kiếm nhiều nhất, và nghiêm nhiên âm giải người bị chửi nhiều nhất mọi thập niên của thành phố S

Đỗ Viên Viên giờ giống như một người hoàn toàn rơi xuống địa ngục. Các hợp đồng quảng cáo đều bị cắt hết, công ty thì từ hồi tháng tám vừa lúc hết hạn, nhưng lúc ấy vừa lúc cô ta ký được hợp đồng lớn với đạo diễn Trương cô ta muốn ra làm riêng đã không ký tiếp nữa. Đây cũng là do Tạ Chiêu Ly mất công khuyến nhủ mới có được. Hơn nữa lúc ấy cô ta cũng không muốn mình đứng dưới người khác

Khi Tạ Chiêu Ly gặp được Đỗ Viên Viên thì thấy cô ta rất tiêu tụy, đang vật vã. Tạ Chiêu Ly biết cô ta lại nên cơn nghiện rồi. Mấy ngày nay cô đều để cô ta uống thuốc ngủ, sau đó tiêm Krokodil vào trong người cô ta. Nhưng hôm nay cô sẽ không làm thế nữa. Cô không muốn tốn thời gian cho cô ta, cô còn cần thời gian giải quyết hai người nữa mà thời gian của cô thì..... Đỗ Viên Viên nhìn thấy Tạ Chiêu Ly như nhìn thấy cọng cỏ cứu sinh. Cô ta cảm thấy tâm tình rất buồn bực, cảm thấy bứt dứt không yên, rất khổ sở, cảm thấy như hàng nghìn con kiến cắn xé từng tế bào vậy. Cô ta không biết mình bị làm sao?. Chỉ biết rất khó chịu, rất khổ sở. Hôm nay cũng như mọi hôm, Đỗ Viên Viên cảm thấy bứt dứt không yên, cô ta vội vàng lấy lọ thuốc mà Tạ Chiêu Ly đưa cho. Mở lọ ra đổ hết số còn lại ra tay cũng chỉ còn hai viên. Không sao hết rồi có thể xin Tạ Chiêu Ly thêm một lọ, Đỗ Viên Viên đổ hết thuốc vào trong miệng, uống một ngụm nước lớn. Nhưng mà cô ta đợi rất lâu vẫn không có giảm bớt, ngược lại còn ngày càng trầm trọng hơn. Cô ta không biết tại sao? Không có truyện thuốc không có tác dụng được.

Trước đây mỗi khi có biểu hiện như vậy cô ta đều uống thuốc do Tạ Chiêu Ly đưa, ngủ một giấc dậy là không có chuyện gì rồi, cảm giác rất khoan khoái, nhưng hôm nay sau cô ta không thể nào ngủ được, cảm giác bứt dứt càng ngày càng tăng, toàn thân toát mồ hôi lạnh, cảm giác như muốn cái gì đó. Nhưng không biết đó là cái gì.

Đỗ Viên Viên thấy Tạ Chiêu Ly vội vàng tiến đến nắm tay cô, hỗn hển gấp gấp hỏi: “Chiêu Ly, chị không biết mình bị làm sao. Cảm giác giống như thiếu cái gì đó, rất khó chịu. Mấy lần trước cũng thế, nhưng sau khi uống thuốc em đưa thì hết rồi. Em còn thuốc không cho chị?”

Tạ Chiêu Ly nhẹ nhàng vỗ tay Đỗ Viên Viên, ánh mắt thoáng qua tia sáng, lạnh lùng nhìn cô ta mỉm cười nói: “Hết rồi.”

“Hết rồi?” Đỗ Viên Viên thân hình hơi cứng ngắc, nhưng rất nhanh phục hồi lại tinh thần, ánh mắt đầy hy vọng nhìn cô hỏi: “Thuốc là em cho chị, em biết chỗ mua ở đâu phải không? Hay là em mua cho chị nha.”

“Không mua được đâu. Nhưng em có cảm cho chị một thứ còn có tác dụng hơn lọ thuốc đó”. Tạ Chiêu Ly mỉm cười nhìn cô ta nói, tay lấy trong túi ra một lọ dung dịch ra đưa cho cô ta.

Đỗ Viên Viên không hiểu nhìn Tạ Chiêu Ly hỏi: “Cái gì vậy?”

“Thứ chị đang cần. Lấy nó tiêm vào tĩnh mạch của chị”

Đỗ Viên Viên nhìn lọ dung dịch và kim tiêm trong tay nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn Tạ Chiêu Ly như nghiên cứu biểu tình của cô. Thấy Tạ Chiêu Ly hôm nay có cái gì đó rất lạ, biểu tình trên khuôn mặt có cái gì đó không đúng với thường ngày, nhưng không đợi cô ta nghiên cứu xong thì một cơn nghiện khác ập tới, cắn nát lý trí của cô ta, cảm giác thèm muốn càng mãnh liệt hơn. Đỗ Viên Viên cắn răng lấy kim tiêm có chứa dung dịch, tiêm vào tĩnh mạch. Rất nhanh cảm giác khoan khoái lan tràn toàn thân. Đỗ Viên Viên lim rim hưởng thụ.

Khoảng một giờ sau, Đỗ Viên Viên khôi phục lại tinh thần. Cả người mệt mỏi như trải qua một trận chiến. Ánh mắt lơ đãng nhìn Tạ Chiêu Ly, chập chập hỏi: “Thứ em cho chị là cái gì vậy. Cảm giác rất giống mọi ngày”

“Krokodil” Tạ Chiêu Ly nhàn nhạt quảng ra một câu.

“Krokodil?” Đỗ Viên Viên bật dậy nhìn Tạ Chiêu Ly. Về mặt không tin vào tai mình. Vừa nãy Tạ Chiêu Ly nói là thứ cô vừa tiêm vào mạch máu mình là thứ ma túy đáng sợ nhất thế giới, ma túy Krokodil phải không?. Cô ta chỉ nói đùa thôi phải không?. Nhìn cô mang theo sự kỳ vọng cô ta hỏi lại: “Em nói thứ em cho chị là Krokodil phải không?”

“Đúng vậy, không chỉ hôm nay, những thứ từ trước đến giờ chị dùng đều là Krokodil”

“Cô nói những thứ cô cho tôi dùng đều là Krokodil phải không?” Cô ta nhìn cô, cao giọng hỏi.

Tạ Chiêu Ly không nói gì, chỉ đứng im lặng như một lời khẳng định. Thấy cô như vậy, Đỗ Viên Viên bỗng chốc trở lên điên cuồng hơn. Cô ta gào lên, nhào về phía cô, điên cuồng nắm lấy quần áo cô, nổi giận: “Tại sao? Tại sao cô lại làm như vậy? Cô nói đó là Krokodil ư? Tại sao cô lại đối xử với tôi như vậy? Tại sao?”

Tạ Chiêu Ly lạnh lùng gỡ tay của cô ta ra khỏi áo mình, phúi phúi quần áo như bị cái gì đó rất bẩn dính vào. Khóe miệng khẽ cong, mỉm cười, ánh mắt trở lên lạnh lùng hung ác nhìn cô ta:

“Cô không biết tại sao ư? Tôi không ngại nói cho cô biết. Tôi chỉ trả những gì mà cô đã làm với Tạ Chiêu Ly thôi”

“Tạ Chiêu Ly?” Đỗ Viên Viên ngẩn người nhìn cô, sau đó nhìn cô không tin hỏi: “Cô là gì của cô ta? Tạ Uyển, Tạ Chiêu Ly sao tôi không nghĩ ra chứ. Các người là chị em?”

Tạ Chiêu Ly thấy cô ta nói vậy, im lặng không phản bác. Cô ta muốn nghĩ sao thì nghĩ.

“Không đúng! Tạ Chiêu Ly không có em gái. Cô rốt cuộc là ai?”

“Tôi là ai không quan trọng. Cô chỉ cần biết đây là cái giá cô phải trả cho những việc cô đã làm cho Tạ Chiêu Ly thôi” Cô quay đầu bỏ đi, bỏ mặc Đỗ Viên Viên đang ngơ ngác lăm lăm. Cô không nghe rõ, cũng không muốn biết cô ta nói gì. Đi ra gần đến cửa, cô quay lại nhìn cô ta, lấy trong túi ra một cái túi màu đen, cười cười nhìn cô ta nói: “Đỗ Viên Viên cô còn nhớ không? Mùa hè năm đó chúng ta cùng đi leo núi. Đứng trên đỉnh núi cao đó, chị nhìn tôi nói: Chiêu Ly à, sau này chúng ta là chị em tốt nha. Từ đó về sau, tôi luôn coi chị là chị em tốt, nhưng mà chị lại dẫn tôi vào chỗ chết, hết lần này đến lần khác. Chị cũng từng nói: Người không vì mình trời chu đất diệt nên chị đừng trách tôi. Có trách thì nên trách bản thân mình trước. Nể tình chị em đây là thứ cuối cùng tôi dành cho chị” Nói xong cô xoay người đi khuất, bỏ mặc tiếng gào thét của Đỗ Viên Viên ở đằng sau. Thì ra khoái cảm trả thù cũng không dễ chịu như đã tưởng tượng. Trong lòng mơ hồ cảm thấy chưa xót. Tạ Chiêu Ly lấy điện thoại, thuận thực bấm một số: “Anh muốn đi uống một ly không?”

Đỗ Viên Viên ngồi một mình trong phòng không tin vào tai mình. Mùa hè năm ấy chỉ có mình cô và Tạ Chiêu Ly biết. Làm sao cô ta lại biết. Không lẽ.... Không thể nào..... Không thể nào.....

Nhưng nhờ may là thật thì sao?, Đỗ Viên Viên nghĩ đến khả năng đó cả người sợ hãi run rẩy. Cô ta hoảng loạn, vợ vội điện thoại bấm một số. Bên kia vừa bắt máy. Cô ta đã gào lên: “Bà đã nói là không sao mà?. Bà đã nói nguyên nhân Tạ Chiêu Ly chết không ai biết mà. Tại sao cô ta lại biết? Tại sao”

Sáng hôm sau tất cả các bài báo đều đăng tin, ngôi sao, nữ hoàng tin đồn, scandan đêm hôm qua đã chết trong nhà riêng vì ngộ độc Krokodil.

22. Chương 22

Tạ Chiêu Ly không nghĩ mình lại gặp lại Tiêu Trấn Vũ trong hoàn cảnh này. Hôm nay cô và Trương Duật Hiền hẹn nhau cùng đi xem nhà. Đây là ý của Trương Duật Hiền, anh không muốn cô sống ở đó nữa, nơi đó không an toàn, hơn nữa Đỗ Viên Viên bây giờ cũng chết rồi, cô không cần phải sống ở nơi tồi tàn đó nữa. Ban đầu Tạ Chiêu Ly không đồng ý, cô cho rằng mình ở đó đã lâu dù sao cũng có tình cảm nhưng không ngăn nổi Trương Duật Hiền.

Từ trước đến giờ chuyện gì Trương Duật Hiên cũng nghe theo Tạ Chiêu Ly nhưng chỉ riêng chuyện này là anh không đồng, anh không muốn cô sống trong điều kiện như vậy, vừa không an toàn, nhà lại ẩm thấp, mùa hè thì nóng, mùa đông thì lạnh. Mặc dù anh đã lấp đầy đủ tiện nghi cho căn nhà đó rồi nhưng cũng không thể so sánh với cuộc sống trước kia của cô được. Anh liều mạng kiếm tiền như vậy chẳng phải vì cô sao.

Căn nhà Trương Duật Hiên và Tạ Chiêu Ly đi xem là một căn hộ rộng 200m² ở khu căn hộ cao cấp Hoa Thành. Căn hộ này được chia làm hai tầng, tầng trên là để ngủ, tầng dưới dùng để tiếp khách. Toàn bộ căn hộ có ba phòng ngủ một phòng khách và một phòng bếp, hai phòng vệ sinh. Trương Duật Hiên ban đầu muốn cô về sống chung với anh nhưng anh sợ cô không đồng ý nên việc này aiz....để sau vậy, căn hộ này cũng rất tốt, hơn nữa cũng cách căn hộ của anh trong nội thành không xa, tầng trên tầng dưới, bất cứ lúc nào anh cũng có thể thấy cô. Nghĩ đến đây tâm tình của Trương Duật Hiên không khỏi có chút cao hứng.

Tạ Chiêu Ly rất hài lòng về căn hộ này, thiết kế trang nhã, giản dị, hơn nữa còn có ban công có thể nhìn ra thấy quang cảnh của thành phố S về ban đêm, nhưng quan trọng hơn là rất gần công ty cô. Mỗi ngày cô chỉ cần năm phút để đến công ty thay cho ba mươi phút như mọi ngày, vậy là cô có thể ngủ nướng rồi.

Tạ Chiêu Ly vừa đi vừa bàn luận với Trương Duật Hiên về việc trang trí căn nhà thì trông thấy Tiêu Trấn Vũ đang đi Thảm Tử Quân ở phía đối diện. Nhìn thấy anh cô hơi sững người lại, nụ cười trên gương mặt cứng đờ sau đó tự giác thu hồi, cúi đầu im lặng nhìn bàn tay đang đỡ Thảm Tử Quân của Tiêu Trấn Vũ. Cảm giác đau nhói quen thuộc lại ập đến, tuy không mãnh liệt như trước đây nhưng vẫn âm ỉ đủ làm cô khó chịu. Tạ Chiêu Ly nhìn gương mặt tươi cười của Thảm Tử Quân ở trước mặt, ánh mắt khẽ lướt qua cái bụng to tròn của cô ta, tâm trạng trùng xuống. Tạ Chiêu Ly ánh mắt lóe lên tia lạnh lùng. Tại sao con của cô lại chết mà con của cô ta vẫn an toàn. Thảm Tử Quân, tại sao cô hại chết hai mẹ con tôi cô lại không bị báo ứng, nhưng không sao nếu ông trời không có mắt tha cho cô thì tôi cũng thay con tôi, thay bản thân tôi đòi lại hết.

Trương Duật Hiên thấy Tạ Chiêu Ly đang cười nói lại không nói gì nữa, không hiểu có chuyện gì xảy ra, lương theo ánh mắt của Tạ Chiêu Ly liền thấy một màn trước mắt. Trương Duật Hiên ánh mắt liếc qua hai người trước mặt ánh mắt dừng lại trên người Tiêu Trấn Vũ mang theo chút chán ghét cùng thù địch. Anh ta là người đã khiến cho Chiêu Ly đau khổ, anh sẽ không bỏ qua cho anh ta. Trương Duật Hiên có chút lo lắng cho Tạ Chiêu Ly anh sợ cô nhìn thấy một màn như vậy thì đau lòng. Trương Duật Hiên quay lại nhìn Tạ Chiêu Ly, thấy khuôn mặt cứng ngắc của cô trong lòng tràn ngập chua xót thì ra cô vẫn không quên được hẳn, rất nhanh che dấu cảm xúc dịu dàng cầm tay cô vỗ nhẹ an ủi. Tạ Chiêu Ly thấy cổ người cầm tay mình, vỗ nhẹ tinh thần hồi phục lại quay đầu nhìn Trương Duật Hiên mỉm cười, ánh mắt mang theo tia cảm kích, trong lòng cảm thấy như có dòng nước ấm chảy qua, xen chút ngọt ngào. Cảm ơn anh, Duật Hiên!

Tiêu Trấn Vũ nhìn thấy hai người trước mặt cảm giác khó chịu trong lòng tăng lên không ít. Hôm nay là ngày Thảm Tử Quân đi khám thai, anh đã định không đi, nhưng bất chợt mẹ anh đến ép anh phải đi cùng cô ta. Khi vừa về đến đại sảnh, cô ta kêu sút chân, muốn anh đỡ, anh cảm thấy rất khó chịu, anh không muốn nhưng nghĩ cô ta bị như vậy vì mang con anh, hơn nữa nếu cô ta xảy ra chuyện thì con anh cũng ảnh hưởng, nên anh đành dìu cô ta về nhà. Nhưng không ngờ đến thang máy lại gặp Tạ Uyển, anh không biết bao lâu mình không gặp lại Tạ uyển, có thể là từ sau giải thưởng phim của năm. Hình ảnh cô luôn hiện ra trong tâm trí anh, khiến anh luôn giày vò. Anh luôn muốn gặp cô muốn xác định xem cô rốt cuộc có phải..... nhưng anh lại sợ cảm giác của mình chỉ là nhầm lẫn, anh sợ cảm giác thất vọng đó. Tiêu Trấn Vũ không biết rằng một khắc khi anh do dự đối lại một đời hối tiếc. Tiêu Trấn Vũ nhìn người đàn ông đang đứng bên cạnh Tạ Uyển, đây là người lần trước anh thấy trong lễ trao giải phim của năm, anh khi đó đã cảm thấy ánh mắt anh ta không bình thường nhìn Tạ Uyển, không ngờ hai người họ lại sống chung. Trong lòng anh giờ đây tràn ngập đổ kỵ.

Thảm Tử Quân thấy Tiêu Trấn Vũ cứ nhìn chằm vào Tạ Uyển thì cảm giác bất an trong lòng tăng lên, cô ta có cảm giác Tiêu Trấn Vũ và cô gái trước mặt này có gì đó không bình thường, một cái Tạ Chiêu Ly ngáng đường đã bị loại bỏ không ngờ lại xuất hiện thêm một Tạ Chiêu Ly khác. Trong lòng không khỏi có cảm giác không cam tâm, cô ta khó khăn lắm mới làm hòa quan hệ với Tiêu Trấn Vũ, không thể để Tạ Uyển ngáng chân được. Thảm Tử Quân ánh mắt lóe lên tia độc ác, nhìn chằm chằm Tạ Chiêu Ly.

Trương Duật Hiên cảm nhận được ánh mắt của Thẩm Tử Quân, Trương Duật Hiên khẽ cau mày lạnh lùng nhìn chăm chăm vào cô ta. Thẩm Tử Quân cảm nhận được khí thế của anh, cả người lạnh ngắt, sợ hãi vội vàng cúi đầu, thỉnh thoảng len lén nhìn trộm đánh giá anh. Anh ta có khuôn mặt hoàn mỹ như điêu khắc, cả người tỏa ra khí thế vương giả, khiến người khác run sợ, một người đàn ông cực phẩm như vậy, trong lòng Thẩm Tử Quân không khỏi cảm thấy ghen tỵ và căm tức, có một người đàn ông xuất sắc như vậy rồi, mà vẫn còn để ý đến người đàn ông của cô, Tạ Uyển, con đàn bà đáng chết xem ra phải bàn với mẹ mới được, không thể lưu lại cô ta được.....

“Á....”

Tiêu Trấn Vũ nghe thấy tiếng kêu của Thẩm Tử Quân, phục hồi lại tinh thần, mang theo một tia chán ghét nhìn Thẩm Tử Quân, cô ta lại muốn giở trò gì đây.

Thẩm Tử Quân cũng cảm nhận được ánh mắt của Tiêu Trấn Vũ trong lòng cảm thấy không vui, nhưng rất nhanh cô ta không có thời gian nghĩ đến mấy chuyện đó nữa, cảm giác bụng dưới co rút đau buốt kéo lấy tia lý trí cuối cùng của cô ta, cảm giác này còn mãnh liệt hơn cơn đau vừa nãy, hơn nữa còn càng ngày càng ròn rập, khiến cô ta mặt tái mét vì đau, không phải sắp sinh chứ!

Tiêu Trấn Vũ nghĩ đến Thẩm Tử Quân lại bày trò nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt đau đớn trắng bệch của cô ta thì cảm thấy không phải mà thật sự cô ta đang bị đau. Tiêu Trấn Vũ nhìn khuôn mặt tím tái của Thẩm Tử Quân lo lắng hỏi: “Cô bị sao vậy?”

Thẩm Tử Quân cố gắng áp chế cơn đau, hờn hển nói: “Em.....em.....Á.....” Nhưng cô ta còn chưa nói hết câu thì cảm giác đau đớn đến, khiến cô ta không chịu được hét lên. Tiêu Trấn Vũ càng luống cuống hơn.

Tạ Chiêu Ly ở một bên thấy một màn như vậy, áp chế khó chút khó chịu trong lòng, hảo tâm nhắc nhở anh: “Cô ta sắp sinh rồi!”

Tiêu Trấn Vũ nghe thấy lời của cô nheo mày hơi nghi ngờ, sau đó nhớ lời của bác sỹ nói cô ta không phải hai tuần nữa mới sinh sao, chẳng lẽ sinh non. Thấy Tiêu Trấn Vũ vẫn còn mờ mịt đắn đo lời cô nói, Tạ Chiêu Ly không khỏi có chút thất vọng, nhưng vẫn nhắc nhở anh: “Nhanh đưa cô ta đến bệnh viện không cô ta sinh ở đây đây!”

23. Chương 23

Nhìn theo bóng Tiêu Trấn Vũ và Thẩm Tử Quân vừa rời đi, trong lòng Tạ Chiêu Ly nổi lên chua xót, nhớ đến bộ dạng lo lắng của Tạ Chiêu Ly trước khi rời đi và bộ dạng nghi ngờ lời cô nói của anh, trong lòng xen lẫn chút thất vọng, có lẽ cô nên buông bỏ tình cảm này xuống rồi. Trong chuyện này vốn dĩ không có ai sai ai đúng, người ta thường nói đi sai một nước là sai cả bàn cờ, tình cảm một khi đã qua thì không thể quay lại, dù gương vỡ lại lành, không phải vẫn còn vết nứt sao. Có thể khi cô đẩy anh đến tay Thẩm Tử Quân, hay có thể khi anh quyết định lấy Thẩm Tử Quân thì bánh xe vận mệnh của anh và cô đã rẽ sang một hướng khác rồi. Hai đường thẳng dù cắt nhau tại một điểm nhưng sau đó càng ngày càng cách nhau một khoảng bất tận. Tạ Chiêu Ly đã quyết định, cảm giác trong lòng nhẹ nhõm, thì ra muốn buông bỏ cũng không khó khăn như vậy.

Trương Duật Hiên này giờ vẫn im lặng quan sát cô, thấy bộ dạng của cô trong lòng không khỏi cảm thấy khổ sở, nhưng rất nhanh cảm giác đó được áp xuống, ngay từ đầu anh đã biết không phải sao? Trương Duật Hiên, dịu dàng nhìn cô nói: “Chúng ta đi thôi!”

Tạ Chiêu Ly nhìn anh, mỉm cười gật đầu.

Trên đường đi về không khí trong xe rất yên lặng, hài hòa. Trương Duật Hiên nhìn thấy Tạ Chiêu Ly đang nghịch điện thoại, nhìn cô ấy nãy nói: “Anh xin lỗi, anh không biết anh ta lại ở đó, anh ... hay là chúng ta chọn nhà ở nơi khác.”

Tạ Chiêu Ly nhìn anh mỉm cười, lắc đầu: “Không sao, căn hộ đó rất được mà, hơn nữa anh chọn căn hộ đó không phải là vì nó ở cùng tòa nhà với căn hộ của anh à!”

Trương Duật Hiên nghe cô nói hơi giật mình, tại sao cô lại biết?

Tạ Chiêu Ly có chút buồn cười nhìn anh cười nói: “Trương Duật Hiên tiên sinh, anh không nhớ căn hộ đó là em chọn cho anh à!”

Trương Duật Hiên có chút bất đắc dĩ, anh làm sao lại quên ban đầu anh mua căn hộ đó là do cô đề nghị nhỉ, khi đó cô đi qua đây nhìn thấy khu nhà này, cô còn cười nhìn anh nói, sau này kết hôn sẽ mua nhà ở đây. Anh luôn ghi nhớ lời cô nên khi khu nhà vừa giao bán, anh liền nhờ cô mua cho anh một căn, cách trang trí và bố trí tất cả cũng theo ý của cô.

Tạ Chiêu Ly ban đầu cũng không biết anh muốn mua nhà cho cô ở khu đó, cô chỉ nghĩ anh muốn về nhà lấy đồ, sau khi đi xem căn hộ đó, cô mới biết ý đồ của anh. Nhưng không ngờ anh lại không biết cô còn nhớ căn nhà đó.

Hôm nay Tạ Chiêu Ly dậy từ rất sớm, cô hôm nay có hẹn cùng Trương Duật Hiên đi ký kết hợp đồng mua căn hộ hôm nọ đi xem. Cô đã suy nghĩ rất nhiều, tuy rằng Tiêu Trần Vũ cũng ở khu nhà đó, nhưng cô không muốn vì ai mà thay đổi ý kiến của mình, huống hồ cô đã quyết định buông tay thì sẽ không hối hận, đây có thể coi là ưu điểm duy nhất mà cô vẫn giữ được đến bây giờ.

Hợp đồng được thảo luận rất nhanh, không biết là do hai bên hợp lý hay là do cô chủ nhà cũ thích Trương Duật Hiên nữa mà trong suốt thời gian thảo luận, cô ta cứ thỉnh thoảng lại nhìn anh đỏ mặt, điều này khiến Tạ Chiêu Ly thật sự rất không vui, cảm giác bức rứt khó chịu,

Trương Duật Hiên anh đẹp trai như vậy làm cái gì a ~

~Nhưng điều làm cô không vui thậm chí là bức mình hơn là giữa lại nòi ra một Trình Giảo Kim ra cản đường. Tạ Chiêu Ly nhìn người đàn bà hồng hách đang đi lại đây. Bà ta đặt phịch túi sách lên mặt bàn, hồng hách nói: “Tôi muốn mua căn nhà này!”

“Xin lỗi căn nhà này đã được hai vị đây mua rồi!” Cô chủ nhà nhẹ nhàng nhìn bà ta áy náy nói.

“Tôi không cần biết!” Bà ta gang ngược nói, ánh mắt lướt qua hai người, giọng quyết định nói:

“Tôi muốn căn nhà này!”

“Xin lỗi nhưng hai vị này đã mua rồi, chúng tôi không thể làm gì được thành thật xin lỗi!” Cô chủ nhìn bà ta áy náy lặp lại lần nữa. Bà ta không hiểu tiếng người như.

Tạ Chiêu Ly nhìn hai người đang đôi co trước mặt, tâm tình cảm thấy xuống dốc, không ngờ mua nhà cũng rắc rối như vậy. Bỗng nhiên cô cảm thấy không khí càng ngày càng lạnh, quay đầu nhìn người bên cạnh, sắc mặt của Trương Duật Hiên đã lạnh lắm rồi. Cô biết anh đang nổi giận. Tạ Chiêu Ly cầm tay anh, nhìn anh lắc lắc đầu, sau đó nhìn hai người phụ nữ trước mặt, lạnh lạnh lên tiếng: “Vị phu nhân này, chúng tôi đã mua trước rồi, bà hay là tìm căn khác đi!”

“Tôi chính là muốn căn nhà này! Thế nào!” bà ta hung hăng nhìn Tạ Chiêu Ly nói, sau đó vênh mặt nhìn cô chủ nhà, lên giọng: “Tôi muốn mua căn nhà này, tôi sẽ trả giá gấp đôi!”

“Đây không phải vấn đề về tiền mà.....” Cô chủ nhìn bà ta lạnh lùng nói. Đây không phải vấn đề về tiền bạc mà là uy tín, hơn nữa lại là một soái ca như vậy, tuy rằng anh ta là một bông hoa đã có chủ. Liếc nhìn Tạ Chiêu Ly bên cạnh Trương Duật Hiên, cô chủ lắc đầu trong bụng tiếc nuối.

“Bà muốn đo tiền đến vậy sao?” Cô chủ còn chưa nói hết câu thì Trương Duật Hiên đã lạnh lùng cắt ngang, nếu không phải Chiêu Ly không muốn anh gây khó dễ thì anh đã ném bà ta ra ngoài rồi.

“Đúng vậy, các người muốn so sao? Cũng không biết xem người đang đứng trước mặt mình là ai sao? Đúng là không biết tự lượng sức” Bà ta nhìn hai người họ khinh bỉ nói.

“oh! Bà là ai?” Trương Duật Hiên nhìn thẳng bà ta hứng thú hỏi, anh cũng muốn biết bà ta dựa vào đâu mà dám vô lễ chống đối với anh.

Tiêu Hàm Mai nhìn anh khinh thường, vênh mặt nói: “Hứ! Chàng trai trẻ, tôi nói cho cậu biết, cậu đừng để bị dọa nha! Tôi là Tiêu Hàm Mai phu nhân của thị trưởng Trịnh, thế nào? Cậu nghe thấy chưa? Biết điều thì mau đi đi!”

Cô chủ nhà nghe thấy bà ta tự xưng là phu nhân thị trưởng thì có chút sợ hãi, sắc mặt hơi tái đi, lo lắng nhìn Tạ Chiêu Ly và Trương Duật Hiên. Ai trong thành phố chẳng biết phu nhân thị trưởng Trịnh là một người chanh chua, hống hách, không coi ai ra gì. Lần này anh đắc tội với bà ta không biết có sao không? Cô chủ nhà đang định lên tiếng giảng hòa thì giọng nói lạnh lùng của Trương Duật Hiên vang lên: “Bà Trịnh, tôi thật muốn biết thị trưởng Trịnh sẽ làm gì tôi đây!”

Cô chủ nhà càng sợ hãi, lo lắng cho anh, quay lại nhìn anh thấy khuôn mặt của anh trầm xuống, cả người tỏa ra bá khí, khiến cho nhiệt độ đột nhiên giảm xuống, làm cho người ta có cảm giác không lạnh mà run. Cô quay sang nhìn cô gái bên cạnh, cô ấy đang thoải mái chơi điện thoại như không có chuyện gì xảy ra, thật khiến người ta đứng tim mà.

Tiêu Hàm Mai thấy anh không chút sợ hãi, bà ta cảm thấy tức giận, nhìn anh đanh giọng nói:

“Anh đợi đây!” Sau đó rút điện thoại ra gọi cho thị trưởng.

Một lúc sau, thị trưởng Trịnh vội vàng chạy đến, nhìn thấy người mà phu nhân nhà mình nói là Trương Duật Hiên thì khẽ cau mày, đi đến trước mặt anh. Tiêu Hàm Mai nhìn thấy chồng đến, càng vênh mặt, chạy ra, tươi cười đón tay chồng: “Ông xã, hai người đó.....” Bà ta còn chưa nói hết câu, thị trưởng Trịnh đã ngăn bà ta lại, nhìn anh ấy nãy nói: “Trương tổng, thật xin lỗi, bà nhà tôi không biết là cậu, tôi xin thay bà ấy xin lỗi cậu”

Tiêu Hàm Mai thấy chồng khúm lúm như vậy, cũng biết người trước mặt là một nhân vật quan trọng, nhưng kiêu ngạo của bà ta không muốn cúi đầu, bà ta kéo tay chồng: “Ông...” Còn chưa nói xong, thị trưởng Trịnh quay lại lườm bà ta, tức giận nói: “Bà câm mồm” sau đó nhìn anh ấy nãy nói: “Xin lỗi, bà nhà tôi.... Tôi xin thay mặt bà ấy xin lỗi cậu, xin cậu bỏ quá cho”

Trương Duật Hiên nhìn thị trưởng Trịnh một chút, lại quay đầu nhìn Tạ Chiêu Ly một chút thấy cô không để ý gì, nhưng khi thấy hai hàng lông mày đang nheo lại của cô anh biết cô đã bắt đầu mất kiên nhẫn rồi. Trương Duật Hiên ánh mắt lạnh lùng liếc qua thị trưởng Trịnh lên tiếng:

“Tôi không cần biết, ông cứ chuẩn bị đơn từ chức đi! Còn nữa trong vòng ba phút ông không rời khỏi đây thì hậu quả tự gánh lấy.”

24. Chương 24

Sau khi thị trưởng vội vàng rời đi, hợp đồng được ký kết rất thuận lợi, căn hộ đó đã thuộc về cô. Tạ Chiêu Ly đứng trong ngôi nhà của mình, tâm tình thoải mái không thôi, đây là ngôi nhà mà cô dùng khoản tiền do chính mình kiếm được mua, cô cảm thấy rất cuộc cũng có thứ thuộc về mình rồi.

Tạ Chiêu Ly quay đầu nhìn Trương Duật Hiên đang đứng đằng sau, thấy anh đang nhìn chăm chăm cô, Tạ Chiêu Ly có chút mất tự nhiên, cô đỏ mặt khẽ vuốt tóc mai sang đằng sau, lé tránh ánh mắt anh, khuôn mặt ngượng ngùng- Tạ Chiêu Ly mày làm sao vậy sao tự dưng lại đỏ mặt thế!

Khu...khu.....Tạ Chiêu Ly giả vờ ho hai tiếng, thu lại thất thố, khuôn mặt tươi cười nhìn anh, khoác tay lên vai anh, hảo sảng nói: “Đi! Hôm nay bốn cô nương mua được nhà tâm trạng rất vui, quyết định khao anh một bữa”

Trương Duật Hiên nhìn cô cười nói: “Được!” sau đó khoác tay ôm lấy vai cô đi ra ngoài. Tạ Chiêu Ly cảm nhận được hơi ấm trên người anh, khuôn mặt hơi nóng lên, tim đập thình thịch như sắp nhảy ra khỏi lồng

ngực. Tạ Chiêu Ly bình tĩnh! Bình tĩnh!

Trong căn phòng xa hoa, có một phụ nữ ngồi trên giường, hai mắt nhắm lệ nhìn người phụ nữ trung niên đang ôm đứa trẻ ngồi ở ghế sa lông. Bà ta là một người phụ nữ trung niên, tuổi gần 50, nhưng do dưỡng tốt nên trông trẻ hơn tuổi rất nhiều, bà ta yêu thương nhìn người phụ nữ trên giường, yêu thương nói: “Con yên tâm, ta sẽ không để Trần Vũ làm gì có lỗi với con đâu. Còn về cô ta, ta sẽ nghĩ cách con đừng lo cứ lo chăm cục cưng đi”

Người phụ nữ trên giường mỉm cười, ánh mắt lóe lên tia ác độc. Muốn cướp Tiêu Trần Vũ từ tay cô à! Đừng có mơ nữa. Cô ta quay ra nhìn người ngồi trên sa lông cười: “Con cảm ơn mẹ!”

Hôm nay là ngày Tạ Chiêu Ly chuyển nhà, cô dậy từ rất sớm, dọn hết những đồ đạc còn lại. Nói là còn lại chứ thực ra cũng không có bao nhiêu, những đồ đạc của Tạ Uyển cô không muốn mang theo, dù sao cô cũng không dùng. Nhìn khắp căn nhà một lần, ngấm khắp mọi góc ngách, dù sao gần một năm nay cô cũng sống tại đây, nói thật cũng có tình cảm. Căn nhà này cô vẫn giữ lại cho Tạ Uyển, có lẽ sau này cô ấy cần dùng đến.

Đúng 8 giờ có tiếng chuông cửa, chắc là Trương Duật Hiên đến, anh nói hôm nay sẽ chuyển nhà giúp cô. Tạ Chiêu Ly hưng phấn chạy ra mở cửa. Nhìn người đứng ngoài cửa nụ cười trên khuôn mặt cô cứng ngắc, chậm rãi thu hồi, cô nhìn anh ta, trong lòng cảm thấy một trận co rút. Tạ Chiêu Ly lạnh lùng hỏi: “Anh đến đây làm gì?”

“Anh....”

“Có gì mau nói đi! Tiêu Trần Vũ, tại sao anh lại ở đây?” Tạ Chiêu Ly nhìn anh khó chịu, cau mày hỏi.

Tiêu Trần Vũ nhìn cô chăm chú, sau đó hít một hơi ổn định tâm trạng, nhìn cô nói: “Anh nghe nói hôm nay em chuyển nhà. Em có cần anh giúp gì không?”

“Anh không phải chỉ đến nói những chuyện này chứ?” Tạ Chiêu Ly không trả lời câu hỏi của anh, nhìn anh hỏi lại.

Tiêu Trần Vũ thấy cô hỏi như vậy thấy hơi bất ngờ, nhưng rất nhanh hồi phục lại, nhìn cô muốn nói lại thôi. Anh cảm thấy không biết nên nói với cô chuyện này như thế nào. Một lúc anh nhìn cô quyết tâm nói: “Em có thể đừng chuyển vào đó có được không?”

“Anh muốn nói gì?” Cô nhìn anh thắc mắc. Không phải anh không hy vọng nhìn thấy cô chứ. Hay là anh cho rằng cô chuyển về khu chung cư đó là muốn tiếp cận anh. Tiêu Trần Vũ anh cũng quá tự tin rồi đấy!

Tiêu Trần Vũ thấy cô cau mày, không vui nhưng vẫn cố hỏi lại: “Có được không?” Anh chỉ muốn tốt cho cô thôi. Hôm nay anh nghe nói cô anh đi xem nhà, nhưng khi về thì tức giận, dượng cũng không dám hé một lời, chỉ im lặng bên cạnh nghe mắng. Hỏi ra mới biết thì ra căn nhà cô anh vừa ý đã bị cô mua mất rồi. Cô anh là người thế nào, anh là người hiểu rõ nhất, cô anh nhất định sẽ không bỏ qua cho cô, hơn nữa dượng anh giờ đột nhiên lại về hưu sớm, nghe nói là do người đàn ông bên cạnh cô làm. Anh không muốn cô có việc gì. Dù trong lòng anh không biết đối với cô là cảm giác gì, nhưng anh cũng không muốn cô bị tổn thương.

“Tiêu Trần Vũ, tôi nói cho anh biết, tôi sẽ không vì ai thay đổi quyết định của mình đâu, dù cho người đó là anh”

Tiêu Trần Vũ thấy cô nói như vậy anh biết cô nói thật, anh có chút thất vọng, xem ra trong lòng cô, anh không có chút địa vị nào. Có lẽ anh chỉ có thể cố gắng âm thầm bảo hộ cô thôi. Nghĩ đến người kia, anh không khỏi cảm thấy đau lòng, hy vọng bà ấy sẽ dừng lại.

Tiêu Trần Vũ vừa ra về không lâu, thì Trương Duật Hiên đến. Anh mang theo rất nhiều đồ ăn, nói là muốn tẩm bổ cho cô, nhưng bữa sáng ăn nhiều như vậy, không phải muốn cô béo chết sao. Tạ Chiêu Ly nhìn phần bữa sáng trước mặt mà ngao ngán, nhìn anh tỏ vẻ kháng nghị, nhưng bị anh bác bỏ, nên đành ngậm ngùi ăn hết bữa sáng “rất” giàu dinh dưỡng của cô.

Vì không có nhiều đồ đạc nên việc chuyển nhà của cô diễn ra rất nhanh. Nhưng do nhà mới nên công việc dọn dẹp hơi nhiều, cả hai làm đến 9 giờ tối mà vẫn chưa xong. Trương Duật Hiền có chút mệt mỏi, nhìn cô gái đang ở sofa ngủ ngon kia, trong lòng bỗng thấy mềm mại, ấm áp. Vuốt nhẹ má cô, chắc hôm nay cô cũng đã mệt chết rồi, từ nhỏ cô đã không phải làm việc nhà. Đến khi là Tạ Uyển, cô mới bắt đầu học, nhưng nói thật với trình độ của cô thì.....Trương Duật Hiền lắc đầu ngao ngán.

Tạ Chiêu Ly thấy có người, theo bản năng ôm lấy cánh tay người đang giở trò kia, nhoẻn miệng cười, cọ cọ vào tay anh, làm nước miếng dính đầy lên đó.

Trương Duật Hiền ôm cô xuống nhà anh ở trên tầng cao nhất. Nhà của anh là căn hộ hiện đại và rộng nhất ở đây. Ban đầu là hai căn, nhưng khi đó sau khi mua anh đã đập tường nối hai căn là một.

Còn chưa kịp mở khóa, thì cánh cửa đã tự động mở ra. Một cô gái trẻ thanh tú xuất hiện trước mắt anh, tay lắc lắc chùm chìa khóa, nhoẻn miệng nhìn anh cười: “Ông xã! Anh về rồi!”

25. Chương 25

Trương Duật Hiền có chút giật mình nhìn người phụ nữ đang mặc chiếc áo sơ mi của anh, tươi cười đứng trong nhà anh. Theo phản xạ anh vội liếc người phụ nữ đang an ổn ngủ trong ngực mình, thấy cô không có dấu hiệu tỉnh lại, anh mới an tâm. Anh khẽ cau mày, ra hiệu cho người trước mặt giữ im lặng, sau đó bế cô về phòng ngủ của mình, đắp chăn cẩn thận, tắt điện rồi mới ra khỏi phòng.

Trương Duật Hiền quay người lại nhìn người phụ nữ này giờ vẫn đi theo anh, cau mày, nhỏ giọng nói: “Sao tự đứng lại về đây?”

Người nào đó không để ý thái độ dè dặt của anh, lớn tiếng nói: “Nhớ anh nên về thôi. Ông xã, anh có nhớ em không?”

Trương Duật Hiền thấy cô như vậy khẽ cau mày vội vàng liếc mắt về phía cánh cửa phía sau, thấy vẫn đóng, tâm tình mới hạ xuống, anh chỉ sợ cô nghe được lại hiểu lầm.

Nhìn thái độ cẩn thận của anh như vậy, người nào đó khẽ trạnh lòng. Nếu anh có thể đối với cô bằng một phần mười anh đối với cô gái đó cô cũng mãn nguyện rồi. Nhưng cô biết điều đó là không có khả năng. Phục hồi lại tinh thần, cô tươi cười nhìn anh, hỏi: “Tình nhân à?”

“Không được nói cô ấy như vậy?” Trương Duật Hiền cau mày không vui. Anh không muốn ai nói cô như vậy, kể cả cô gái đang đứng trước mặt. Anh khẽ cau mày, nhu nhu thái dương, lười biếng tựa vào ghế, nhìn cô hỏi: “Hạ Vũ! Sao tự đứng lại về?”

(Tác giả* hai mắt long lanh* nhìn mọi người: Mau ghen tỵ đi, tôi được gặp nói chuyện với soái ca này. Hehe.....)

Hạ Vũ nghe câu hỏi của anh hơi ngẩn người, ánh mắt lóe lên tia bi thương nhưng rất nhanh đã biến mất, khiến người ta không kịp nắm bắt. Cô nhìn anh nhoẻn miệng cười, ánh mắt sáng lấp lánh, nghiêng người về phía anh nói: “Tại nhớ anh chứ sao!” Sau đó còn nháy mắt tặng cho anh một nụ hôn gió.

Trương Duật Hiền có chút bất đắc dĩ nhìn cô em này. Trên đời này có hai người mà anh không trị được. Một là cô gái đang ngủ trong phòng kia, hai là cô em gái đang ở trước mặt này. Hạ Vũ là con nuôi mà hơn mười năm trước cha anh đã nhận nuôi, cô vốn là con gái của một người bạn thân của cha anh. Khi người đó mất có nhờ cha anh chăm sóc cô, nên cha anh đã nhận cô về nuôi. Sau đó khi anh vì chuyện của Chiêu Ly và Tiêu Trấn Vũ mà chán nản bỏ ra nước ngoài, cô cũng đi theo anh. Nhưng mà cô chẳng phải là cố sống, cố chết không muốn về, nhưng sao tự đứng lại thay đổi. Anh biết có chuyện gì đã xảy ra, nhưng cô đã không muốn nói, anh cũng không hỏi nữa. Cô đã lớn rồi! Mọi chuyện nên để cho cô quyết định.

Tạ Chiêu Ly nằm trên giường lăn đi lăn lại cũng không tài nào ngủ được. Thực ra từ lúc anh bế cô về nhà anh, cô đã gần như tỉnh rồi. Khi thấy anh loay hoay tìm chìa khóa, cô định mở mắt giúp anh, nhưng khi cô còn chưa kịp mở mắt thì cánh cửa đã mở ra, một giọng nói ngọt ngào vang lên: “Ông xã! Anh đã về!”

Nghe lời đó, toàn thân cô cứng ngắc. Anh kết hôn rồi?

Tạ Chiêu Ly càng nghĩ càng thắc mắc, trong lòng cô cảm thấy rất khó chịu, nên đợi lúc anh khép cửa đi ra ngoài thì thấy anh đang nói chuyện với cô gái đó. Anh hỏi cô tại sao lại về. Cô ấy nhìn anh cười, làm nũng nói nhớ anh. Nghe thấy cô ấy gọi anh là ông xã, anh không phản bác, trong lòng cô lúc ấy cảm thấy rất khó chịu, buồn bực còn có chút thất vọng. Cô không biết mình thất vọng cái gì nhưng cảm giác đó cứ vây quanh cô khiến cô ngạt thở, trái tim đau nhói, hít thở không thông. Tuy không đau khổ tuyệt vọng như khi nghe tin Tiêu Trấn Vũ lấy Thẩm Tử Quân nhưng cô dám bảo đảm cảm giác cũng không dễ chịu. Trương Duật Hiên đồ khốn kiếp! Đồ khốn khiếp, kết hôn rồi cũng không nói cho cô biết! Đáng chết! Đáng chết! Sợ cô không có tiền mừng sao? Đáng chết.....

Buồn bực suốt đêm, đến sáng hôm sau Tạ Chiêu Ly mang theo cặp mắt gấu trúc ra ăn sáng.

Trương Duật Hiên đang đọc báo ngẩng lên thấy cặp mắt thâm quầng của cô, quan tâm hỏi:

“Không ngủ được à?”

Tạ Chiêu Ly nhìn anh có chút gượng gạo, gật đầu không nói gì, kéo ghế ngồi xuống, nhìn chằm chằm cô gái đang đứng chuẩn bị bữa sáng ở trong bếp.

Hạ Vũ từ trong bếp đi ra thấy Tạ Chiêu Ly đã ngồi, cô hơi nhướng mày, ánh mắt lóe lên một tia thâm thúy, sau đó tươi cười bê bữa sáng đến bàn ăn. Đặt xuống bàn, Hạ Vũ nhìn Trương Duật Hiên cười đưa cho anh một ly cà phê nóng, bên trên có trang trí một trái tim bằng sữa. Trương Duật Hiên rất tự nhiên nhận lấy, nhấp một ngụm. Hình ảnh hai người họ tạo nên một bức tranh hoàn mỹ, đầm ấm hạnh phúc, nhưng Tạ Chiêu Ly nhìn hai người họ không hiểu sao lại có cảm giác rất chướng mắt, tâm tình rất buồn bực, bữa sáng đang ăn cũng mất hết khẩu vị. Sắc mặt trầm xuống cô muốn rời khỏi đây nhưng đây là nhà anh, cô cũng phải giữ phép lịch sự chứ, hậm hực ra sức gặm bánh.

Khụ.....khụ..... Tạ Chiêu Ly bị nghẹn, sắc mặt đỏ bừng. Trương Duật Hiên vội vàng lấy nước cho cô, dịu dàng vỗ lưng cho cô, trách yêu: “Sao lại ăn nhanh như vậy làm gì? Cũng không ai giành ăn với em”

Tạ Chiêu Ly sắc mặt nghẹn đến đỏ bừng, nước mắt trào ra, ai oán nhìn anh, anh tưởng cô muốn nghẹn lắm à.

Hạ Vũ nhìn hai người họ, bất giác cảm thấy cô đơn, ánh mắt nhất thời bao phủ một tầng sương, cúi đầu không nói gì, lặng lẽ ăn cơm.

Tạ Chiêu Ly đưa mắt nhìn Hạ Vũ thấy cô này giờ im lặng không nói gì chỉ im lặng ăn cơm. Lại nhìn Trương Duật Hiên một chút không phải cô ấy đang hiểu lầm chứ!

Hạ Vũ rất nhanh ăn hết cơm, ngẩng lên nhìn hai người trước mặt cười. Bộ dáng bi thương lúc này đã biến mất không thấy đâu. Cô nhìn Tạ Chiêu Ly một chút rồi lại nhìn Trương Duật Hiên, buông đùa nói: “Ông xã, anh không giới thiệu cô ấy với em à?”

“Xin chào, tôi là Tạ Chiêu..... à Tạ Uyển” Suýt nữa quên, cô bây giờ là Tạ Uyển. Tạ Chiêu Ly nhìn anh không định giới thiệu cô với cô ấy thì ngượng ngùng lên tiếng.

“Chào, tôi là Hạ Vũ, vợ của anh ấy, rất vui được làm quen với cô” Hạ Vũ nhìn cô cười nói, sau đó nhìn sang Trương Duật Hiên bĩu môi, nói: “Tưởng anh chung thủy lắm cơ”

Bữa sáng ngượng ngùng cũng kết thúc sau màn chào hỏi. Tạ Chiêu Ly ngồi trên xe im lặng không nói gì thỉnh thoảng lại khe khẽ liếc trộm anh một cái, sau đó lại hậm hực cắn môi.

Trương Duật Hiên thấy bộ dạng của cô như vậy, rốt cuộc cũng không chịu nổi nên tiếng: “Em không có gì thắc mắc muốn hỏi anh sao?”

Tạ Chiêu Ly nhìn anh cắn cắn môi, sau đó cúi đầu không nói gì. Chuyện này anh bảo cô mở miệng hỏi như thế nào.

Trương Duật Hiên đậu xe vào vệ đường, gác một tay lên tay lái quay đầu nhìn cô nói: “Em thật không có gì muốn hỏi anh?”

Thấy cô vẫn im lặng, anh thở dài, vuốt tóc cô dịu dàng nói: “Cô ấy và anh chỉ đơn giản là vợ chồng trên danh nghĩa thôi, ngoài ra không có quan hệ gì khác”

Thấy anh giải thích với mình trong lòng Tạ Chiêu Ly cảm thấy như có một dòng nước ấm chảy qua, rất ấm áp, tâm tình cũng trở nên vui vẻ không ít. Nhưng cô vẫn kìm nén không thể tỏ ra quá vui mừng, dù sao chuyện của anh cũng không liên quan đến cô. Tạ Chiêu Ly sốc lại tinh thần, bình thản nhìn anh nói: “Chuyện này thì có liên quan gì đến em sao? Anh không cần phải giải thích, em không quan tâm”

Thấy cô tuy đến chết vẫn không thừa nhận nhưng giọng điệu của cô đã tố cáo rằng cô rất vui vẻ. Trương Duật Hiên cũng không muốn vạch trần cô. Anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô, lẩm bẩm:

“Ngốc! Trong lòng anh chỉ có em thôi!”

“Cái gì? Anh nói cái gì vậy?” Tạ Chiêu Ly mờ mịt hỏi lại

“Không! Anh có nói gì đâu!” Trương Duật Hiên phản bác vội vàng quay lại nhìn thẳng về phía trước. Ổn định lại tâm trạng, quay sang thấy bộ mặt vẫn đang suy nghĩ của cô, khẽ cười, cốc nhẹ vào đầu cô, cứng chiều nói: “Được rồi. Đừng nghĩ nữa! Anh trở em đến một nơi.”

Tạ Chiêu Ly vẫn suy nghĩ không đáp.

Nơi mà Trương Duật Hiên đưa cô tới là một vùng đất hoang ở ngoại ô. Dừng xe bước xuống, vội vàng vòng sang cửa xe bên cạnh, lịch sự mở cửa xe cho cô. Tạ Chiêu Ly thắc mắc nhìn Trương Duật Hiên, anh đưa cô đến đây làm gì, không phải là định cướp sắc sau đó giết người phi tang à.

Thấy vẻ mặt đề phòng của cô, Trương Duật Hiên phì cười, nhìn cô nói: “Yên tâm đi, với bộ dạng của em anh dù có cướp sắc cũng không nỡ giết người diệt khẩu đâu. Hơn nữa, em cảm thấy anh là loại người ấy sao?”

Tạ Chiêu Ly thấy anh nói cũng đúng anh là loại người nếu muốn cướp sắc, giết người diệt khẩu thì cũng sẽ không phi tang mà sẽ làm công khai. Nhưng cô cũng không thể không đề phòng trường hợp anh đột nhiên giả chứng muốn làm nén nút được. Mang theo nghi hoặc cô nhìn khắp một lượt nơi hoang vu hẻo lánh này không nhận được hỏi anh: “Anh đưa em đến nơi khỉ ho cò gáy này làm gì?”

Trương Duật Hiên nhìn cô, sau đó quay đầu lại phóng tầm mắt nhìn xa xa, nhàn nhạt ý cười nói: “Không phải em còn muốn trả thù sao? Anh đưa em đến đây, chính là muốn giúp em”

Sao cô có thể quên mục đích này của mình chứ! Đúng vậy mong muốn của cô từ đầu không phải chính là trả thù sao? Nghĩ đến những kẻ đó, nỗi uất hận lai láng dâng lên trong lòng cô, tay bắt giắc sờ xuống bụng, ánh mắt tràn đầy lửa hận, nhìn anh nói: “Anh nói muốn giúp em?”

“Đúng vậy! Em nhìn xem đây chính là mảnh đất của cha em, anh đã giúp em lấy nó về rồi. Hơn nữa không lâu nữa anh còn muốn tặng cho em một phần đại lễ”

“Phần đại lễ đó em muốn tự mình lấy” Tạ Chiêu Ly hiểu phần đại lễ anh muốn nói là gì, nhưng cô muốn tự tay mình lấy, cô không muốn anh cuốn quá sâu vào chuyện này, anh giúp cô quá nhiều rồi. Xem ra phải tiến hành thôi, cô đã để họ chơi quá lâu rồi!

Tạ Chiêu Ly gặp lại Thẩm Tử Quân là vào khoảng một tuần sau ở đại sảnh bệnh viện. Cô đến thăm Tần Tư Kỳ, cô ấy bị tai nạn giao thông phải nằm ở khu điều trị đặc biệt của khoa sản. Còn vì sao cô ấy lại điều trị ở khoa sản thì không cần nói mọi người đều đã biết. Lúc cô trông thấy cô ta là khi Đỗ Viên Viên đang làm thủ tục xuất viện. Cô ta trông không đến nỗi nào, da trắng môi hồng, ánh mắt rất hạnh phúc. Đứng cạnh cô ta là một người phụ nữ trung niên ngoài năm mươi tuổi, Tạ Chiêu Ly nhận ra người này, bà ta là Trọng An An mẹ của Tiêu Trần Vũ. Đỗ Viên Viên thấy cô thì hơi bất ngờ, cô ta nhìn cô một lát lại nhìn xuống bụng cô, cau mày suy nghĩ. Không cần nghĩ cũng biết cô ta nghĩ gì. Tạ Chiêu Ly ánh mắt thoáng qua một tia phần hận nhưng rất nhanh liền biến mất. Cô không để ý đến cô ta lạnh lùng đi thẳng. Thẩm Tử Quân chăm chú nhìn theo bóng của cô vừa biến mất đắm chiêu không biết suy nghĩ cái gì, ngay cả con khóc cũng không nghe thấy. Tiêu Trần Vũ đi về thấy vậy cau mày đỡ lấy đứa bé từ tay người mẹ đang chặt

vật, gọi cô ta. Lúc này cô ta mới hồi phục lại đỡ lấy đứa bé, nhú mày nhìn bóng anh đi đằng trước, nỗi cảm hận trong cô ta đối với Tạ Chiêu Ly càng sâu, xem ra phải hành động nhanh mới được.

Tạ Chiêu Ly đi thẳng lên phòng vip của khoa phụ sản, vừa đến cửa phòng đã nghe thấy giọng nói tức giận của Tần Tư Kỳ và giọng nói trầm ấm nhẹ nhàng của đàn ông. Tạ Chiêu Ly nhận ra đó là giọng của ông chủ trẻ của nàng giải trí, đàn ông lão ngũ kim cương thuộc tầng lớp phú đại nhị Cao Tuấn. Cao Tuấn là ông hoàng mới nổi của làng giải trí ba năm gần đây. Anh ta ban đầu đầu quân vào làng giải trí người ta chỉ nghĩ anh ta là người nhiều tiền không có việc gì làm nên kiếm đại cái gì đó để chơi, hay theo cách nói của cô đó là nhàn rồi sinh nông nổi. Nhưng ai có thể ngờ được anh ta hai năm sau lại là người đứng trong top những người đàn ông quyền lực nhất showbiz chứ. Anh ta có công ty giải trí gần như đứng thứ ba cả nước chỉ sau tập đoàn Thẩm Thị và Tập đoàn Tạ Thị của nhà cô. Còn về việc tại sao hai người họ lại là một đôi thì cô quả thật không biết, chỉ biết khi cô trở thành Tạ Uyển thì họ đã là người yêu của nhau rồi.

Tạ Chiêu Ly mỉm cười đẩy cửa vào thấy một màn cấm trẻ em dưới 18 tuổi. Cô vội vàng ngượng ngùng tỏ vẻ xin lỗi, vội vàng đóng cửa. Tần Tư Kỳ đang dựa dựa trông thấy cô vội vàng đẩy người đàn ông trên người cô ra, ngượng ngùng đỏ mặt cúi đầu không dám nhìn cô nói: “Tiểu Uyển! Cậu đến rồi à!”

Tạ Chiêu Ly cười tươi, ho khan hai tiếng, tiến lại, đặt giỏ hoa quả lên trên mặt bàn, ngượng ngùng nói: “Xin lỗi, đã làm phiền hai người rồi”

Tần Tư Kỳ nghe cô nói như vậy càng đỏ mặt hơn, cúi đầu rạp xuống, ngượng ngùng không dám nhìn cô. Tạ Chiêu Ly nhìn cô ấy tủm tỉm cười.

Cao Tuấn ôn nhu vuốt vuốt tóc Tần Tư Kỳ, quay đầu nhìn Tạ Chiêu Ly cười nói: “Cô đến thăm cô ấy là vui rồi, còn ngại gì chứ!” Anh đẩy đẩy vai cô để cô ngồi thẳng dậy, đắp chăn cẩn thận cho cô, sau đó mượn cớ có việc đi ra ngoài.

Tạ Chiêu Ly nhìn theo hướng anh ta vừa biến mất lại nhìn cô gái đang cười tủm tỉm trên giường trong lòng cảm thấy vui mừng và hâm mộ không thôi. Trong đầu cô bỗng hiện lên hình ảnh của Trương Duật Hiên lúc đắp chăn cho cô. Cảm giác hai má nóng lên, tim đập nhanh khiến cô cảm thấy giật mình, vội vã chỉnh lại tinh thần nhìn Tần Tư Kỳ, thấy cô ấy không để ý đến mình mới an tâm. Tạ Chiêu Ly nhìn Tần Chiêu Ly mỉm cười: “Nhìn bộ dáng của cậu này, ai mà không biết cậu đang yêu, có cần thiết phải như vậy không, làm người ta hâm mộ không thôi”

“Cậu nói cái gì vậy? Mình có gì phải để ột đại minh tinh như cậu phải hâm mộ chứ!” Tần Tư Kỳ xấu hổ cười, nhìn cô nói.

“Sao lại không hâm mộ chứ? Cậu rất hạnh phúc mà”

“Đúng là rất hạnh phúc. Hạnh phúc chết đi được”

“Này đừng có làm người ta buồn nôn nha”

“Haha.... cứ đấy...haha...”

26. Chương 26

Tạ Chiêu Ly ở lại bệnh viện nói chuyện với Tần Tư Kỳ đến chiều muộn mới ra về. Nhìn ánh nắng hoàng hôn đỏ rực, chiếu lên cửa kính của bệnh viện, sáng lấp lánh, xa xa có những người bệnh đủ mọi độ tuổi đang đi dạo, cười nói bên những người thân của mình. Nhưng cũng có những người ngồi cô đơn một mình. Tạ Chiêu Ly nhắm mắt nhìn cô gái cô đơn đang ngồi một mình trên ghế đá dưới gốc cây hoa đào. Một trận cuồng phong chợt thổi qua khiến cho người ta cảm thấy lạnh run, nhưng cô ấy ngồi đấy vẫn không nhúc nhích, ánh mắt vô hồn nhìn về phía xa. Từng cánh hoa đào bị gió thổi lên không trung sau đó lượn vài vòng rơi xuống trên vai và tóc cô gái. Khung cảnh giống như bức tranh mỹ lệ, làm say đắm lòng người nhưng lại làm cho người ta cảm thấy buồn, thấy thương tiếc.

Tạ Chiêu Ly không phải là người yêu nghệ thuật hay là người có tâm hồn lãng mạn mà điều khiến cô phải nhìn cô gái đó lâu hơn một chút là vì cô quen cô gái ngồi trước cây hoa đào đó.

Tạ Chiêu Ly tiến lại gần chỗ cô ấy, còn khoảng mấy bước thì dừng lại.

Hạ Vũ thấy có người tới gần, bóng đen bao phủ lên người cô, khẽ ngược mắt lên nhìn, thấy người đến là Tạ Chiêu Ly thì hơi ngạc nhiên, sau đó mỉm cười yếu ớt, nhìn cô lên tiếng: “Là cô à?”

Tạ Chiêu Ly nhìn cô ấy gật đầu, thấy sắc mặt cô ấy không được tốt, hơi xanh xao giống như người bị bệnh vậy, khẽ nhíu mày, quan tâm hỏi: “Cô không được khỏe à?”

Hạ Vũ nhìn cô lắc đầu, cười nói: “Cô ngồi đi!” Vừa nói vừa ngồi dịch sang một bên chừa chỗ cho cô ngồi.

Tạ Chiêu Ly không khách khí ngồi xuống bên cạnh cô ấy. Hai người cứ trầm mặc, im lặng không nói gì. Một lúc sau, Hạ Vũ nhìn cô sau đó rời ánh mắt nhìn ra phía xa xa, nhàn nhạt lên tiếng: “Tạ Uyển, cô biết không? Trước đây, tôi từng biết một người tên là Tạ Chiêu Ly. Cô ta là người duy nhất khiến tôi hâm mộ thậm chí đến nỗi đổ kỵ. Mặc dù cô ta không làm gì cả nhưng vẫn có người cam tâm tình nguyện, lặng lẽ yêu cô ta.” Hâm mộ đến ghen tỵ. Tại sao Tạ Chiêu Ly không làm gì cả mà Trương Duật Hiên vẫn cam tâm yêu cô ta, không tính toán. Còn tôi làm rất nhiều nhưng người tôi yêu vẫn không yêu tôi.

Tạ Chiêu Ly nghe cô ấy nói vô cùng ngạc nhiên. Cô ấy hâm mộ cô sao? Nhưng mà cô và cô ấy mới gặp nhau mà. Hơn nữa cô và cô ấy đâu có quen thân đâu, sao cô ấy lại nói cho cô biết. Tạ Chiêu Ly không hiểu quay ra nhìn cô ấy.

Hạ Vũ nhận thấy có ánh mắt nhìn mình chăm chú, biết đó là Tạ Chiêu Ly nên không quay đầu lại nhìn cô, chỉ nhàn nhạt lên tiếng:

“Đúng vậy, rất hâm mộ, mỗi lần Trương Duật Hiên đều nhắc tên cô ta với tôi, ánh mắt và giọng nói của anh rất ôn nhu, dịu dàng, làm tôi hâm mộ không thôi.” Cũng giống như người đó vậy, mỗi lần nhắc đến nữ nhân trong lòng anh đều rất ôn nhu, cả người toát ra hơi thở hạnh phúc, nó khiến cho trái tim cô đau nhói, rất đau, cảm giác như có thể ngừng đập bất cứ lúc nào, nó còn đáng sợ hơn những cơn đau tim mà cô phải trải qua, càng ngày triệu chứng đó càng trầm trọng hơn, càng tăng lên theo hạnh phúc của người đó. Nước mắt của cô không biết đã rơi từ lúc nào, chỉ từng giọt, từng giọt rơi xuống cánh tay áo cô.

Tạ Chiêu Ly lặng lẽ nhìn Hạ Vũ, cô ấy đang rơi nước mắt. Cô kinh ngạc nhận ra sự đau khổ, bị thương tuyệt vọng trong đôi mắt cô ấy. Cảm giác bị thương đó còn nhiều hơn những gì mà cô đã trải qua. Hai mắt cô cũng bị bao phủ bởi hơi sương. Chắc hẳn cô ấy phải yêu Trương Duật Hiên nhiều lắm mới có thể như vậy. Cô có cảm giác có lỗi với cô ấy mặc dù cô không biết vì sao cô ấy lại hâm mộ mình. Chẳng lẽ không thể nào. Tạ Chiêu Ly điều ấy là không có khả năng, mà vẫn nên quên đi thì hơn.

Hạ Vũ nhìn bộ mặt rối rắm của Tạ Chiêu Ly mà buồn cười, nhìn cô ấy nói: “Nhưng bây giờ gặp cô rồi, tôi không còn hâm mộ cô ta nữa. Tôi còn cảm thấy cô ta rất đáng thương” Đúng vậy, rất đáng thương, người cô ta yêu đi lấy người khác khiến cô ta uất ức tìm đến cái chết, còn người yêu cô ta thì cũng quay ngoắt 180 độ sang yêu người khác.

Tạ Chiêu Ly có cảm giác buồn bực, đáng thương, cô đáng thương chỗ nào chứ. Cô ấy nói chuyện càng ngày càng khó hiểu.

Hạ Vũ bỗng nhiên cảm thấy đau nhói, cơn đau quen thuộc lại ập đến. Cô khẽ ôm lấy ngực, cố gắng điều hòa hơi thở, quay lại nhìn cô gượng gạo cười, hờn hển nói: “Tôi kể cho cô nghe một câu chuyện nha. Ngày xưa có một cô gái rất ngốc nghếch, cô ta từ nhỏ đã rất thích một người, cô ta cho rằng cả đời sẽ đi theo người đó, ngày ngày mong ước mình mau lớn lên để có thể gả cho anh ta. Nhưng anh ta lại thích một cô gái khác, anh ta nói anh ta chỉ coi cô ấy như em gái, rằng anh ta không có tình cảm gì ngoài tình anh em cả. Cô gái nghe xong anh ta nói vậy, cảm thấy thế giới bấy lâu nay mình sụp đổ, cô ấy rất buồn, rất đau lòng. Cô ấy quyết định sẽ rời khỏi anh ta, rời khỏi nơi thương tâm đó, nên cô ấy đã bỏ nhà đi ngay trong đêm đó. Cô ấy bắt xe không phương hướng, xe đi đâu thì dừng ở đó. Rồi xe dừng lại ở một thành phố xa lạ. Cô ấy cứ đi lang thang theo đường lớn trong đêm tối. Cứ đi như vậy cho đến khi...”

Nói đến đây cảm giác đau nhói quen thuộc đó càng trở nên quen thuộc hơn, cắn răng, ngẹn ngào nói: “Cho đến khi cô ấy đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm. Khi tỉnh lại thì thấy mình đang ở một con hẻm, có

tiếng cười nói âm ỹ, tiếng cười đùa ngả ngớn. Cô ấy khẽ động thân mình, cả người không nhúc nhích, cảm giác đau đơn, có cái gì đó rất nặng đang đè lên cô ấy. Cô ấy mở mắt thấy một đám thanh liên đang..... Cô ấy kêu gào nhưng không thể phát ra âm thanh nào, Bọn chúng đã lấy băng dính bịt miệng cô ấy lại, mặc cho cô ấy giãy dụa van xin. Sau đó bọn chúng bỏ lại cô ấy ở ngõ hoang đó, rồi bỏ đi.”

Tạ Chiêu Ly nhìn gương mặt tím tái đầm lệ của Hạ Vũ, cô biết cô ấy nói về chính mình, nhưng cô không thể tưởng tượng được những gì mà một cô gái như cô ấy đã từng trải qua. Tạ Chiêu Ly nhìn cô ấy lắc lắc đầu nói: “Nếu đau khổ như vậy thì đừng nhớ lại nữa.”

Hạ Vũ nhìn cô yếu ớt mỉm cười: “Cô hãy để tôi nói hết đi” Tôi sợ nếu không nói sẽ không có cơ hội nói.

Tạ Chiêu Ly không nói gì im lặng lắng nghe. Giọng nói ngọt ngào của Hạ Vũ lại đều đều vang lên: “ Cô gái đó lê lét thân thể tàn tạ của mình đi ra khỏi đó đến đường lớn. Cứ như vậy cho đến khi cảm giác xung quanh tối sầm, cảm giác thân thể bị va đập mạnh, khiến thân thể bay lên không trung. Cô ấy cảm thấy cứ như vậy chết đi thì thật tốt...”

27. Chương 27

Nhưng ông trời không muốn cô ấy chết. Khi cô tỉnh lại thì đã thấy mình ở trong bệnh viện. Mùi sát trùng sộc vào mũi khiến tinh thần của cô trở lên tỉnh táo. Cô nhìn xung quanh thấy một người đàn ông tuấn tú, cả người tỏa ra hơi lạnh đang ngồi ở phía kia. Anh ta thấy cô đã tỉnh, đứng dậy tiến lại hỏi: “Tỉnh rồi?”

Hạ Vũ lúc ấy cảm giác tim mình như nhảy ra khỏi lồng ngực, hai má hơi nóng lên nhìn anh gật đầu.

Tần Chính Thần thấy cô gật đầu, đáy mắt xẹt qua tia hài lòng. Nhìn cô hỏi tiếp: “Vậy cô có biết mình là ai không?”

Hạ Vũ nhìn anh vô thức gật đầu. Tần Chính Thần cười, vậy là không sao rồi.

Hạ Vũ bị nụ cười của anh làm cho choáng váng, ngẩn ngơ nhìn anh. Anh không phải là người đẹp trai nhất mà cô từng gặp nhưng là người có sức hút nhất mà cô thấy. Anh có khuôn mặt anh tuấn, sống mũi thẳng, bờ môi mỏng, đôi mắt sâu thẳm được dấu sau chiếc kính gọng đen. Hạ Vũ không biết anh cao bao nhiêu nhưng chắc khoảng một mét tám. Anh mặc một chiếc áo thun, chiếc quần jean, bên ngoài có khoác một chiếc áo bluse trắng che đi thân hình thon dài, hoàn mỹ của anh. Hạ Vũ cứ thế nhìn anh thất thần.

Tần Chính Thần ghi ghi chép chép cái gì đó, sau đó nhìn cô, một tay ôm bảng ghi chép trước ngực, một tay chỉnh lại tốc độ truyền nước trên dây truyền cho cô, nhìn cô mỉm cười nói: “Cô hôm qua bị đụng xe, được chủ xe đưa vào đây, tiền viện phí anh ta đã trả rồi. Nhưng trên người cô không có giấy tờ gì hết, chúng tôi không có cách nào liên lạc được với người nhà cô. Giờ cô đã tỉnh, cô có thể liên lạc với người nhà để họ đến đây chăm sóc cô”

“Hôm qua..... tai nạn xe.....người nhà.....” Hạ Vũ vô thức nhắc lại lời anh nói. Cảm giác đầu rất đau. Những hình ảnh ngày hôm qua lại một lần nữa tái hiện khiến cô rất sợ hãi, cả người lạnh dần, mặt dần trắng bệch không một tia huyết sắc. Hạ Vũ hét lên, hai tay ôm chặt lấy đầu cả người run rẩy, vô thức lùi dần vào phía trong. Tần Chính Thần thấy cô đang bình thường đột nhiên sợ hãi như vậy, khiến anh cũng một phen hoảng hốt. Anh vội vàng lại gần, vỗ vào người cô, quan tâm hỏi: “Này! Cô bị sao vậy?”

Thấy có người chạm vào mình Hạ Vũ càng khủng hoảng, sợ hãi hơn, những hình ảnh đó càng trở nên rõ nét. Cô hét một tiếng, hất mạnh tay anh ra khỏi người mình, cả người lùi vào sau trong góc tường, đầu càng vùi chặt vào hai chân hơn, cả người run rẩy càng mãnh liệt.

Tần Chính Thần thấy sự tình không ổn vội vàng gọi y tá. Rất nhanh y tá mang theo xe đẩy thuốc tiến vào. Tần Chính Thần ra hiệu cho y tá. Hai người y tá gật đầu, vội vàng tiến lên giữ chặt cô. Hạ Vũ giãy dụa, miệng hét lên không ngừng: “Các người là ai? Các người muốn làm gì? Buông tôi ra!”

Nhưng không ai để ý đến lời cô nói. “Buông tôi ra! Cứu tôi với! Duật Hiên cứu em! Anh hai cứu em!...” Hạ Vũ cứ thế vừa giãy dụa vừa kêu gào đến khan cả cổ, nhưng anh không đến cứu cô. Duật Hiên! Anh hai! Vì sao anh không đến cứu em. Hạ Vũ tuyệt vọng nhìn anh đem thuốc từ từ tiêm vào trong tĩnh mạch của cô, miệng vẫn lẩm bẩm: “Đừng!...đừng.....” Giọng của cô nhỏ dần theo thời gian và theo tác dụng của thuốc. Hạ Vũ ý thức rơi vào mộng lung, cả người chìm vào trong giấc ngủ.

Nhìn cô gái đang ngủ say trên giường, khuôn mặt đầm nước mắt. Cô đã như vậy mấy ngày hôm nay rồi. Từ khi cô tỉnh lại, sau khi anh hỏi cô những chuyện xảy ra tối hôm đó thì cô đã như vậy rồi, anh không biết cô xảy ra chuyện gì, chỉ biết nghe đồng nghiệp nói hôm cô được đưa đến đây, quần áo đã rách lát, không còn nguyên vẹn, có dấu hiệu bị xâm phạm, hơn nữa cô còn bị tai nạn xe, cả người đầy máu. Phải cấp cứu mấy tiếng mới cứu được cô. Lặng lẽ xoa đôi lông mày đang nhíu lại của cô, anh cảm thấy thương tiếc, một cô gái xinh đẹp, thánh thiện như vậy, haiz.....

Hạ Vũ cứ trong trạng thái tâm thần bất ổn như vậy suốt một tháng. Cô khi thì điên khùng, khi lại im lặng ngồi nhìn ra cửa sổ không nói gì. Không ai có thể biết cô đang nghĩ gì, cũng không ai có thể tiếp cận thế giới của cô, chỉ trừ một người.

Tần Chính Thần nhìn cô gái đang thất thần nhìn ra cửa, khe thở dài, cô đã trong tình trạng như vậy suốt một tháng, nhất là sau khi cảnh sát đến lấy khẩu cung thì bệnh càng trầm trọng hơn. Bệnh viện không thể liên lạc với người nhà cô ấy, mà anh không muốn cô phải sống trong bệnh viện tâm thần nên đành đưa cô về nhà, đảm bảo việc chăm sóc cô.

Tần Chính Thần tiến lại gần cô, mỉm cười vuốt tóc, đưa cho cô bữa trưa anh đã chuẩn bị. Hạ Vũ ngơ ngác chăm chú nhìn anh, một lúc lâu sau, cô mới mỉm cười, nhưng vẫn không đón lấy bữa trưa, anh thở dài, đặt khay đồ ăn xuống giường, từng muống từng muống đút cho cô.

“Thần! Anh ở đâu?”

Nghe thấy giọng nói dịu dàng quen thuộc vang lên. Tần Chính Thần mỉm cười, đặt muống vào tay cô, dịu dàng xoa đầu cô nói: “Em tự ăn đi!” sau đó vội vã cười cười đi ra khỏi phòng. Một lúc sau, có tiếng nói chuyện vang lên, giọng nữ thì dịu dàng hờn dỗi, còn giọng nam trầm ấm dịu dàng cương chiều dỗi. Tất cả những âm thanh đó làm cho Hạ Vũ cảm thấy chói tai. Cô muốn yên tĩnh, lấy hai tay bịt tai lại, ánh mắt rũ xuống. Cô không muốn nghe nữa, không muốn, tại sao anh cũng giống anh ấy, không quan tâm cô.

Hạ Vũ cảm thấy mình có một giấc mơ dài đến quá khứ vậy. Cô nhẹ nhàng lau nước mắt trên khuôn mặt, quay đầu nhìn Tạ Chiêu Ly, hờn hển nói: “Cô thật hạnh phúc, còn hạnh phúc hơn cả Tạ Chiêu Ly” và nhất là hơn cả tôi nữa.

Cô có hạnh phúc sao. Bị bạn thân nhất phản bội, người mình yêu thì đi lấy người phụ nữ khác, thậm chí người phụ nữ đó còn cùng mẹ cô ta hại chết cha mẹ cô, hại chết cô. Vậy cô có thể là người hạnh phúc sao. Tạ Chiêu Ly nhìn cô ấy, mỉm cười tự giễu, hỏi lại: “Có sao?”

Hạ Vũ nhìn cô gật đầu: “Đúng vậy! Cô rất hạnh phúc. Duật Hiên yêu cô như vậy cô có thể không hạnh phúc sao? Hơn nữa còn có rất nhiều người yêu quý đại minh tinh như cô nữa” Còn tôi thì chẳng có ai cả. Hạ Vũ bỗng thấy tủi thân, có lẽ cô sinh ra đã không có được tình yêu. Cha mẹ không yêu cô. Duật Hiên không yêu cô. Chính Thần cũng không yêu cô.

“Cô nói Trương Duật Hiên yêu tôi?” Tạ Chiêu Ly ngạc nhiên há hốc mồm. Không phải chứ, ai nói cho cô biết rốt cuộc chuyện này là như thế nào. Trương Duật Hiên ấy vậy mà yêu cô. Trời ơi!.....

“Cô không biết sao. Tất cả mọi người đều biết. Thế anh ta không nói cho cô sao?” Thấy Tạ Chiêu Ly đầu óc vẫn còn mơ hồ, cô bỗng cảm thấy Trương Duật Hiên rất đáng thương, trước đây anh yêu Tạ Chiêu Ly còn chưa lịp lợ lộ thì cô ta đã yêu người khác. Đến bây giờ yêu Tạ Uyển thì cô ấy lại không biết. Trương Duật Hiên à! Trương Duật Hiên anh sau việc này phải cảm ơn em thật nhiều đấy.

Hạ Vũ nhìn Tạ Chiêu Ly vẫn còn đang suy nghĩ, lắc lắc đầu cười, vỗ vai cô ấy nói: “Cô cứ.....” Còn chưa nói hết câu, cảm giác đau nhói lại ập đến, lần này còn mãnh liệt hơn, trái tim như bị ai bóp nghẹt, dùng hàng ngàn cái kim đâm qua khiến cô nghẹt thở. Mùi vị tanh ngọt dâng lên trong cổ họng. Cố gắng nuốt xuống, cô thở hổn hển, khó khăn nói: “Cô...cứ từ từ suy nghĩ đi nhá....Tôi có việc đi trước đây”

Hạ Vũ vội vàng rời khỏi, nhưng còn chưa đi được mấy bước thì cảm thấy hoa mắt, chóng mặt, trời đột nhiên tối sầm lại. Cả người Hạ Vũ đổ xuống, mất đi tri giác, lâm vào hôn mê.

28. Chương 28

Tạ Chiêu Ly cảm thấy không tiêu hóa nổi lời của Hạ Vũ, cô cảm thấy việc này rất khó tin. Trương Duật Hiên vậy mà lại yêu cô. Từ xưa đến nay cô không bao giờ thấy bên cạnh anh xuất hiện phụ nữ, cô cứ tưởng anh là gay. Hơn nữa mỗi lần cô trêu anh, anh đều không phản bác khiến cô cứ tưởng.....

Tạ Chiêu Ly càng nghĩ càng cảm thấy rối rắm. Cô từng rất buồn bực khi nghĩ anh là gay và cô thích gay nên khi đó cô đã rất đau khổ. Đúng lúc đó Tiêu Trấn Vũ xuất hiện, anh ta như ánh nắng mặt trời vậy, ấm áp, soi sáng thế giới nội tâm đang u ám của cô. Cô vì muốn quên đi tình cảm với Duật Hiên nên mới yêu anh ta, không ngờ tất cả chỉ là cô tự nghĩ ra, lại làm anh chịu uất ức nhiều năm như vậy. Tạ Chiêu Ly bỗng cảm thấy muốn khóc. Cô ủ rũ đứng dậy ra về. Hôm nay, cô còn có hẹn với Trương Duật Hiên cùng ăn tối nữa, không biết lúc đó phải đối mặt với anh như thế nào đây. Ôi! Thật là.....sao lại nói cho cô biết chứ.

Tạ Chiêu Ly đang cúi đầu lầm lũi bước đi thì chân đụng phải cái gì đấy làm cô ngã úp xuống, cả người nằm đè lên vật ấy. Chặt vật đứng dậy, Tạ Chiêu Ly nhắm mắt nhìn kỹ vật làm cô té ngã, thì cảm thấy phát hoảng, kinh ngạc, sợ hãi. Cô nhận ra thứ mình vừa va phải là Hạ Vũ, cả người cô ấy lạnh lẽo, cứng ngắc, khóe miệng còn vương máu. Tạ Chiêu Ly vội vàng kiểm tra hơi thở của Hạ Vũ, thấy cô ấy vẫn còn thở nhưng rất yếu ớt, lúc này cô mới đỡ sợ, nhưng cô không giám thả lỏng, vội vã đưa cô ấy vào khoa cấp cứu.

Tạ Chiêu Ly ngồi đợi bên ngoài phòng cấp cứu mà cô cảm thấy rất hoang mang tự trách, sao vừa nãy, thấy cô ấy đã có những biểu hiện khác thường rõ ràng như vậy mà cô còn không phát hiện ra, lại còn rối rắm ngồi nghĩ vớ vẩn nữa chứ. Mà sao Trương Duật Hiên vẫn chưa đến nhỉ. Cô không phải đã gọi cho anh rồi mà.

Trương Duật Hiên lúc đang đẩy nhanh tiến độ, cố gắng kết thúc sớm cuộc họp để kịp thời gian ăn tối của cô. Cuộc họp hôm nay đáng lẽ kết thúc lúc bốn giờ nhưng không ngờ sản phẩm mới lại xảy ra vấn đề, khiến cuộc họp phải kéo dài không biết lúc nào thì kết thúc. Điều này khiến anh rất bực mình, anh sợ cô phải đợi lâu, sợ cô đói. Cuộc họp đang diễn ra rất căng thẳng trước sức ép của sếp lớn thì có tiếng chuông điện thoại vang lên. Mọi người đều đổ mồ hôi, lo ngại không biết ai lại để chuông điện thoại khi đang họp vậy, bộ người này từ sao hóa rơi xuống hay sao mà không biết sếp lớn ghét nhất là trong giờ họp có tiếng chuông điện thoại. Tất cả mọi người đều đổ mồ hôi lạnh, tập trung tinh thần, chăm chú quan sát sắc mặt của sếp lớn, chỉ sợ sếp nổi giận.

Trương Duật Hiên dưới mấy chục con mắt của mọi người, thản nhiên nghe điện thoại. Anh vừa bắt máy thì đã nghe thấy tiếng khóc của cô, khiến anh rất lo lắng, cô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Anh không kìm được lo lắng, lòng mảy may chau lại, vội vã hỏi: “Em làm sao vậy? Có chuyện gì xảy ra vậy?”

“.....”

“Hạ Vũ? Hạ Vũ làm sao? Em đừng khóc! Bình tĩnh lại, nói từ từ cho anh biết.”

“.....”

“Được, bây giờ em cứ bình tĩnh, anh sẽ đến ngay!”

Trương Duật Hiên vừa nói, vừa lao ngay ra cửa. Anh cảm thấy rất lo cho cô, cô bình thường thì cứng rắn nhưng nhiều lúc cũng rất yếu đuối. Anh hận lúc này mình không có ở bên cạnh an ủi cô.

Trương Duật Hiên cứ thế biến mất trước ánh mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người. Tổng giám đốc của bọn họ vậy mà cũng có lúc lộ ra thần sắc lo lắng nha. Còn cô gái nói chuyện với anh là ai? Hạ Vũ mà cô ấy nhắc đến là ai? Mọi người trong lòng đều không kìm được thắc mắc, đổ dồn ánh mắt vào cô thư ký vẫn đang trong trạng thái thất thần từ nãy đến giờ. Thấy ánh mắt của mọi người, Thư Kỳ chỉ có thể lắc đầu tỏ vẻ không biết. Có trời mới biết, cô muốn biết cô ta là ai như thế nào, cô sắp bị ghen tỵ làm cho uất ức đến ngạt thở rồi.

Khi Trương Duật Hiên đến bệnh viện thì Hạ Vũ đã được đưa đến phòng hồi sức cấp cứu. Từ xa anh đã nhìn thấy bộ dạng bơ phờ của Tạ Chiêu Ly. Cô đang ngồi dựa đầu vào thành giường ngủ thiếp đi. Trương Duật Hiên yêu thương vuốt tóc cô, lẩm bẩm: “Đồ ngốc! Sao em lại vì chuyện của người khác mà biến mình thành như thế này chứ!” Em không biết anh sẽ đau lòng sao.

Trương Duật Hiên vòng tay qua người Tạ Chiêu Ly, bế cô đặt lên giường trống bên cạnh, lựa chọn tư thế ngủ thoải mái cho cô, đắp chăn cẩn thận cho cô. Trương Duật Hiên cứ yên lặng ngắm Tạ Chiêu Ly ngủ như vậy cho đến khi nghe tiếng ho nhẹ mới hồi phục lại tinh thần. Anh quay lại nhìn cô gái yếu ớt, cả khuôn mặt không huyết sắc đang nằm trên giường bệnh kia, tiến lại lấy cho cô một cốc nước.

Hạ Vũ thấy Trương Duật Hiên quay lại nhìn mình thì yếu ớt mỉm cười nhìn anh nói: “Anh hai! Anh đến rồi sao?” Thực ra khi anh đến không lâu cô đã tỉnh lại. Thấy anh đang mãi nhìn Tạ Chiêu Ly cô không muốn làm phiền anh, nhưng chợt cảm thấy cổ họng khát khô đến bỏng cháy, không kìm được phải ho khan, bắt đầu dĩ phải quấy rầy anh.

Trương Duật Hiên khẽ “Ừ” một tiếng, tiến lại đưa ly nước cho cô. Hạ Vũ mỉm cười đón lấy. Cô uống một hơi cạn sạch, sau đó mới trả cốc không cho anh. Nhìn anh nhàn nhã ngồi xuống ghế bên cạnh, cô mỉm cười nói: “Xin lỗi, lại khiến anh phải lo lắng. Thành thật xin lỗi”

“Không có gì! Người lo lắng cho em nhất cũng đâu phải là anh” Vừa nói, anh vừa nhìn cô gái đang ngủ ngon ở phía giường đối diện, thỉnh thoảng không biết mơ thấy cái gì, lại lẩm bẩm một mình, xoay người tìm tư thế thoải mái, ngủ tiếp.

Hạ Vũ nhìn Tạ Chiêu Ly đang ngủ ở giường đối diện mỉm cười, mang theo tia cảm kích nói:

“Đúng vậy, chắc là cô ấy bị bộ dạng của em dọa sợ rồi” Lần này phải cảm ơn cô ấy. Nếu không có cô ấy chắc giờ cô không còn sống nữa. Nhìn Trương Duật Hiên đang thất thần ngắm Tạ Chiêu Ly, cô chợt nhớ ra một việc, quay lại nhìn anh, thốt lên: “À quên, em vừa nãy đã nói cho cô ấy biết anh yêu cô ấy. Nhưng hình như cô ấy không biết thì phải. Anh hai! Anh như vậy là không được rồi. Năng suất của anh thật kém. Yêu cô ấy sao lại không nói ra chứ. Anh mà đợi cô ấy tự nhận ra, em dám chắc.....” Cô vuốt vuốt cằm tái nhợt của mình, giả bộ suy nghĩ, ánh mắt thâm thúy giễu cợt nhìn anh, nói: “Chắc với trí thông minh của cô ấy theo như em quan sát được, thì lúc đó anh cũng trở thành ông cụ rồi” Cứ nghĩ cái cảnh đó thôi cô lại không kìm được mà phá lên cười. Hãy tưởng tượng xem, khi Trương Duật Hiên già rồi, Tạ Chiêu Ly đi cùng cháu nội nhìn thấy một ông cụ đầu tóc bạc phơ, da nhăn nheo, tay trống gậy, giật mình thốt lên: “Ông là Duật Hiên à? Nghe nói hồi xưa ông yêu tôi lắm hả? Xin lỗi hồi trước không biết. Nào các cháu lại đầu chào ông Duật Hiên đi. Hồi bà còn trẻ ông ấy thích bà lắm đấy!” ha...ha.....ha..... Hạ Vũ cười đến đau cả tim.

Trương Duật Hiên nhìn Hạ Vũ đang cười đến phát cuồng trên giường bệnh, nhìn cô ngoài vẻ ngoài xanh xao, yếu ớt thì chỗ nào thấy bệnh chứ hả. Anh yêu thương gõ nhẹ vào đầu cô. Hạ Vũ luôn như vậy, luôn luôn lạc quan tươi cười cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa. Số lần anh bắt gặp cô khóc có thể nói đếm trên đầu ngón tay. Anh nhớ lần đầu tiên là khi cha cô mất. Lần nổi loạn nhất là khi anh từ chối tình cảm của cô. Anh nhớ lần đó cô đã bỏ nhà đi. Mọi người trong gia đình đã đi tìm kiếm khắp nơi nhưng không có tin tức. Đến khi cô chủ động đến tìm anh, cũng là lần cuối cùng anh nhìn thấy nước mắt của cô. Hạ Vũ khi đó bộ dáng rất chật vật, cả người ướt đầm, cô dầm mưa đến tìm anh. Tuy khi đó trời mưa rất lớn nhưng anh vẫn nhận thấy những giọt nước mắt trên khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt của cô. Cô bám lấy áo anh, chặt vật cầu xin anh

“Hạ Vũ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, em đã ở đâu?”

“Duật Hiên! Anh hai! Anh hãy lấy em đi. Hãy kết hôn với em đi!”

“Em có biết mình đang nói gì không?”

“Em biết! Anh hai, em cầu xin anh! Anh hãy lấy em đi! Em xin anh mà!”

Nhìn thấy bộ dạng của cô, anh rất đau lòng. Cô là đứa em gái anh hết lòng yêu thương. Tuy không biết cô đã trải qua những chuyện gì, nhưng anh không nỡ thấy bộ dạng đó của cô. Hơn nữa, khi đó Chiêu Ly cũng đang hạnh phúc bên cạnh Tiêu Trấn Vũ, anh khi đó đã rất đau khổ, nên anh đã đồng ý với đề nghị của cô. Anh khi đó đã nghĩ, cô và anh cứ như vậy mà sống đến già hay đến khi cô muốn chia tay thì cũng tốt. Thay vì lấy một người không quen biết, chỉ bằng lấy cô, ít ra anh cũng biết rõ về cô. Nhưng anh lại không ngờ

Chiêu Ly lại một lần nữa xuất hiện trong cuộc đời anh, lần này bên người cô lại không có ai là Tiêu Trần Vũ cả, chỉ là của một mình anh thôi, lần này anh sẽ không nhường cô cho ai hết. Nhìn Hạ Vũ mỉm cười, chân thành nói: “Cám ơn em”

Hạ Vũ đang cười, nghe thấy lời anh nói. Cả khuôn mặt trở lên cứng ngắc. Cô không nghe nhầm nhỉ. Anh vừa mới nói cảm ơn với cô phải không? Hạ Vũ không thể tin lỗi, anh mà cũng biết nói cảm ơn sao? Khoát khoát tay, cô nhìn anh cười: “Cám ơn gì chứ. Nếu nói cảm ơn thì em phải cảm ơn anh không biết bao nhiêu lần đấy” Đúng vậy, cô đã gây cho anh rất nhiều phiền phức. Muốn nói cảm ơn bao nhiêu lần cũng không hết. Anh hai! Cảm ơn anh!

29. Chương 29

Hạ Vũ nằm viện khoảng một tuần thì ra viện. Trong khoảng thời gian này, Tạ Chiêu Ly luôn đến thăm cô, cô và Hạ Vũ dần dần trở nên thân thiết, nhưng không ai nhắc đến chuyện xảy ra ngày hôm đó. Hai người đều coi là bí mật mà cả hai không muốn động đến. Hai người lúc nào cũng vui vẻ. Nhưng có một người lại cảm thấy buồn bực không vui. Đó là Trương Duật Hiên. Từ hôm đó, khi Tạ Chiêu Ly tỉnh lại, anh nghĩ cô sẽ hỏi anh, nhưng cô lại không nói gì cả làm những lời kịch bản anh chuẩn bị đều không dùng được. Điều đó không tính là gì so với việc cô trốn tránh anh. Mỗi lần anh đến cô đều mượn cớ đi ra ngoài. Chắc là giống như lời của Hạ Vũ nói, anh mà không hành động gì, cứ đợi cô, chắc anh đợi đến già mất.

Hôm nay anh nhất định phải nói cho rõ ràng với cô, không thể để cô mơ hồ mãi được. Nhân lúc Tạ Chiêu Ly vừa đi từ nhà vệ sinh của bệnh viện ra, Trương Duật Hiên liền kéo cô đến ban công.

Tạ Chiêu Ly tay bị anh nắm đến đau, cô kháng nghị: “Duật Hiên! Đau! Mau bỏ tay em ra!”

Trương Duật Hiên nghe thấy cô kêu đau, biết mình hơi quá, thả lỏng tay cô ra, nhìn cổ tay thâm tím của cô áy náy: “Xin lỗi”

Tạ Chiêu Ly xoa xoa cổ tay bị anh nắm đến thâm tím, nhìn anh oán trách. “Anh sao vậy? Tự dưng sao lại nổi khùng nên như thế”

“Sao em lại trốn tránh anh?” Trương Duật Hiên nhìn cổ tay thâm tím của cô mà đau lòng, chắc là đau lắm, anh thừa nhận vừa nãy anh hơi dùng sức, nhưng dù sao anh cũng không thể vì thế mà không hỏi cô cho rõ ràng được.

“Em chôn anh bao giờ?” Tạ Chiêu Ly lập tức phản bác, nhưng vừa ngẩng đầu thấy ánh mắt của anh, cô lập tức thấy chột dạ, cúi thấp đầu không dám nhìn thẳng vào anh. Cô thừa nhận mình trốn tránh anh, nhưng sợ dĩ cô làm vậy là vì có lý do, ả bảo tự dưng lại dùng dùng có người nói anh thích cô, còn hại cô hiểu lầm anh bao nhiêu năm vậy, bảo cô làm sao mà đối mặt với anh chứ.

“Không trốn? Thế sao mỗi lần gặp mặt em đều vội vội vàng vàng kiếm cớ rời đi?” Không tránh, có thẳng ngốc mới tin cô. Mỗi lần anh đến cô đều kiếm cớ chuồn mất, mỗi lần lý do đều rất chính đáng khiến anh không thể phản bác được.

“Đó không phải là vì Hạ Vũ nói anh thích em sao” Tạ Chiêu Ly nói xong liền hỏi hận, cô muốn vả vào miệng mình một cái. Tại sao lại buột miệng nói như vậy chứ! Liệu anh có nghĩ cô là người không biết xấu hổ tự đa tình tưởng bở.

“Vậy em nghĩ sao?” Trương Duật Hiên nhìn bộ dạng quẫn bách của cô có chút buồn cười, nhìn cô hỏi

“Em làm sao mà biết được. Tình cảm của anh, anh phải biết chứ” Tạ Chiêu Ly phản bác. Đùa sao, cô cũng không phải là con giun trong bụng anh, cô làm sao mà biết.

Trương Duật Hiên thấy tình trạng này dù có nói từ giờ đến sáng mai cũng không thể nói rõ ràng được với trí thông minh của cô. Anh quyết định đánh nhanh thắng nhanh. Trương Duật Hiên tiến lên nắm lấy hai vai cô, anh nhìn thẳng vào mắt cô thâm tình nói: “Tạ Chiêu Ly, anh thích em, rất thích em, từ nhỏ đến lớn

anh đã thích em. Cảm giác đó theo tháng năm ăn sâu vào trong xương tủy, trở thành bệnh lan y không có cách nào cứu chữa, chỉ có thể dùng thuốc để cầm cự. Vậy nên.....” Trương Duật Hiên có cảm giác căng thẳng, anh hít sâu một hơi, nói tiếp: “Tạ Chiêu Ly! Em có đồng ý làm thuốc của anh không? Em làm bạn gái của anh nha.”

Tạ Chiêu Ly có cảm giác sét nổ giữa trời quang, tuy Hạ Vũ đã nói cho cô biết anh thích cô, nhưng chính tại cô nghe được anh thừa nhận anh thích mình, cảm giác lại không giống.

Trương Duật Hiên vốn còn tưởng cô sẽ nổi đóa lên với anh, nhưng không ngờ cô lại thần mặt ra, một lúc sau cô cười vỗ vai anh nói: “Anh đang đùa à? Không vui chút nào hết!”

Trương Duật Hiên nghe cô nói sắc mặt trầm xuống, anh có cảm giác muốn giết người, lần đầu tiên anh tỏ tình lại bị người ta cho là trò đùa. Anh.....Anh.....haiz.....

Tạ Chiêu Ly vẫn cười, thấy anh không phản bác, trong lòng thất vọng, chẳng lẽ là thật... Cô nhìn anh khoát khoát tay định nói gì, nhưng lời còn chưa kịp thốt ra đã bị anh nuốt vào bụng. Trương Duật Hiên, anh ta đang hôn cô. Môi anh đặt trên môi cô, cảm giác mềm ẩm, có chút tê tê.

“Anh.....Ừm....”

Tạ Chiêu Ly muốn nói anh sao anh có thể làm như vậy, nhưng lời còn chưa thốt ra hết một nửa thì lưỡi anh đã thừa cơ vọt vào trong càn quyết, khiến cô có cảm giác ngạt thở. Nụ hôn của anh càng về sau càng cuồng dã.

Khi Tạ Chiêu Ly có cảm giác mình sắp chết, anh mới luyến tiếc buông ra. Cô xụi lơ, cả người mềm nhũn dựa vào người anh.

Trương Duật Hiên luyến tiếc buông cô ra. Cô thật ngọt khiến anh suýt mất khống chế. Nhìn cô gái trong lòng, anh dịu dàng mang theo chút cưng chiều không che dấu, anh nói: “Bây giờ em cảm thấy là thật hay giả?”

“Ách.....” Là thật, nhưng như vậy thì sao chứ, anh còn có Hạ Vũ mà, cô ấy yêu anh như vậy, đáng thương như vậy. Bây giờ lại bệnh nặng như vậy, nếu ngay cả anh, cô cũng lấy đi thì cô ấy còn lại gì chứ.

“Thế nào?”

“Nhưng còn Hạ Vũ”

“Hạ Vũ?” Hạ Vũ thì có liên quan gì ở đây, anh và cô ấy không có quan hệ gì cả, anh không phải đã nói cho cô rồi đấy sao. Cô còn gì không hiểu. Trương Duật Hiên nhìn thẳng cô, thâm tình nói: “Anh không phải đã nói rồi sao? Anh và cô ấy không có quan hệ gì cả. Anh không thích cô ấy! Người anh thích là em!”

“Nhưng mà.....” Tạ Chiêu Ly còn muốn kì kèo, nhưng Trương Duật Hiên lại không muốn để cho cô nói. Anh khó khăn lắm mới quyết tâm tỏ tình với cô không thể để cô kiếm cớ bỏ chạy được. Anh ôm chặt bả vai cô nói: “Không có nhưng nhị gì hết. Em khi nào lại không có chủ kiến như vậy. Anh chỉ muốn hỏi em một câu. Em có muốn làm bạn gái anh không? Có hay không?”

“Nhưng.....”

“Có hay không?”

“Có” Thôi cứ để cô trầm ngâm trong tội lỗi này đi. Hạ Vũ tôi xin lỗi, nhưng tôi so với việc lựa chọn tình cảm giữa cô và anh ấy, tôi lựa chọn anh ấy. Xin lỗi.....

Trương Duật Hiên tâm tình không thể tốt hơn, cô đã đồng ý rồi, anh có cảm giác muốn đứng nơi thật cao, hét cho cả thế giới biết, anh thích cô. Trương Duật Hiên kích động ôm chặt cô vào lòng, khóa chặt đôi môi cô. Nụ hôn của anh lúc này dịu dàng như nước mà lại có cảm giác mãnh liệt như thác chảy. Anh như muốn hòa tan cô vào trong nhu tình của anh để cô mãi mãi ở bên anh.

Hạ Vũ đứng bên cửa sổ phòng bệnh mỉm cười, nhìn xuống hai người đang ôm nhau cười kia. Anh hai! Cuối cùng anh cũng có được hạnh phúc cho chính mình rồi. Em chúc phúc cho anh....Một giọt nước mắt trên mặt cô lăn xuống, biến mất trong không trung. Cảm giác đau nhói lại ập đến, vị tanh ngọt tràn ngập cổ họng, tràn ra khóe miệng. Hạ Vũ vội vàng lấy tay bịt lại, chạy vội vào nhà vệ sinh, máu trào qua kẽ tay cô,

nhuộm đỏ một cả cổ tay áo. Cảm giác tim như có hàng ngàn con kiến đang cắn xé, khiến cô không thở nổi. Cảnh vật trước mắt trao đảo, tối dần, Hạ Vũ ngã xuống, lâm vào hôn mê.

30. Chương 30

Trương Duật Hiền nắm tay cô hạnh phúc đi dạo trong khuôn viên của bệnh viện. Đến bây giờ anh mới có cảm giác chân thực, cô đã là của anh. Điều này khiến anh cười không khép được khóe miệng. Tạ Chiêu Ly dịu dàng lép vào cánh tay anh, nhìn anh, cười nói: “Anh là đồ ngốc!”

“Anh ngốc”

“Đúng là ngốc mà!”

“Ngốc thật. Em thật ngốc!”

“Anh nói cái gì thế? Ai ngốc hả?”

“Anh ngốc”

“Alo! Tôi biết rồi tôi sẽ đến ngay!”

Hai người đang ngọt ngào ngào ngào thì nhận được điện thoại. Trương Duật Hiền nhìn cô, sắc mặt ngưng trọng nói: “Hạ Vũ xảy ra chuyện rồi”

Lúc hai người đến nơi thì Hạ Vũ đã đưa vào phòng cấp cứu rồi. Ngồi chờ ở ngoài, Tạ Chiêu Ly hai mắt đăm đăm, nhìn anh hỏi: “Không phải cô ấy đã khỏe lại sao? Sao đột nhiên lại phát bệnh, lần này nghiêm trọng như vậy, có khi nào.....”

“Đừng nói gở. Em đừng lo cô ấy nhất định sẽ không sao.” Trương Duật Hiền ôm chặt Tạ Chiêu Ly vào trong ngực an ủi cô. Tuy anh cũng mong cô ấy sẽ không sao, nhưng anh biết lần này sẽ lạnh ít dữ nhiều rồi. Trương Kiến lần trước nói cho anh biết, Hạ Vũ nếu không tìm được trái tim thích hợp thì cô chỉ còn sống được ba tháng nữa. Anh đã sai người đi khắp nơi, Trương Kiến cũng liên lạc với tất cả các bệnh viện trong nước lẫn những bệnh viện lớn trên thế giới, nhưng mà vẫn không tìm được. Muốn tìm một trái tim còn sống của người chết não cùng tầm tuổi như cô đã khó nhưng muốn tìm một trái tim thích hợp với cô càng khó hơn và cần rất nhiều thời gian. Đúng là mò kim đáy bể. Anh chỉ có thể cầu nguyện cho cô đợi được đến ngày đó.

“Cô ấy là người tốt nhất nhất định sẽ được ông trời phù hộ, nhất định sẽ không sao” Tạ Chiêu Ly ở trong ngực của Trương Duật Hiền nức nở.

Hy vọng là như vậy. Trong lòng anh thầm cầu nguyện.

Khoảng thời gian chờ đợi đối với ai cũng là một loại giày vò. Khi Tạ Chiêu Ly có cảm giác mình sắp gục ngã thì cánh cửa phòng cấp cứu chợt mở ra. Trương Kiến trong trang phục bác sĩ, đang mệt mỏi tháo khẩu trang, từ từ đi ra khỏi phòng.

Tạ Chiêu Ly vội vàng vọt lên. Trương Duật Hiền cũng từ từ theo sau. Tạ Chiêu Ly hai mắt sưng húp, đăm đăm, hy vọng nhìn anh, vội vã nức nở hỏi: “Cô ấy không sao chứ?”

“Cô ấy giờ không sao rồi.” Trương Kiến nhìn cô mỉm cười nói, nhưng Tạ Chiêu Ly không biết khi anh ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt thâm thúy của Trương Duật Hiền thì lắc lắc đầu. Trương Duật Hiền biết lần này Trương Kiến đã cố hết sức rồi. Không tìm được quả tim thích hợp thì e rằng những chuyện như thế này sẽ thường xuyên xảy ra. Anh nhẹ nhàng ôm Tạ Chiêu Ly vào lòng nhìn Trương Kiến gật đầu, sau đó nhìn cô dịu dàng lau nước mắt cho cô, nhẹ nhàng nói: “Đừng khóc nữa, cô ấy không sao rồi.”

“Không sao rồi” Tạ Chiêu Ly nắm lấy tay anh.

Trong phòng khám của Trương Kiềm.

Trương Duật Hiên đứng cạnh cửa sổ tay cầm điều thuốc, thỉnh thoảng đưa lên hít một hơi, sắc mặt vô cảm không biết anh đang nghĩ cái gì.

Trương Kiềm sắc mặt ngưng trọng ngồi dựa vào ghế, hai tay nhu nhu thái dương. Không khí im ắng đến đáng sợ. Một lúc sau, Trương Duật Hiên lên tiếng: “Dùng cách đó đi”

“Nhưng mà nếu dùng cách đó, sau này dù có tìm được trái tim thích hợp cũng chỉ sống được thêm năm năm thôi.” Trương Kiềm không đồng ý nói. Tuy anh là bác sỹ, anh cũng có thể coi là người chứng kiến Hạ Vũ từ nhỏ đến lớn, anh rất mong Hạ Vũ có thể khỏi bệnh nhưng chính vì là bác sỹ nên anh biết cách này thật sự làrất nguy hiểm, tỷ lệ thành công lại cực thấp, cho dù may mắn thành công thì việc cô có thể tỉnh lại hay không lại là một vấn đề.

“Cứ làm thế đi” Trương Duật Hiên trầm ngâm một lúc quyết định. Tuy anh biết tính nghiêm trọng của việc này nhưng anh không thể không quyết định như vậy. Anh không thể để mặc cô

đau đớn mãi như vậy.

“Duật Hiên! Không thấy Hạ Vũ”

Cánh cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Tạ Chiêu Ly hấp tấp chạy vào vừa khóc vừa nói. Hôm nay, cô vẫn theo thói quen về nhà thay quần áo, tắm rửa, thay quần áo, sau đó mua đồ ăn sáng đến cho Trương Duật Hiên và Trương Kiềm, nhưng khi cô quay lại thì không thấy Hạ Vũ đâu. Rõ ràng lúc cô đi Hạ Vũ vẫn còn hôn mê, cô còn đắp lại chăn cho cô ấy mà. Rốt cuộc cô ấy đã đi đâu chứ! Tạ Chiêu Ly cảm thấy rất lo lắng, cô ấy yếu như vậy.

Trương Duật Hiên vội vàng dụi thuốc đi, tiến lên ôm cô vào lòng an ủi: “Em đừng lo lắng, từ từ nói cho anh biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Tạ Chiêu Ly khóc nức nở kể lại.

Trương Kiềm nghe Tạ Chiêu Ly nói vội vàng đi phân phó người trong bệnh viện, sau đó xác định Hạ Vũ đã rời khỏi bệnh viện.

Trương Duật Hiên ôm Tạ Chiêu Ly nhìn vào hình ảnh Hạ Vũ đang rời khỏi màn hình, trầm ngâm một lúc, lên tiếng: “Anh biết cô ấy đi đâu rồi!”

Hạ Vũ đứng trước một ngôi mộ trong biển hoa oải hương, yên lặng rơi nước mắt. Trên bia mộ là hình ảnh một bé gái đang tươi cười. Đôi mắt cô bé trong trẻo, to tròn giống như thiên thần nhỏ vậy. Cô bé chỉ khoảng ba hay bốn tuổi.

“Mẹ ơi! Tiểu Tinh đau!”

“Ngoan! Tiểu Tinh ngoan, mẹ thổi vù vù sẽ hết đau”

“Nhưng mà Tiểu Tinh vẫn đau lắm!”

“Tiểu Tinh! Ngoan! Trời sáng rồi đừng ngủ nữa. Mở mắt ra nhìn mẹ đi. Tiểu Tinh đừng ngủ nữa. Hựu Thần, con mau gọi em dậy đi. Hựu Thần..... mau gọi đi.....”

“Mẹ nhìn xem con đã hái được rất nhiều hoa này. Mẹ nói xem Tiểu Tinh nhìn thấy sẽ rất thích phải không?” Một bé trai khoảng năm tuổi trên tay ôm một bó hoa oải hương lớn, chạy đến bên cô cười lớn, nói.

Một hàng lệ lại rơi xuống. Hạ Vũ nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt, cúi xuống nhìn bé mỉm cười nói: “Đúng vậy! Tiểu Tinh nhìn thấy sẽ rất thích”

“Thật sao?” Bé trai vui vẻ hỏi lại. Cậu đã hái những bông đẹp nhất ở đây, hơn nữa còn hái thật nhiều, thật nhiều, Tiểu Tinh nhìn thấy sẽ rất thích. Nhận được cái gật đầu của mẹ, cậu vội vàng vui vẻ cười híp mắt, ôm bó hoa đến đặt xuống trước mộ của Tiểu Tinh mỉm cười, nhìn cô bé nói: “Tiểu Tinh, nhìn xem anh hái đã hái rất nhiều hoa cho em này! Em có thích chúng không? Mẹ nói em sẽ rất thích, nên em cũng thích chúng đúng không?”

Bé trai dùng áo lau vệt bẩn trên ảnh của Tiểu Tinh, cười: “Em lười quá! Chẳng chịu rửa mặt gì cả. Như vậy thì sạch rồi” Cậu cười hì hì, sau đó chợt nhớ ra cái gì, vội vàng đưa tay vào trong túi áo, móc ra một con chó bông nhỏ, đặt xuống trước mộ Tiểu Tinh, cười nói: “Xem này! Đây là quà ba mua cho anh. Có hai con nên anh mang đến cho em một con, rất đẹp đúng không?”

Hạ Vũ vẫn không nên tiếng lặng lẽ đứng một bên lau nước mắt. Một lúc lâu sau, cô mới lên tiếng gọi: “Trương Hựu Thần! Tạm biệt Tiểu Tinh đi! Chúng ta về thôi, trời tối rồi”

Trương Hựu Thần quay lại nhìn Tiểu Tinh cười vẫy tay: “Tạm biệt! Tiểu Tinh nha! Khi nào anh lại đến thăm em” Nói xong, cậu chạy lại nắm tay mẹ, thỉnh thoảng vẫn còn luyến tiếc ngoái đầu nhìn lại.

“Tiểu Tinh, thời gian qua chắc con cô đơn lắm. Nhưng con đừng buồn, không lâu nữa mẹ sẽ đến bên cạnh con, nhưng trước đó mẹ còn muốn gặp ba con nữa” Hạ Vũ trong lòng thầm nghĩ.

Một trận cuồng phong nhẹ nổi lên, thổi tung bay những cánh hoa oải hương, làm chúng bay khắp nơi, vờn qua mái tóc đang bay trong gió của Hạ Vũ như một lời tạm biệt.

Tạ Chiêu Ly đứng trước ngôi mộ của Tiểu Tinh, mỉm cười, nhìn Trương Duật Hiên nói: “Đây là con của Hạ Vũ sao? Thật đáng yêu!”

“Đúng vậy! Con bé tên là Tiểu Tinh, có nghĩa là Tinh Linh Nhỏ, em mau chào con bé đi” Trương Duật Hiên nhìn cô mỉm cười, ngồi xuống trước mộ của Tiểu Tinh, đặt bó hoa oải hương xuống, dùng tay gạt bỏ mấy cây cỏ dại ven mộ. Anh nhìn ảnh cô bé, mỉm cười nói: “Tiểu Tinh, con mau chào dì đi. Dì là người mà ba yêu, không lâu nữa sẽ thành người một nhà với chúng ta. Con thích không?”

Trương Duật Hiên nhìn Tiểu Tinh trong hình, trong lòng cảm thấy chua xót. Anh còn nhớ Tiểu Tinh là đứa bé rất đáng yêu và ngoan ngoãn, con bé đáng yêu giống như thiên thần vậy. Khi đó con bé luôn đi theo anh léo nhéo gọi: “Ba ơi! Ba ơi!” Mới đó mà đã hơn hai năm rồi.

“Chào con nha. Dì là Tạ Chiêu Ly, bạn của chú Duật Hiên đó” Tạ Chiêu Ly nhìn Tiểu Tinh, mỉm cười cất tiếng chào. Con bé đáng yêu quá. Nếu con cô còn sống thì chắc cũng là một thiên thần đáng yêu như vậy. Nghĩ đến đứa bé của chính mình, trong lòng Tạ Chiêu Ly hận đến nghiến răng nghiến lợi. Thảm Thanh, Thảm Tử Quân giờ chết của các người nhất định sẽ đến rất nhanh.

Tạ Chiêu Ly nghĩ đến đau khổ của Hạ Vũ khi mất con, có chút xót xa, mắt hồng hồng ngấn lệ nhìn anh hỏi. “Chắc Hạ Vũ thương tâm lắm. Mà cô bé vì sao lại chết vậy?”

Trương Duật Hiên trầm ngâm một lúc lâu mới lên tiếng: “Con bé chết vì đuối nước....” Trương Duật Hiên từ từ kể lại. Anh còn nhớ Tiểu Tinh khi vừa sinh ra đã mắc bệnh tim bẩm sinh, con bé từ nhỏ đã phải sống nhờ thuốc và bệnh viện, sinh nhật hàng năm của con bé đều tổ chức ở đấy. Mà khi đó nơi này vẫn chưa được bao phủ cánh đồng hoa oải hương, chỗ hoa nhiều nhất gần ngôi biệt thự mà trắng kia có một cái hồ nhỏ. Những khi Tiểu Tinh không phát bệnh thì đều thích chơi ở đó, cảnh vật xung quanh hồ rất đẹp. Hôm đó Tiểu Tinh mới được xuất viện, anh lại đi công tác không có nhà còn Hạ Vũ thì đưa Hựu Thần đi tham gia một buổi giao lưu ở trường. Trong nhà chỉ còn Tiểu Tinh và cô bảo mẫu. Nghe cô ấy kể lại, Tiểu Tinh chơi trong phòng một lúc thì thấy chán, cứ lảng lặc đòi ra ngoài chơi, khiến cô bảo mẫu không biết làm sao đành phải đồng ý. Ban đầu chỉ là chơi ở gần loanh quanh nhà thôi, sau đó thì con bé kêu khát nước, cô bảo mẫu đành phải để con bé một mình ở đấy, đi vào trong nhà lấy nước, nhưng khi đi ra thì không thấy con bé đâu. Cô ấy phát hoảng đi tìm khắp nơi nhưng không thấy. Sau đó người ta phát hiện nó ở hồ nhỏ cạnh nhà. Hạ Vũ khi đó gần như điên loạn, cô ấy cứ ôm đứa bé mà khóc suốt, mọi người nói thế nào cũng không buông ra, cô ấy luôn miệng nói Tiểu Tinh chỉ là ngủ thôi. Mãi về sau Trương Kiếm phải tiêm thuốc anh thần để cô ấy ngủ mới tách được con bé ra. Hạ Vũ đã mất một thời gian dài mới ổn định được tâm trạng. Sau khi xảy ra chuyện, anh đã cho lấp cái hồ đó đi, thay vào đó là trồng một cánh đồng hoa oải hương như bây giờ. Nghĩ đến chuyện cũ, trong lòng Trương Duật Hiên cảm thấy chua xót, bây giờ nhớ lại, anh cảm thấy chuyện như mới xảy ra ngày hôm qua.

Tạ Chiêu Ly hai mắt đầm lệ. Cô không biết những gì Hạ Vũ trải qua lại đáng sợ như vậy. Cô ấy chắc hẳn đau lắm. Cô cũng từng có con nên cô hiểu cảm giác mất đi đó là như thế nào, cảm giác cả thế giới dường như sụp đổ. Cô cảm thấy những gì mình trải qua so với Hạ Vũ thì chẳng đáng là gì cả.

Tạ Chiêu Ly nhìn Tiểu Tinh, lại nhìn Trương Duật Hiên đang ngồi im lặng trước mộ kia, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác tội lỗi. Hạ Vũ đã không có gì cả vậy mà cô lại nhẫn tâm cướp đi người đàn ông mà cô ấy yêu. Cô cảm thấy mình thật xấu xa, thật ti tiện

Những ngày sau đó Hạ Vũ vẫn không xuất hiện không ai biết cô đã đi đâu. Lần trước khi đến thăm mộ của Tiểu Tinh, cô thấy bó hoa oải hương vẫn còn tươi mới, cô đoán cô ấy vừa rời đi không lâu, nhưng từ đó về sau thì không có tin tức gì. Hỏi Trương Hựu Thần thì cậu bé cũng lắc đầu không biết. Trương Duật Hiên đã phái người đi điều tra nhưng cũng chỉ biết được tin tức vài ngày nữa cô sẽ xuất ngoại. Tạ Chiêu Ly cảm thấy rất lo lắng, cô ấy bệnh nặng như vậy nhờ xảy ra chuyện gì thì sao?

Hạ Vũ thì không xuất hiện, nhưng một người không nên xuất hiện, lúc này lại đang đứng trước cửa nhà cô. Tạ Chiêu Ly nhìn người đàn ông đứng trước mặt mình, lạnh lùng hỏi: “Anh đến đây làm gì?”

31. Chương 31

Tiêu Trấn Vũ không để ý thái độ lạnh nhạt của cô, nhìn cô cười nói: “Em dạo này có khỏe không?”

Tạ Chiêu Ly có chút hơi ngoài ý muốn. Từ khi cô sống lại với thân phận Tạ Uyển, cô và anh ta từ khi nào trở thành quan hệ để lẫn lộn hàng dặm xa xôi đến chỉ hỏi câu em khỏe không vậy. Nhưng thấy anh ta quan tâm mình như vậy, sâu trong lòng tình cảm mờ nhạt với anh vẫn còn. Giọng điệu của cô cũng hòa hân hơn: “Tôi vẫn khỏe mà không phải anh vất công đến đây chỉ để hỏi tôi có khỏe không đấy chứ?”

Nghe lời của Tạ Chiêu Ly, Tiêu Trấn Vũ cảm thấy hơi thất vọng. Anh phải suy nghĩ rất nhiều mới hạ được quyết tâm đến đây. Không thể để mấy câu nói của cô làm cho nhụt trí được. Tiêu Trấn Vũ nhìn cô nói “Em khỏe nhưng anh không khỏe.” Hình ảnh cô lúc nào cũng hiện ra trong tâm trí anh, khiến anh không thể nào gạt bỏ. Anh biết anh đã bắt tri bất giác yêu cô rồi. Cho dù cô có phải thật là Ly Ly đi nữa, anh cũng nhất định phải có được cô. Hơn nữa hôm nay anh gặp cô là để kiểm chứng một điều. Nó tồn tại trong tâm trí anh rất lâu rồi.

Tạ Chiêu Ly cảm thấy có chút buồn cười, anh ta không phải nhàn rỗi đến nỗi không có chuyện gì làm mà nhàn rỗi chạy đến đây chỉ để hỏi xem cô có khỏe không? Và nhân tiện thông báo anh ta không khỏe chứ! Cô nhìn anh trào phúng hỏi: “Anh khỏe hay không thì có liên quan gì đến tôi? Anh rảnh rỗi không có việc gì hay sao mà đến đây nói với tôi những chuyện này?”

Tiêu Trấn Vũ nhìn im lặng không nói gì. Anh cảm thấy cô giống như đang giận rồi vậy. Đúng vậy, cô nhất định là đang giận anh. Nhất định.....!

Tạ Chiêu Ly thấy anh không trả lời, cảm thấy hơi buồn bực. Mặc kệ anh ta trực tiếp đóng cửa. Cô còn có hẹn với Duật Hiên cùng ăn tối nữa. Nghĩ đến anh, trong lòng cô cảm thấy rất ấm áp, rất ngọt ngào. Điện thoại trong túi đổ chuông. Tạ Chiêu Ly bỏ ra xem thì thấy là tin nhắn của Duật Hiên, anh nói anh còn một cuộc họp không thể đến đón cô được muốn cô trực tiếp đến công ty tìm anh. Tạ Chiêu Ly cười cười, nhấn tin trả lời anh

Một cánh tay chặn lên cửa, ép chặt cô lại gần anh. Tiêu Trấn Vũ thấy cô đang lạnh nhạt với mình như vậy, lại vì một tin nhắn mà cười tươi như vậy, tâm tình anh xuống dốc không kiểm chế được. Lúc này anh nhìn thoáng qua điện thoại của cô thấy cái tên Trương Duật Hiên, cô và anh ta rốt cuộc là có quan hệ gì? Là người lần trước đi xem nhà cùng cô sao? Cô yêu anh ta sao? Không thể, cô phải là của anh, anh không cho phép ai động đến cô.

Tiêu Trấn Vũ cả người tỏa ra khí lạnh, cánh tay rắn chắc khóa chặt cô vào cánh cửa, gần sát người anh, hơi thở lạnh lùng của anh phủ lên người cô. Anh lạnh lùng nhìn cô hỏi: “Anh ta có quan hệ gì với em?”

“Tiêu Trấn Vũ! Anh rốt cuộc muốn gì? Anh mau buông tôi ra!” Tạ Chiêu Ly khê vùng vậy nhưng anh ta ép cô quá chặt khiến cô không thể cự quật được. Cô có chút bất lực, trừng mắt nhìn anh hỏi. Anh ta ỉn là ai chứ? Tự dưng từ đâu chạy đến chất vấn cô.

“Anh không buông! Nói đi! Anh ta có quan hệ gì với em?”

“Anh ta là người đàn ông của tôi”

“Người đàn ông của em?” Anh ta là người đàn ông của em. Vậy anh là ai? Anh tính là cái gì? Lần đầu tiên của cô không phải là anh sao? Tiêu Trấn Vũ có chút bi thương nhìn cô hét lớn: “Vậy anh tính là cái gì?”

Tạ Chiêu Ly có chút giật mình. Cô còn quan hệ gì với anh ta sao?

Tiêu Trấn Vũ thấy cô không nói gì, cơn giận càng tăng lên, anh ép chặt cô vào cánh cửa, hơi thở phả nên người cô, cổ găng kiềm chế, gằn giọng hỏi: “Anh đối với em tột cùng là cái gì?”

“Chẳng là gì cả” Tạ Chiêu Ly dưới khí thế của anh buột miệng, cảm thấy được mình lỡ lời. Được rồi, anh ta từng một thời là người cô yêu, nên không thể coi là không là cái gì được. Cô nhìn anh, nói: “Tiêu Trấn Vũ anh muốn làm gì?”

“Anh muốn làm cái gì?” Tiêu Trấn Vũ nhìn cô cười bi thương nói: “Tạ Uyển tại sao em có thể vô tình như vậy. Anh đối với em không là cái gì ư! Anh yêu em như vậy mà trong mắt em anh không là cái gì ư?!”

Tạ Chiêu Ly chính thức khiếp sợ, trợn tròn mắt, anh ta nói anh ta yêu cô. Đây rốt cuộc là trò đùa gì đây. Tạ Chiêu Ly cô hoài nghi mình dạo này có vận đào hoa. Chỉ trong một thời gian ngắn như vậy mà có hai người đàn ông đến tỏ tình với cô.

Tiêu Trấn Vũ không để ý đến bộ dạng lơ đãng của cô, tiếp tục nói: “Anh không biết mình yêu em từ bao giờ. Có lẽ là ngay lần đầu tiên gặp. Anh thật sự không biết. Anh chỉ biết hình ảnh em luôn tồn tại trong đầu anh khiến anh không thể nào mà gạt bỏ được. Tạ Uyển! Anh thật sự rất yêu em”

Tạ Chiêu Ly có chút mù mờ, anh ta nói anh ta yêu cô từ lần đầu gặp mặt. Cô nhớ đó là khi Tạ Chiêu Ly cô qua đời chưa lâu mà. Anh ta từng yêu Tạ Chiêu Ly như vậy mà cô còn chưa xanh cỏ, anh ta đã nói anh ta vừa gặp đã yêu cô gái khác. Đây chính là tình cảm sâu đậm mà anh ta dành cho cô sao? Cô trực tiếp hoài nghi anh ta có từng yêu cô không? Tạ Chiêu Ly trong lòng thất vọng, nhìn anh ta hỏi: “Anh nói yêu tôi, vậy Tạ Chiêu Ly ở đâu? Vợ anh Thẩm Tử Quân ở đâu? Anh định làm gì với cô ta, làm gì với con anh?”

“Thẩm Tử Quân sao? Anh sẽ ly hôn với cô ta. Vậy nên.....” Tiêu Trấn Vũ nhìn cô thành khẩn

Tạ Chiêu Ly cảm thấy thất vọng vô cùng. Đây là người đàn ông trọng tình nghĩa trong trí nhớ cô sao? Khi nào thì anh ta lại trở nên biến chất như vậy. Chẳng phải anh ta bỏ cô vì cái gọi là trách nhiệm đó sao. Cuối cùng thì sao? Anh ta thậm chí còn chẳng coi trọng nó. Điều này khiến cô thật hoài nghi tính chân thật của câu chuyện ngày đó.

“Có khi anh ta đã phản bội Tạ Chiêu Ly từ lâu rồi cũng nên. Anh ta có khi ăn được Thẩm Tử Quân một lần nên quen miệng rồi” Lời nói của Đỗ Viên Viên ngày ấy lại vang vọng trong tâm trí cô. Lúc trước cô coi đó như gió thoảng, nhưng bây giờ có lẽ cô phải xem xét lại tính chân thật của nó thôi.

Không để anh ta nói hết câu, Tạ Chiêu Ly đã nên tiếng cắt ngang: “Tiêu Trấn Vũ, tôi cảm thấy rất thất vọng về anh. Anh đừng làm tôi thất vọng thêm nữa”

Không để ý đến bộ dạng đang thất thần của anh ta. Tạ Chiêu Ly hất mạnh cánh tay của anh ta ra, dứt khoát xoay người bước đi. Cô còn phải đến công ty của Duật Hiến nữa. Nghĩ đến anh, trong lòng cô cảm thấy rất ảm áp, rất ngọt ngào.

“Ly Ly! Em thật sự nhẫn tâm như vậy sao?”

“Không phải tôi nhẫn tâm” Tạ Chiêu Ly quay đầu lại nhìn anh, không đành lòng nói: “Mà là tôi đã tính ngộ rồi” Nhìn anh lắc đầu, quay đầu bước đi. Trong chuyện này từ trước đến giờ không ai có lỗi hết, chỉ là quá khứ không thể trở lại thôi. Suy cho cùng hồi đó tất cả mọi người còn quá trẻ. Haiz..... Tạ Chiêu Ly khê thở dài trong lòng, bước nhanh rời khỏi, chỉ là cô không biết rằng khi cô nói câu đó, trong mắt Tiêu Trấn Vũ lóe lên một tia sáng, nhưng rất nhanh liền biến mất như chưa hề tồn tại.

Tiêu Trấn Vũ nhìn theo bóng Tạ Chiêu Ly trong lòng khiếp sợ không thôi. Thật đúng là cô. Ly Ly thật đúng là em. Trong mắt Tiêu Trấn Vũ lóe lên tia sáng kiên định Tạ Chiêu Ly trước đây cũng thế mà bây giờ cũng vậy, em chỉ có thể là của Tiêu Trấn Vũ này. Anh nhất định sẽ không để ai có được em, cho dù có chính tay hủy hoại em cũng được.

Trong một góc khuất của tòa nhà có một cô gái đang mang vẻ mặt khiếp sợ không nói được lời nào. Sao có thể là cô ta. Không thể nào. Cô ta không thể nào có thể còn sống được. Không thể..... Cô gái lấy hai tay che miệng, sợ mình sẽ phát ra âm thanh, khiến người khác nghe thấy.

32. Chương 32

Tạ Chiêu Ly sau khi rời khỏi nhà, thì nhận được điện thoại của Hạ Vũ, cô ấy hẹn cô nói chuyện. Tạ Chiêu Ly cũng rất muốn gặp cô ấy. Cô ấy bệnh nặng như vậy không biết giờ sao rồi.

Nơi Hạ Vũ hẹn cô là một quán cà phê gần công ty của Trương Duật Hiên. Đi bộ đến đó chỉ mất khoảng 5 phút

Quán được trang trí rất trang nhã, tường của quán đều được sơn màu tím, khắp quán có treo các bức ảnh của khách đến trong các dịp kỷ niệm, cây xanh được để dọc hành lang, tạo ra hai khu riêng biệt cho quán. Trần nhà thì được trang trí đèn trần đẹp mắt.

Lúc Tạ Chiêu Ly đến thì Hạ Vũ vẫn chưa đến. Cô chọn một vị trí ngồi gần cửa sổ nhìn ra đường lớn. Nhìn dòng người đang tấp lập qua lại, Tạ Chiêu Ly bỗng cảm thấy hình như dạo này mình rất nhàn rồi thì phải, cô khẽ cười một tiếng.

“Chị dâu! Chị cười cái gì vậy?”

Một giọng nói dịu dàng vang lên, đánh thức cô về thực tại.

Tạ Chiêu Ly nhìn cô gái ở trước mặt, mái tóc dài ngang vai, ngũ quan thanh tú nhưng hơi có vẻ xanh xao, tái nhợt của người bị bệnh lâu ngày. Hạ Vũ mỉm cười nhìn cô, rất tự nhiên ngồi xuống ghế trước mặt. Tạ Chiêu Ly quan sát cô ấy. Hôm nay Hạ Vũ mặc một chiếc váy màu hồng tôn nền làn da trắng nõn của cô ấy. Khí sắc của cô ấy đã khá hơn mấy hôm cô gặp ở bệnh viện. Cô ấy nhìn cô cười nói: “Chị dâu! Không phải mấy ngày không gặp chị đã không nhận ra em chứ!”

Tạ Chiêu Ly thấy cô ấy gọi mình là chị dâu có chút ngỡ ngàng, phát phát tay nói: “Chị dâu gì chứ! Tôi không nhận nổi đâu. Tính ra cô còn là vợ của Duật Hiên đấy!” Nhắc mới nhớ, đây có được coi là cuộc gặp mặt giữa tình nhân và vợ cả không? Nếu đúng thế cô có phải nên làm như phim truyền hình, chanh chua bắt nạt cô ấy không?

“Chị dâu! Anh ấy không nói cho chị biết hai tháng trước em và anh ấy đã ly hôn rồi sao?”

“Hai người đã ly hôn rồi!” Tạ Chiêu Ly ngạc nhiên, trong lòng có chút vui mừng. Không phải cô ích kỷ nhưng mà không một cô gái nào muốn làm người thứ ba, cô cũng vậy.

“Chị dâu! Em và anh hai ly hôn chị vui thế sao? Xem kìa!”

Cười vui chưa kìa! Thật đau lòng mà!” Hạ Vũ vẻ mặt đau thương ôm ngực, nhìn cô nói

Tạ Chiêu Ly nhìn bộ dạng của cô ấy phì cười. Hai người cười đùa nói chuyện vui vẻ, không khí hòa hợp khiến hai người ngồi trong hai góc khuất khác nhau nhưng đều cảm thấy quái dị

Hạ Vũ nhìn Tạ Chiêu Ly đang vui vẻ uống cà phê, khuôn mặt tươi cười của Hạ Vũ chậm rãi thu lại, trầm ngâm một lúc mới chậm chậm lên tiếng: “Chị dâu! Em định rời khỏi đây một thời gian”

“Đi đâu?” Tạ Chiêu Ly đang vui vẻ nhấp một ngụm cà phê, cười tủm tỉm, nghe thấy câu nói của Hạ Vũ, động tác uống cà phê hơi cứng lại, ngẩng đầu nhìn cô ấy, ngạc nhiên hỏi.

“Em định sang Pháp tìm một người, nên em có việc muốn nhờ chị. Chị dâu! Chị nhất định phải giúp em”
Hạ Vũ nhìn cô thành khẩn

Tạ Chiêu Ly nhìn Hạ Vũ, gật đầu, trong lòng cảm thấy lo lắng không thôi. Cô ấy còn đang bị bệnh lại đi xa như vậy, nhưng cô cảm thấy người mà cô ấy muốn tìm hẳn rất quan trọng nên cô ấy mới bất chấp bệnh tật đi tìm như vậy.

Trầm ngâm một lúc, Tạ Chiêu Ly nhìn cô ấy hỏi: “Người đó là ba của Tiểu Tinh sao?”

Hạ Vũ thấy cô hỏi vậy hơi ngạc nhiên, nhưng nghĩ lại hẳn là anh hai đã nói cho cô ấy nghe hết rồi. Hạ Vũ ánh mắt u ám nhìn ra ngoài cửa nhàn nhạt lên tiếng: “Đúng vậy! Em muốn đi tìm anh ấy nói rõ ràng một lần. Em muốn để anh ấy thăm Tiểu Tinh một lần. Vì thế.....” Hạ Vũ cầm lấy tay cô, ánh mắt thành khẩn: “Chị dâu! Chị có thể giúp em chăm sóc Hựu Thần không? Chị hãy coi nó như con của chị vậy. Được không?”

Tạ Chiêu Ly nhìn ánh mắt bi thương, thành khẩn của cô ấy gật đầu. Cô không nỡ cự tuyệt cô ấy. Suy cho cùng một phần bi thương mà cô ấy phải chịu cũng có phần của cô. Cô từng có suy nghĩ nếu cô không gặp Duật Hiên thì có lẽ cuộc đời của anh, của Hạ Vũ đã khác.

Hạ Vũ thấy cô đồng ý, nước mắt không kiềm được rơi xuống, nhìn cô cảm ơn: “Chị dâu! Cảm ơn chị”

Tạ Chiêu Ly nhìn cô ấy mỉm cười. Hạ Vũ vội vàng lau nước mắt nhìn cô mỉm cười, ánh mắt cảm kích.

Tạ Chiêu Ly rời khỏi quán cà phê. Đứng ở bên này, nhìn sang bên kia, nhìn Hạ Vũ vẫn còn đang ngẩn người. Nhìn bóng dáng bi thương, cô độc của cô ấy, hai vai đang run rẩy, trong lòng Tạ Chiêu Ly cảm thấy chua xót, cô biết cô ấy đang khóc. Một giọt nước mắt rơi xuống, Hạ Vũ à! Cố gắng lên. Lấy tay lau khô nước mắt trên mặt, Tạ Chiêu Ly mỉm cười, Hạ Vũ muốn đi tìm tình yêu của cô ấy, cô cũng phải đi tìm tình yêu của mình đây.

Hạ Vũ mím chặt môi, hai vai run rẩy, nước mắt rơi đầy trên khuôn mặt. Tạ Uyển, tất cả nhờ chị vậy. Em biết mình không thể chăm sóc cho Hựu Thần nữa rồi, hy vọng chị có thể đối tốt với nó.

“Cô là Hạ Vũ, vợ của Trương Duật Hiên?”

Hạ Vũ lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn cô gái đang đứng trước mặt mình, gật đầu. Cô là vợ anh, nhưng là vợ cũ.

Cô ta nhìn bộ dáng chật vật của Hạ Vũ cảm thấy rất đồng cảm. Cô ấy thật đáng thương. Lại nhìn xuyên qua cánh cửa thấy bộ dạng tươi cười của Tạ Chiêu Ly nổi phẫn hận trong lòng càng dâng lên. Cô ta nhìn Hạ Vũ mỉm cười, ánh mắt lóe lên một tia thâm độc nói: “Tôi có chuyện muốn nói với cô. Tôi có thể ngồi không?”

Hạ Vũ khó hiểu nhìn cô ta nhưng vẫn gật đầu.

Nhận được cho phép của cô, cô ta ngồi xuống. Nhìn cô đi thẳng vào vấn đề: “Tôi muốn hợp tác với cô.....”

33. Chương 33

Tạ Chiêu Ly đi bộ đến công ty Trương Duật Hiên. Nhìn tòa nhà Trương thị trước mắt, Tạ Chiêu Ly cảm thấy cảm than không thôi, thật không phải lớn bình thường mà. Haiz....lâu lắm không đến đây rồi không biết có nhớ đường không đây.

Tạ Chiêu Ly thuận thực đi đến thang máy chuyên dụng của Trương Duật Hiên, nhưng chợt nhớ ra là cô bây giờ là Tạ Uyển và tất nhiên là cô không có thể vip thang máy của anh. Tạ Chiêu Ly rẽ sang thang máy thường, đang định bấm số thì nghe thấy có tiếng gọi

“Tiểu Thu! Xin dừng bước”

Tạ Chiêu Ly quay lại nhìn cô gái tiếp tân trước mặt mình, khó hiểu hỏi: “Có chuyện gì không?”

Cô tiếp tân thấy cô quay lại hơi ngẩn người. Đây không phải là nữ diễn viên Tạ Chiêu Ly sao? Cô ấy đến đây làm gì nhỉ. Nhân viên tiếp tân nhìn Tạ Chiêu Ly vẻ mặt đầy thắc mắc hỏi: “Tiểu Thư, xin lỗi nhưng cô đến đây có việc gì không ạ. Công ty chúng tôi không cho phép người lạ mặt vào mong cô thông cảm”

Tạ Chiêu Ly thấy cô ấy nói như vậy, hơi nhú mào, nhưng cũng không muốn làm khó. Cô nhìn cô ấy nở nụ cười xã giao nói: “À! Tôi quên mất. Tôi đến đây tìm chủ tịch của các cô. Bây giờ tôi có thể đi được chưa?”

Nhân viên tiếp tân thấy Tạ Chiêu Ly nói muốn gặp Trương Duật Hiên thì thái độ đối với cô thay đổi hẳn. Lại một nhân vật muốn dựa hơi, quỵn rũ chủ tịch của bọn họ để nổi tiếng. Hôm nay đã có hai người đến đây rồi. Trong lòng không khỏi đối với Tạ Chiêu Ly tỏ ra khinh bỉ, nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười xã giao chuyên nghiệp. Tập đoàn Trương Thị là một tập đoàn lớn, nên chế độ quy định đối với nhân viên vô cùng nghiêm khắc. Chỉ một sai sót nhỏ cũng có thể bị đuổi việc.

Nhân viên tiếp tân nhìn cô cười nói: “Xin hỏi cô có hẹn trước không ạ?”

Tạ Chiêu Ly cảm thấy khó hiểu, cô muốn gặp anh cũng cần phải hẹn trước sao? Hơn nữa hôm nay là anh hẹn cô đến đây mà. Tạ Chiêu Ly nhìn cô ấy lắc đầu.

Nhận được cái lắc đầu của cô. Nhân viên tiếp tân càng thêm khinh thường cô. Không có hẹn trước mà muốn gặp chủ tịch của các cô sao? Thật là mơ tưởng hão huyền. Phải nên nhớ chủ tịch của các cô là ai chứ. Anh là người giàu nhất, quyền lực nhất thành phố S, đến ngay cả Thị trưởng cũng phải nể anh ba phần. Tuy trong lòng khinh bỉ nhưng ngoài mặt cô ta vẫn niềm nở, nhìn cô cười nói: “Cô không có hẹn trước sao? Vậy thì không thể gặp chủ tịch của chúng tôi được. Hay là để tôi gọi cho thư ký chủ tịch hỏi xem. Cô có thể lại đằng kia đợi một lát”

Tạ Chiêu Ly nhìn cô ấy gật đầu. Trong lòng cảm than không thôi. Không hổ là công ty lớn có khác. Nhân viên tiếp tân cũng đạt đến trình độ chuyên nghiệp như vậy.

Một lúc sau thì nhân cô nhân viên lúc này quay lại nhìn cô ái ngại: “Xin lỗi tiểu thư, nhưng thư ký phòng chủ tịch báo cô không thể nên mong cô thông cảm. Thật xin”

“Tiểu thư!”

Nhân viên tiếp tân còn chưa nói xong thì một giọng nói lạnh lùng, có lực vang lên. Tạ Chiêu Ly nhận ra hai người họ là hai người vệ sỹ bên cạnh Trương Duật Hiên. Hai người họ đi đến trước mặt cô, cúi đầu sau đó nhìn cô nói: “Tiểu Thư! Chủ tịch dặn chúng tôi nói lại với cô anh ấy còn một cuộc hội nghị nữa không thể đón cô được, bảo chúng tôi đưa cô lên phòng anh ấy ngồi đợi.”

Tạ Chiêu Ly gật đầu đi theo hai người bọn họ đi lên tầng cao nhất trước đôi mắt tròn tròn của nhân viên tiếp tân. Tạ Uyên rốt cuộc là ai chứ? Cô ta là tình nhân của chủ tịch sao? Không phải chủ tịch của bọn họ không gần nữ sắc sao? Vậy thông tin chủ tịch là gay không phải là không chính xác sao? Vậy không phải cô còn có cơ hội sao? Phải báo ngay tin này ọi người mới được. Nghĩ đến hôm qua chủ tịch còn nhìn cô cười, trái tim một lần nữa không chịu được kích động. Nhân viên tiếp tân cười đến không khép được miệng, chạy đi thông báo cho hội bà tám trong công ty.

Hai người bọn họ dẫn cô đến tầng 30 thì dừng lại. Đây là khu vực cấm ngoại trừ chủ tịch thì không ai được vào, nên tuyệt đối an toàn, bọn họ cũng chỉ đưa cô được đến đây thôi.

Tạ Chiêu Ly theo thói quen, thuần thục đi đến văn phòng của Trương Duật Hiên. Tạ Chiêu Ly quan sát hai bên đường cảm thấy quang cảnh ở đây vẫn hoang vắng như ngày nào. Cô thành thực nhập mặt mả, mở cửa bước vào phòng. Văn phòng của Trương Duật Hiên được thiết kế rất đơn giản, tường được sơn màu trắng, đen đơn giản. Ngoài ra gần cửa sổ còn có tủ để đầy các loại rượu nho mà cô thích. Tạ Chiêu Ly từ khi còn bé đã có một sở thích là sưu tầm rượu nho. Kho tàng rượu nho trong bộ sưu tập của cô có rất nhiều loại, đủ hương vị, giá trị của nó không phải tính bằng hiện vật nữa. Nghĩ đến kho rượu của mình, Tạ Chiêu Ly cảm thấy đáng tiếc, từ khi cô đi rồi không có ai vào hầm rượu ăn trộm của cô chứ. Khi nào phải kiểm tra mới được.

Tạ Chiêu Ly mở tủ lấy ra chai rượu vang trắng Alsace. Vang Alsace là loại rượu vang nổi tiếng của nước Pháp được sản xuất tại vùng Alsace của nước pháp, các sản phẩm vang trắng ở đây đều có một tên gọi duy

nhất là Vang Alsace. Tạ Chiêu Ly lắc lắc ly rượu trên tay, đưa lên mũi ngửi sau đó mới nhấp một ngụm. Cảm giác thơm ngọt tinh khiết của nho thắm đượm đầu lưỡi, uống xong vẫn còn cảm giác thơm nồng trong miệng, rất ngon mặc dù đây là rượu mới.

“Chủ tịch, xin lỗi.....Cô là ai? Sao có thể vào đây?” Một giọng nói ngọt ngào đầy ngạc nhiên vang lên.

Tạ Chiêu Ly lắc lắc ly rượu, nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt. Đây chẳng phải là cô thư ký xinh đẹp của anh Thư Kỳ sao?

Thư Kỳ nhìn cô gái trước mặt, cảm thấy cô ấy rất quen thuộc. Đây không phải là Tạ Uyển ngôi sao mới nổi hiện nay sao? Cô ta đến đây làm gì? Chuông cảnh báo trong lòng Thư Kỳ vang lên mạnh mẽ. Cô nhớ lúc này bộ phận tiếp viên có gọi điện thông báo có một cô gái đến gặp chủ tịch, cô cho rằng đó cũng chỉ giống những cô gái khác muốn dựa hơi chủ tịch để leo lên, nên cô không để ý nói họ trực tiếp từ chối nhưng thật không ngờ chủ tịch lại phải hai người thân cận nhất đến đón cô ta, để cô ta chờ trong phòng cao nhất, còn bắt cô phải đến tiếp đãi cô ta, nói chuyện với cô ta cho đỡ buồn nữa chứ. Dựa vào cái gì cô ta lại có đãi ngộ đặc biệt như vậy, dựa vào cái gì cô ta là một diễn viên mới lại có thể được đến tầng cao nhất của Trương thị. Nên nhớ chỗ này chỉ có chủ tịch mới có thể đặt chân đến những người khác có chuyện quan trọng đều đến tầng 29 báo cáo. Cô ta vào đây làm gần năm năm mới có cơ hội đặt chân đến đây hai lần, tính cả lần này là lần thứ ba. Nhưng mà vì cái gì cô ta vừa đến lại có thể một mạch đi thẳng đến tầng này chứ. Trong lòng cô cảm thấy không phục, cảm giác thù địch bộc lộ không che dấu.

Tạ Chiêu Ly nhận được ánh mắt thù địch không thiện cảm của cô ta, trong lòng cảm thấy không thoải mái. Cái tên Trương Duật Hiên này thật là đào hoa mà, đi đến đâu reo tình đến đấy! Không biết vô tình làm hại bao nhiêu thiếu nữ rồi.

Thư Kỳ thấy cô không nói gì chỉ chăm chú đánh giá cô ta. Cảm giác càng cao hơn, trong lòng không dấu được thù địch, ánh mắt sắc như dao, nhìn cô cao giọng nói: “Cô là Tạ Uyển? Cô và Duật Hiên có quan hệ gì chứ?”

Duật Hiên ư? Cảm giác hình như rất thân thiết. Tạ Chiêu Ly lắc lắc ly rượu trong tay, đưa lên mũi ngửi, sau đó nhấp một ngụm, nhìn người phụ nữ đang dương đao trước mắt, khoe miệng khê cong lên cười như không cười nói: “Cô hỏi tôi là ai sao? Tôi là bạn gái của anh ấy”

“Không thể nào, cô nói dối!” Thư Kỳ lắc đầu, sao có thể thế được, nếu cô ta là bạn gái chủ tịch vậy những gì cô ta làm từ trước đến giờ đều vô ích sao? Không thể thế được. Cô ta sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra.

Tạ Chiêu Ly hứng thú nhìn cô gái trước mặt, khê cười: “Cô không tin sao? Có cần tôi chứng minh không?” Tạ Chiêu Ly nhìn người đàn ông vừa bước vào, khuôn mặt tươi cười, đặt ly rượu xuống, chạy đến ôm cánh tay anh, nũng nịu: “Anh đã xong việc rồi sao? Đi ăn đi, em đói lắm rồi”

Trương Duật Hiên thấy thái độ của cô thì hơi bất ngờ, nhưng nhìn liếc qua thấy cô gái đang tròn mắt trong phòng thì liền hiểu ra. Cô đây là đang ghen sao? cảm giác trong lòng tâm tình tốt lên không ít. Anh chán ghét nhìn người phụ nữ trước mặt. Cô ta đã bắt đầu không an phận rồi. Anh nhìn Thư Kỳ lạnh lùng nói: “Thư ký Thư đây không còn có chuyện của cô rồi, đi ra ngoài đi”

Thư Kỳ trong lòng cảm thấy tức giận không thôi, nhưng ngại có Trương Duật Hiên ở đây nên không giám phát tác, ầm ục đi ra ngoài. Đi ra đến cửa, còn ngoái lại nhìn, thấy ánh mắt tươi cười của Tạ Chiêu Ly, tức giận trong lòng càng tăng thêm. Cô ta hậm hực đi thẳng ra ngoài cửa. Đợi đến một góc khuất, Thư Kỳ cẩn thận nhìn xung quanh, không thấy có ai mới bỏ điện thoại ra, ấn một dãy số trên danh thiếp. Thư Kỳ nắm chặt bàn tay, ánh mắt lóe lên tia phản hận, lạnh lùng nói: “Tôi đồng ý hợp tác!”

Tạ Chiêu Ly nhìn cửa phòng đóng lại, nụ cười trên mặt cũng dần thu lại, rời khỏi người anh.

Trương Duật Hiên làm sao có thể buông tay, anh ôm chặt lấy cô cười nói: “Sao dùng xong rồi định chuẩn sao? Em thật không có lương tâm mà!”

Tạ Chiêu Ly thấy bộ dạng vô lại của anh, nghĩ đến ánh mắt thù địch của Thư Kỳ lúc này, cảm giác tức giận tăng lên, không nói gì, trực tiếp rẩy khỏi vòng tay anh.

Trương Duật Hiên nhìn bộ dáng của cô, càng ôm chặt cô hơn, bắt đắc dĩ nhìn cô, ôn nhu nói:

“Nói đi ai chọc giận em như vậy?”

“Anh” Tạ Chiêu Ly không vui tổ cáo.

“Anh sao? Anh lúc nào đắc tội với em chứ?” Anh nhớ rất rõ anh không đắc tội với cô a. Anh còn lấy lòng cô không kịp nữa là làm sao dám đắc tội với cô.

Tạ Chiêu Ly tức giận, giậm chân lên chân anh, hậm hực nói: “Còn không phải anh đi reo hoa tâm khắp nơi sao? Nếu không phải anh thì làm sao cô ta lại đến ra oai với em chứ!”

Trương Duật Hiên cảm giác đau nhói từ lòng bàn chân, cô đập không nhẹ chút nào, nhưng trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào, đây là cô đang ghen sao? Nhưng mà anh bị oan a. Rõ ràng là lúc anh vào thấy cô đang dương oai với cô ta mà. Trương Duật Hiên âm ỉ nói: “Anh làm sao mà hoa tâm chứ? Trong lòng anh từ trước đến giờ chỉ có em thôi, em còn không biết sao?”

Tạ Chiêu Ly cảm thấy hơi có lý, trong lòng chột dạ nhưng vẫn mạnh miệng: “Nếu anh không làm gì khiến cô ấy hiểu lầm thì sao cô ấy có thể như vậy chứ?”

Trương Duật Hiên cảm thấy rất âm ỉ. Anh làm gì chứ? Anh buông cô ra, nắm lấy hai vai cô, nhìn thẳng vào mắt cô thâm tình nói: “Tạ Chiêu Ly anh nói lại một lần nữa, trong lòng anh từ trước đến giờ chỉ có một mình em. Trước đây cũng thế, bây giờ cũng thế, sau này cũng thế. Anh không cần biết ai yêu anh, thích anh, anh chỉ cần em yêu anh là đủ”

Tạ Chiêu Ly nghe lời anh nói cảm giác rất ngọt ngào. Đây là anh đang thổ lộ với cô sao? Cảm giác rất hạnh phúc. Tạ Chiêu Ly chính thức mặt ngu, cười không khép được miệng.

Trương Duật Hiên nhìn bộ dạng của cô bất đắc dĩ lắc đầu, anh cúi đầu hôn lên đôi môi của cô, trong lòng thầm cảm ơn Trương Kiếm, anh ta nói đúng đối với phụ nữ cần dỗ dành.

Nụ hôn của anh cuồng dã, gần như cướp đoạt hết không khí của cô, khiến cô gần như ngạt thở, không tự chủ đắm chìm trong nụ hôn của anh. Một lúc sau thấy khuôn mặt cô đỏ bừng, anh mới luyến tiếc buông cô ra, nhìn cô vẫn còn đang mơ màng, hài lòng nói: “Chiêu Ly, chúng ta sống chung đi”

34. Chương 34

Tạ Chiêu Ly đứng trong căn nhà rộng 200m² của Trương Duật Hiên mới cảm thấy có cảm giác chân thực. Cô không hiểu vì sao lúc đó ma sai quỷ khiến thế nào lại đồng ý trước đề nghị của anh.

Trương Duật Hiên cất hành lý xong thấy cô vẫn còn đang ngơ ngác, tiến đến ôm cô từ đằng sau, véo nhẹ lên mũi cô, sau đó gác đầu lên vai cô cười nói: “Sao thế! Đang ghi gì vậy?”

Ngửi thấy mùi xà bông quen thuộc trên người anh, Tạ Chiêu Ly đỏ mặt, cô cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt anh, lý nhí nói: “Không có gì. Anh cất đồ xong rồi sao?”

“Xong rồi” Anh dịu dàng nói. Hơi thở của anh phả nên lỗ tai cô làm cô cảm thấy tê dại, mặt một lần nữa đỏ lên, xấu hổ cúi đầu xuống.

Trương Duật Hiên nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cô khẽ cười. Đối với việc muốn cô sống chung với anh cô đã suy nghĩ rất nhiều mới đưa ra đề nghị này. Anh còn sợ cô từ chối, nên khi nhận được cái gật đầu của cô, anh đã ngay lập tức thu dọn đồ đạc của cô mang về đây, anh sợ cô đổi ý.

Trương Duật Hiên khẽ liếm vành tai cô, sau đó xoay người cô lại, phủ lên đôi môi mềm mại khiến anh yêu thích không buông của cô. Hai tay của anh luồn vào trong áo cô, cách một lớp nội y từ từ xoa nắn đôi gò bồng no đủ của cô.

Tạ Chiêu Ly đắm chìm trong nụ hôn của anh, mặc tay anh chu du khắp cơ thể mình, đến khi cô khôi phục lý trí thì đã được anh đặt trên giường, quần áo cũng không biết đã được cởi ra lúc nào rồi. Cô bây giờ hoàn toàn giống đứa trẻ sơ sinh trước mặt anh. Tạ Chiêu Ly cảm thấy xấu hổ không thôi. Cô không phải là đứa

trẻ không biết mùi đời, nhưng lần trước là cô bị Tiêu Trấn Vũ ép buộc, cảm giác bây giờ không giống. Kiếp trước khi đó cũng là do bị người ta thuốc nên không hề có cảm giác gì.

Trương Duật Hiên ánh mắt trầm đục nhìn cô gái ở dưới thân, khan khan bên tai cô nói: “Tạ Chiêu Ly anh yêu em” Khẽ cong lưng một cái, đục vọng của anh vùi chặt trong cơ thể cô

Sáng hôm sau, Tạ Chiêu Ly thức dậy đã không thấy Trương Duật Hiên đâu, khẽ ngồi dậy cảm giác thân thể như bị xe cán qua vậy. Cô không nhớ rõ hôm qua anh muốn cô bao nhiêu lần chỉ biết khi cô gần như ngất đi, anh mới buông tha cô. Tạ Chiêu Ly khẽ nhủ mày, bước xuống giường nhưng cảm giác chân tay bủn rủn, thềm mắng tên Duật Hiên không biết tiết chế kia một chút, cô khẽ cắn răng lê thân thể mỗi mét, bước đi quái dị vào phòng tắm.

Khi xuống dưới nhà, Tạ Chiêu Ly đã thấy Trương Duật Hiên đang mặc tạp dề chuẩn bị bữa sáng trong bếp. Nhìn anh chuẩn bị bữa sáng, cảm giác rất giống một người đàn ông trong gia đình vậy. Dựa vào cửa phòng bếp, Tạ Chiêu Ly nhìn anh mỉm cười hạnh phúc. Cuộc sống gia đình chính là như vậy sao?

Trương Duật Hiên đang nấu ăn, quay lại nhìn thấy Tạ Chiêu Ly đang đứng dựa vào cửa nhìn anh cười tủm tỉm. Anh cầm đĩa thức ăn cuối cùng ra, đặt xuống bàn, cởi tạp dề, quay lại nhìn cô cười: “Dậy rồi sao? Anh đã làm bữa sáng rồi. Mau lại đây ngồi ăn sáng đi”

Tạ Chiêu Ly nhìn anh mỉm cười, ngồi xuống bàn ăn. Nhìn những món trên bàn đều là những món mình thích ăn, cảm giác thật ngọt ngào.

Trương Duật Hiên lấy bánh mì, phết bơ sau đó đưa cho cô, cười nói: “Mau ăn đi, ăn xong anh có chuyện muốn nói với em”

Tạ Chiêu Ly đang cắn miếng bánh anh đưa, động tác ngừng lại, ngạc nhiên nhìn anh, tò mò hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Mẹ! Phải làm thế nào đây?”

Thẩm Thanh nhìn cô gái đang khóc lóc trước mặt, cảm giác rất đau đầu. Đứa con gái này của bà ta, khi gặp chuyện ngoài khóc lóc thì biết làm cái gì nữa đây? Thẩm Thanh mặt lạnh nhìn khuôn mặt khóc lóc của Thẩm Tử Quân, ánh mắt thoáng qua một tia chán ghét, đau lòng nói: “Tử Quân, ngoan đừng khóc. Chuyện này con nhất định phải bình tĩnh”

“Bình tĩnh!” Thẩm Tử Quân không tin người mẹ của mình sau khi biết chuyện này mà cũng có thể bình tĩnh được. Cô ta nhìn mẹ không thể tin được: “Mẹ, cô ta vẫn còn sống mà mẹ có thể

bình tĩnh được. Cô ta ẩn nấp lâu như vậy, nhất định là đến trả thù chúng ta. Nhất định là như vậy!” Thẩm Tử Quân chỉ nghĩ đến đó đã cảm thấy cả người run rẩy, sợ hãi không thôi.

Thẩm Tử Quân nói đúng khi biết chuyện Tạ Chiêu Ly vẫn còn sống, bà ta cảm thấy đây là chuyện không thể, con gái bà ta Thẩm Tử Quân nhất định là nhìn nhầm rồi, nhưng mà khi suy nghĩ kỹ những chuyện xảy ra gần đây, nhất là xảy ra đối với Đỗ Viên Viên, bà ta cũng cảm thấy chuyện này xem ra không phải tự dưng mà có. Nhất là khi người phụ nữ đó đến tìm bà ta bàn chuyện hợp tác. Bà ta mới tin đây hoàn toàn là sự thật, bà ta khi đó cảm thấy run sợ không thôi, nhưng bà ta là ai chứ, khi bà ta lăn lộn trên thế giới này, Tạ Chiêu Ly còn chưa biết có khả năng ra đời hay không? Rất nhanh Thẩm Thanh đã lấy lại được bình tĩnh, bà ta cảm thấy Tạ Chiêu Ly chỉ là một con nhóc hơn nữa giờ lại không tiền không thế, không có gì đáng sợ, nhưng mà đúng theo lời người phụ nữ đó nói, người đáng sợ nhất là người đứng đằng sau cô ta Trương Duật Hiên, chủ tịch của Trương thị, nếu muốn đối phó với cô ta trước hết phải loại bỏ được thế lực đằng sau cô ta. Thẩm Thanh bỗng nhớ đến cuộn băng ngày trước mà Đỗ Viên Viên dùng để trao đổi với bà ta, khúc miệng hơi nhếch lên. Tạ Chiêu Ly, để xem cô sẽ chết lần nữa như thế nào.

Nhìn đứa con vẫn đang khóc nức nở của mình, Thẩm Thanh bỗng có cảm giác chán ghét. Tại sao mình lại sinh ra một đứa con vô dụng như thế này chứ. Bà ta khẽ lướt qua bộ dạng chật vật của Thẩm Tử Quân, nhủ mày, vậy tay nói: “Đừng khóc nữa, mẹ đã nghĩ ra cách rồi, lại đây”

Thẩm Tử Quân sát lại gần bà ta. Thẩm Thanh nhìn cô bắt đầu giải thích về kế hoạch của mình.

Tạ Chiêu Ly nhìn chằm chằm người đàn ông đang cầm hai tách cà phê đang đi đến đây, khóe miệng khẽ cong, trong lòng lại không tìm lại được tò mò. Anh định nói gì với cô đây, hồi hộp quá!

Trương Duật Hiên bê hai tách cà phê tiến lại, đưa cho cô một cốc nhiều sữa, ít đường, còn tách còn lại là của mình.

Tạ Chiêu Ly đón lấy tách cà phê từ tay anh, khẽ đưa lên mũi ngửi, thơm thật!, Cô nhấp một ngụm, mùi hương của cà phê, tựa như tâm tình của cô vậy, rất ngọt ngào, mà đó là do người đàn ông bên cạnh cô mang lại. Thỏa mãn cô nhìn anh, tò mò hỏi: “Vừa nãy, anh bảo có chuyện quan trọng muốn nói với em là chuyện gì vậy?”

Trương Duật Hiên nhìn cô gái đang tò mò bên cạnh mình, nụ cười dần thu lại, nghiêm túc nhìn cô, lấy ra một tập tài liệu, nhìn cô nói: “Bọn họ đã bắt đầu hành động. Hạ Vũ nói hôm qua đã có người đến tìm cô ấy, nói muốn bàn chuyện hợp tác” Nhấp một ngụm cà phê, vị đắng của cà phê đọng lại trong miệng, khiến anh hơi nheo mày, anh nhìn cô nói tiếp: “Vì em không muốn anh nhúng tay vào việc này, nên tạm thời anh sẽ không làm gì cả, nhưng nếu sau này có chuyện xảy ra, anh sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Tập tài liệu đó là những gì anh thu thập được về công việc của Thẩm Thanh. Em xem đi rồi tính”

Tạ Chiêu Ly cảm kích nhìn anh, hỏi: “Anh có biết người đến tìm Hạ Vũ là ai không? Thẩm Tử Quân à?”

Trương Duật Hiên ánh mắt bỗng trầm xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm cô, không nói gì chỉ lắc đầu

Tạ Chiêu Ly trong lòng có chút thất vọng. Không phải Thẩm Tử Quân sao?

Trương Duật Hiên ngồi một mình trong phòng, cảm giác bóng tối bao trùm cắn nuốt lấy anh. Nhìn cặp tài liệu trong tay, ánh mắt của anh trở nên đau nhức, đầu cũng cảm thấy đau, từ từ nhớ lại cuộc điện thoại hôm qua của Hạ Vũ.

Tối hôm qua.....

“Anh hai! Em nói cho anh biết một chuyện. Hôm nay có người tìm em muốn bàn chuyện hợp tác đối phó với chị dâu”

Tâm tình của Trương Duật Hiên trở nên u ám. Muốn động đến người phụ nữ của anh? Bọn họ có làm được không? Ôn nhu nhìn cô gái đang ngủ trong phòng Trương Duật Hiên khẽ lạnh lùng hỏi: “Có biết đối phương là ai không?”

Hạ Vũ đầu dây bên kia trầm ngâm một lúc, sau đó nói: “Biết. Là Tạ Chiêu Ly”

“Chiêu Ly?” Trương Duật Hiên hơi giật mình, ánh mắt khẽ liếc qua người đang nằm trên giường, không xác định hỏi lại: “Em xác định?”

Hạ Vũ gật đầu, giọng nói khẳng định chắc chắn: “Đúng vậy, em chắc chắn” Tuy cô chưa từng chính thức gặp cô ấy, nhưng qua truyền thông cô đã thấy không ít lần. Hạ Vũ trầm ngâm sau đó bổ xung thêm: “Em đã quan sát, không có dấu hiệu chính qua. Anh hai! Anh có nghe em nói gì không?”

Trương Duật Hiên chính thức rơi vào tình trạng trầm ngâm, anh biết Hạ Vũ không nói dối, cô ấy từng học chuyên ngành phẫu thuật thẩm mỹ, nên chỉ cần nhìn sơ qua, cô ấy có thể nhận biết được ai đã từng qua phẫu thuật. Chuyện này càng lúc càng phức tạp. Anh không biết người đó là ai, nhưng anh biết người đó nhất định không phải bằng hữu.

“Anh hai! Trương Duật Hiên”

Trương Duật Hiên phục hồi lại tinh thần, lạnh lùng “Ừ” một tiếng.

Đầu dây bên kia Hạ Vũ lo lắng không thôi, vội vàng hỏi: “Anh không sao chứ? Chuyện này.....” Cô biết anh từng yêu Tạ Chiêu Ly như thế nào, chuyện này đối với anh mà nói rất đả kích, cô không hiểu tại sao cô ta lại làm như vậy, chẳng phải trước đây dù không yêu hay hận ai đến đâu, cô ấy cũng sẽ không đối với

người khác như vậy. Nhớ đến hôm qua khi Tạ Chiêu Ly nhắc đến Tạ Uyển, ánh mắt toát ra vẻ hận thù rất sâu, không có ý định che giấu, còn khi nhắc đến anh dù cô ta cố tỏ ra vẻ si mê nhưng cô vẫn nhận ra trong đáy mắt cô ta vẻ chán ghét xen lẫn một chút mê luyến. Điều này làm cô nghĩ cô ta là vì không cam lòng anh hai yêu người khác nên mới thù hận như vậy.

Trương Duật Hiền cảm nhận sự quan tâm trong lời nói của cô, anh ôn nhu nói: “Chuyện này anh sẽ giải quyết, em đừng quan tâm nữa. Mà hôm nào em đi, anh nghe cô ấy nói em định đi Pari”

Nhắc đến chuyện này, đầu bên kia trầm ngâm một lúc sau giọng Hạ Vũ mang theo một chút bi thương vang lên: “Hai ngày nữa, chuyến bay lúc mười giờ”

“Đến lúc đó anh và chị dâu sẽ đến tiễn em.”

Trương Duật Hiền cúp điện thoại nhìn cô gái đang ngủ trên giường kia, tâm tình phức tạp, lấy một điều thuốc, châm lửa, hút một hơi, anh cần cái gì đó để giải tỏa tâm trạng.

35. Chương 35

Sáng hôm sau, Tạ Chiêu Ly thức dậy thì không thấy Trương Duật Hiền đâu, cô đi vào trong bếp, lấy một chai nước ngọt, tu một hơi, sau đó nhìn bữa sáng trên bàn mỉm cười.

Giải quyết xong bữa sáng, Tạ Chiêu Ly nhàn rỗi không có chuyện gì làm, lấy điện thoại gọi cho

Tần Tư Kỳ hẹn cô ấy đi dạo phố, không biết cô nàng dạo này sao rồi, từ lần trước gặp trong bệnh viện đến nay, chưa có liên lạc gì.

Khi Tạ Chiêu Ly vừa đến trung tâm thương mại thuộc tập đoàn Trương thị thì đã thấy Tần Tư Kỳ đứng đợi ở đấy rồi. Hôm nay cô nàng mặc một chiếc váy màu hồng tôn nên làn da trắng nõn của cô ấy. Tạ Chiêu Ly đến gần cô ấy cười ngả ngớn nói: “Dạo này làm bà chủ rồi có khác, nhàn rỗi nhỉ?”

Tần Tư Kỳ nhìn cô đỏ mặt, vỗ vai cô: “Nói gì chứ? Mình đâu có bằng đại minh tinh như cậu”

Tạ Chiêu Ly nhìn bộ dạng xấu hổ của cô ấy cười lớn. Cô nàng này vẫn ngây thơ như ngày nào.

Hai người vừa cười vừa đi vào trung tâm thương mại.

Bên kia đường, trong một chiếc xe hơi hạng sang, một cô gái đang tập trung dùng ống nhòm, quan sát hai cô gái bên kia đường. Một lúc sau, khi hai người họ đã khuất dạng, cô ta mới bỏ ống nhòm xuống, bàn tay nắm chặt, ánh mắt lóe lên tia phản hận, khóe miệng hơi nhếch lên, lầm bầm: “Tạ Chiêu Ly, cô cướp hết mọi thứ của tôi mà vẫn có thể cười tươi được sao? Tôi rất nhanh sẽ khiến cho cô không thể cười được”

Cô ta nhìn chiếc đĩa trong tay, khóe miệng khẽ nhếch lên, ánh mắt lóe lên tia thù hận, rất nhanh bị sự lạnh lùng che giấu, cô ta khẽ vẫy người áo đen bên cạnh. Anh ta khẽ cúi đầu nghe phân phó, sau đó cầm theo chiếc đĩa xuống xe đi thẳng về hướng tòa nhà trung tâm thương mại phía đối diện.

Tạ Chiêu Ly và Tần Tư Kỳ đi một vòng trung tâm thương mại, mua một mạch đến không sách nổi. Thực ra cô cũng không mua gì cả, chủ yếu là quần áo sơ sinh do Tần Tư Kỳ mua thôi, cô đi theo chủ yếu là làm chân cu li khuôn vác thôi.

“Tiểu thư! Xin dừng bước”

Tạ Chiêu Ly và Tần Tư Kỳ vừa đi đến cửa trung tâm thì nghe thấy tiếng gọi của nhân viên. Cô quay lại thấy một cô gái đang cầm theo túi đồ chạy đến chỗ các cô. Cô ấy đứng trước cô, khẽ cúi đầu, sau đó cầm vật trong tay đưa ra nhìn cô nói: “Tiểu thư vừa này có người nhờ tôi đưa cái này cho cô”

Tạ Chiêu Ly nhận lấy, khó hiểu hỏi lại: “Cô có biết ai nhờ đưa cho cô không?”

Cô ấy nhìn cô lắc đầu nói: “Tôi không quen, chỉ biết đó là một người đàn ông, anh ta nhờ cô ấy đưa cho cô”

Tạ Chiêu Ly nhìn chiếc đĩa trong tay, lại nhìn cô gái đã đi xa, nhẵn mày khó hiểu.

Vừa về đến nhà, Tạ Chiêu Ly vội vàng bật máy tính lên xem. Rất nhanh máy tính liền vang lên những âm thanh khiến người ta đổ mồ hôi. Tạ Chiêu Ly không tin vào mắt mình, cô có cảm giác khó thở, nhiệt độ toàn thân giảm xuống, từng tế bào, mạch máu toàn thân đông cứng lại, sắc mặt trở nên tái mét, trắng bệch không còn giọt máu. Tạ Chiêu Ly nhìn chăm chăm vào máy tính như muốn xác định lại người trong máy tính không phải là cô, nhưng cô thất vọng rồi, người đó đúng là cô, nói đúng hơn chính là cô khi còn chưa trở thành Tạ Uyển. Trong clip cô đang quần quýt với hai người đàn ông.

Cảm giác đầu tiên của cô là clip này là giả, nhưng rất nhanh cô nhận ra hai người trong clip này là hai người mà khi Đỗ Viên Viên rủ cô đi dự tiệc. Tạ Chiêu Ly càng nhìn càng cảm thấy nghi hoặc không thôi.

Chuông điện thoại vang lên, là một số lạ. Tạ Chiêu Ly vừa bắt máy, bên kia đã vang lên một giọng nữ dịu dàng nhưng lời nói của cô ta lại làm cho người đối thoại với cô ta có cảm giác lạnh lẽo. Cô ta cười, nói: “Tạ Chiêu Ly! Cô đã nhận được món quà mà tôi tặng cho cô chưa?”

Tạ Chiêu Ly hiển nhiên hơi giật mình, không ngờ đối phương lại nói thẳng như thế. Nhưng cảm giác đó thoáng qua rất nhanh liền khôi phục lại. Tạ Chiêu Ly lạnh lùng nói, cả người tỏa ra sát khí: “Cô là ai? Cô muốn gì?”

“Tôi muốn gì sao? Tôi không muốn gì cả. Tôi chỉ muốn để cô trải qua cảm giác mất đi tất cả thôi. Rất thú vị đúng không? Haha.....” Đối phương cười lớn.

“Cô rốt cuộc là ai? Tại sao cô lại có những thứ này? Tôi với cô không thù không oán, tại sao cô lại muốn hại tôi?”

“Không thù sao? Cô cho rằng cô cướp tất cả của tôi mà vẫn có thể sống vui vẻ sao? Cô nói xem tôi có thể tha cho cô sao?” Đối phương rống lên. Không thù sao, tất cả những thứ cô ta đều là của cô, cô ta sống hạnh phúc còn cô phải sống chui lủi. Cô có thể không hận sao?

“Cô nói đi rốt cuộc cô là ai? Cô cho rằng tôi không biết đây là hàng ghép sao?” Tạ Chiêu Ly lạnh lùng phản bác. Định lừa cô sao? Cô ta không biết cô là chuyên gia trong lĩnh vực này sao? Hơn nữa khi đó không hề có những chuyện này.

Đối phương thấy cô không tin, nhưng cũng không tỏ ra ngạc nhiên như thể biết trước cô sẽ nói vậy. Cô ta cười trào phúng nói: “Cô không tin có thể tìm chuyên gia phân tích, nhưng mà cô tốt nhất lên nhanh lên, vì rất nhanh những thứ này sẽ được phát cho tất cả mọi người cùng xem. Cô nghĩ xem đến lúc đó không phải rất thú vị sao?”

Nỗi sợ hãi lan dần trong lòng, sắc mặt cô trở nên tái nhợt, cô có cảm giác mãnh liệt những thứ này tất cả là thật, hơn nữa có liên quan đến cái chết của cô, nhưng tất cả tâm tình hoảng loạn đó đều được cô kìm nén lại. Hai tay nắm chặt, móng tay đâm vào tay đau nhói, đau đớn trong lòng bàn tay khiến cô tỉnh táo lại. Tạ Chiêu Ly cả người tỏa ra hơi thở lạnh lùng, lên tiếng phản bác: “Tôi không biết cô là ai, nhưng tôi muốn nhắc nhở cô, nếu những thứ này bị lộ ra thì tôi nhất định sẽ không tha cho cô!”

“Vậy sao? Tôi rất mong chờ đấy!”

Đối phương đã tắt máy, Tạ Chiêu Ly buông lỏng tinh thần, cả người vô lực ngã ngồi xuống sàn, thở hổn hển. Giờ phút này cô chỉ hy vọng tất cả đều là giả, chẳng qua đây chỉ là giấc mơ thôi. Vội vàng phục hồi lại tinh thần, mặc quần áo, mang theo cuốn băng đi ra ngoài, cô cần xác định rõ ràng chuyện này.

Tạ Chiêu Ly mang theo tâm tình sợ hãi đến thẳng công ty của Thẩm Quân Hạo. Công ty của Thẩm Quân Hạo là một trong những công ty truyền thông lớn nhất thành phố S, nên những chuyện này có kinh nghiệm giải quyết, hai là cô không muốn để Trương Duệ Hiên biết chuyện này.

Lúc Tạ Chiêu Ly đến thì Thẩm Quân Hạo vừa họp xong, thần sắc anh ta có vẻ mệt mỏi. Anh ta nhìn thấy Tạ Chiêu Ly, nhanh chân tiến lên mở cửa, để cô đi vào.

Tạ Chiêu Ly nhìn anh ta muốn nói lại thôi. Chuyện này dù nói thế nào cũng rất khó mở miệng.

Thẩm Quân Hạo nhìn bộ dạng nôn nóng của cô, hỏi kinh ngạc, quan tâm lên tiếng: “Có chuyện gì sao?”

Tạ Chiêu Ly nhìn anh, hít một hơi, quyết tâm lấy cái đĩa trong túi ra đưa cho anh. Thẩm Quân Hạo nhận đĩa trong tay cô, nhúu mày, sau đó bật máy tính.

Không lâu sau, trên màn hình những tiếng rên rỉ thoát ra, Thẩm Quân Hạo vội vàng tắt máy

tính, nhìn cô không hiểu sao cô lại đưa cho anh xem cái này, cô không phải biết anh không có khả năng đó mà muốn chêu chọc anh chứ. Nhưng thấy nét mặt ngưng trọng của cô, Thẩm Quân Hạo cảm thấy đây không phải là trò đùa, anh nhấn lại bật máy tính xem lại. Một lúc sau, Thẩm Quân Hạo tắt máy tính, nét mặt thâm trầm nhìn cô. Bầu không khí trong phòng trở lên ngưng trọng yên tĩnh đến lạ thường.

Tạ Chiêu Ly nhìn anh không đoán được anh đang nghĩ gì, nhưng vẫn lên tiếng: “Quân Hạo! Anh đã thấy rồi phải không? Anh cũng biết đấy ngoài anh ra, người biết em là Tạ Chiêu Ly cũng chỉ có Duật Hiên và Dịch Phong biết thôi. Nhưng bây giờ lại có người gửi cho em những thứ này không biết là có ý gì.” Nhìn thấy anh không có biểu cảm gì, cô nói tiếp: “Em không có ý nghi ngờ các anh, nhưng em nói vậy chỉ muốn anh giúp em phân tích xem những thứ này có phải là giả không? Chuyện này, anh là chuyên gia xử lý mấy việc này, hơn nữa em không muốn để duật hiên biết chuyện này. Anh hiểu ý em chứ?”

Thẩm Quân Hạo nhìn cô gật đầu, anh cũng biết tính nghiêm trọng của việc này. Anh bật điện thoại nội bộ gọi cho chuyên viên mà anh tin tưởng nhất, chỉ lát sau cửa phòng mở ra, hai người chuyên ra mang theo dụng cụ tiến vào.

36. Chương 36

Trương Duật Hiên một thân tây trang, vẻ mặt mệt mỏi bước ra khỏi phòng hội nghị. Suốt thời gian này, công việc của anh luôn gặp khó khăn, có người động tay động chân, mấy dự án quan trọng anh đang theo đuổi đều bị người ta nhanh chân dành trước, mà giá dự thầu cũng nhiều hơn công ty của anh không đáng là bao. Điều này khiến anh không thể không nghi ngờ trong công ty có nội gián.

Trương Duật Hiên ngồi dựa vào ghế, tay nhu nhu thái dương, cảm giác mệt mỏi, bất an trong lòng càng dâng lên. Cửa phòng mở ra, có người tiến vào. Trương Duật Hiên chán ghét nhìn cô gái đang đứng trước mặt, có chút tức giận, lạnh lùng nói: “Thư ký Thư! Tôi cảm thấy nên nhắc nhở cô về thân phận của mình. Cô cảm thấy mình làm việc đủ lâu rồi sao. Cô không cảm thấy trước khi nên vào phòng cần có sự cho phép của người khác sao? Huống chi đây là phòng chủ tịch, mà tôi cũng không nhớ mình đã gọi cô.”

Thư Kỳ thấy ánh mắt lạnh lùng của anh, trong lòng cảm thấy run sợ không thôi, trong lòng không khỏi có chút chua xót. Trong lòng của anh, cô ta không có chút địa vị nào sao? Khóe mắt rưng rưng, áp chế cảm giác trong lòng, cô ta nhìn anh uất ức nói: “Chủ tịch, tôi.....”

“Đi ra ngoài!” Thấy cô ta vẫn đứng yên, không có ý định ra ngoài, trong lòng anh cảm giác chán ghét càng mãnh liệt hơn, tức giận nói, ánh mắt càng sắc bén, trừng cô ta.

Thư Kỳ trong lòng rét lạnh, không khỏi có chút run sợ, cô ta vội vàng đặt bưu kiện trên mặt bàn, áp ứng, run rẩy nói: “Chủ tịch! Đây là bưu kiện của ngài. Tôi xin phép” Nói xong vội vàng chạy thục mạng ra khỏi phòng chủ tịch.

Trương Duật Hiên ánh mắt chán ghét nhìn người vừa ra khỏi văn phòng dần dần trở nên thâm trầm, thoáng qua một tia sáng. Lại nhìn văn kiện trên mặt bàn, lông mày hơi nhúu lại, nhưng không có mở ra xem, trực tiếp vất vào một góc, cúi đầu vùi vào tập tài liệu cao như núi trước mặt, anh cần phải làm xong còn về cùng bà xã thân yêu nữa. Nghĩ đến Tạ Chiêu Ly trong lòng anh không khỏi dâng lên cảm giác ngọt ngào, giống như mật ngọt vậy, lan tỏa đến toàn thân. Thần kỳ đến nỗi khiến cho những bức bối trong lòng như tan biến. Anh nở một nụ cười mê hoặc chứng sinh. Nếu các nhân viên nữ ái mộ anh mà biết thì hận không thể có mặt lúc đó.

Tạ Chiêu Ly bước chân ra khỏi tập đoàn Thẩm thị, ánh mắt vô hồn nhìn chiếc đĩa trong tay nhớ đến những lời Thẩm Quân Hạo và nhóm chuyên gia vừa nói, những thứ này đều là thật, không khỏi cảm thấy hoang

mang lo sợ không thôi, sao có thể như vậy chứ. Tất cả sao có thể chứ!

Chuông điện thoại vang lên, lại là số lạ.

Tạ Chiêu Ly bắt máy không đợi đối phương nói gì, đã tức giận lên tiếng: “Rốt cuộc cô muốn gì?”

Đối phương hiển nhiên không có chút giật mình nào, như thể đã đoán trước hành động của cô, chỉ cười điều một tiếng, giọng nói chế nhạo lên tiếng: “Tạ Chiêu Ly thế nào? Cô còn thấy nghi ngờ thứ tôi đưa cho cô sao? Cô có cảm giác sau đi kiểm chứng thế nào. Tất cả là thật đi! Cảm thấy như cả người rơi xuống địa ngục đi”

Tạ Chiêu Ly cảm thấy từng đợt rét lạnh, trong lòng giận giữ càng mãnh liệt, cô không khỏi có chút điên cuồng, rít gào: “Cô nói đi! Thật ra cô là ai? Cô muốn gì? Muốn tung tin cho cả thế giới biết sao?”

“Cô muốn như vậy sao? Thật là một ý kiến không tồi. Nhưng mà cô yên tâm, tôi còn chưa muốn, tôi còn muốn cô ném thử cảm giác cô phải sống trong những ngày sợ hãi. Ha ha.....”

Muốn cho cả thế giới biết sao? Cô ta nhất định sẽ làm như vậy nhưng mà chưa phải bây giờ. Cô muốn cô ta ném thử cảm giác mà cô đã trải qua, muốn cô ta sống cũng không được mà chết cũng không xong.

Lạnh lùng cúp điện thoại, cô ta bỏ ống nhòm đang quan sát người dưới lầu đối diện xuống, quay lại nhìn người đàn ông này giờ vẫn im lặng ngồi đằng sau.

“Chiêu Ly! Việc này về sau em đừng quan tâm nữa. Anh sẽ giúp em làm. Anh cảm thấy từ khi em tỉnh lại, em đã thay đổi rồi, không còn giống đứa em gái hiền lành lương thiện của anh nữa”

“Thay đổi? Trở nên độc ác hơn sao? Anh hai! Anh đừng quên chính Tạ Uyển đã biến em trở nên như thế này. Anh nghĩ một người sau khi trải qua những việc này, còn có thể lương thiện được hay sao?” Cô ta điên cuồng gào thét. Lương thiện sao? Nếu anh phải sống những ngày sống không bằng chết anh còn có thể lương thiện sao?

“Chiêu Ly!” Nam nhân bắt đầu dĩ nhiên không được ánh mắt, bộ dáng uất ức của cô lên tiếng.

“Anh đừng gọi em là Chiêu Ly nữa! Tạ Chiêu Ly đã chết rồi, sau này gọi em là Katyla” Katy lạnh lùng nhìn anh gào thét. Cô ta ghét anh gọi cái tên Tạ Chiêu Ly này, mỗi lần nghe thấy đều nhắc nhở cô ta những thứ này đều thuộc Tạ Chiêu Ly. “Còn nữa chuyện của em để tự em xử lý, anh chỉ cần hợp tác với Tiêu Trần Vũ đối phó với Trương Duật Hiên là được. Đừng để anh ta cản trở em”

Nam nhân nhìn bộ dáng của cô ta, trong lòng càng thất vọng, nhìn cô ta lắc đầu.

Katyla trong lòng hừ lạnh một tiếng quay đầu lấy ống nhòm, nhìn xuống lầu đối diện.

Những ngày sau đó, Tạ Chiêu Ly không thấy đối phương liên lạc lại, bất an trong lòng cô càng tăng hơn. May mà hai ngày nay Trương Duật Hiên không có về nhà, anh chỉ nói là công ty có việc bận, anh phải đi công tác. Cô âm thầm cảm thấy may mắn anh không có ở đây, nếu anh ở đây cô không biết mình có thể dấu anh được bao lâu.

Hôm nay là ngày Hạ Vũ bay, cũng là ngày Trương Duật Hiên đi công tác về. Anh sáng sớm đã về nhà đón cô đi ra thẳng sân bay. Nhìn bộ dạng mệt mỏi của anh, trong lòng cô không khỏi chua xót, thương tiếc không thôi.

Trương Duật Hiên kéo hành lý giúp Hạ Vũ đi giúp cô ấy làm thủ tục gửi hành lý. Cô và cô ấy vừa đi theo sau vừa nói chuyện. Hạ Vũ nhìn đã có vẻ khá hơn, sắc mặt đã hồng hào, nhưng vẫn không thể dấu được vẻ mệt mỏi. Cô ấy cầm tay cô mỉm cười: “Chị dâu! Tất cả nhờ chị! Chị nhất định phải giúp em chăm sóc Hựu Thần đến ngày em về nha”

Tạ Chiêu Ly nhìn cô ấy, kiên định gật đầu. Cô nhất định sẽ chăm sóc tốt Hựu Thần, nhất định sẽ cùng Hựu Thần đợi cô ấy mang người đó trở về.

Trương Duật Hiên đi gửi hành lý quay lại thấy hai người phụ nữ đang thập thập thò thò không biết đang bàn chuyện gì, nhưng bộ dạng rất xúc động. Anh mỉm cười tiến lại nhìn hai cô cười, nói: “Hai người có chuyện gì dấu anh vậy?”

Hạ Vũ nhìn anh tươi cười, nháy mắt: “Không nói cho anh biết!”

Ba người nghe xong câu nói của cô cùng phá lên cười.

Hạ Vũ nhìn hai người đang đứng trước mặt, ánh mắt mang theo tia cảm kích, cười một tiếng nói: “Anh hai! Chị dâu! Cảm ơn hai người. Thôi hai người đừng tiến nữa! Mau về đi!”

Trương Duật Hiên nhìn cô gật đầu. Anh biết từ nhỏ đến lớn cô luôn là người tự lập, hơn nữa cô luôn sống ở nước ngoài, nhưng mà lần này cô còn đang bệnh nặng như vậy, anh không thể không lo lắng. Anh quan tâm nhìn cô, nói: “Sang đây nhớ gọi điện gì cho anh, có việc gì phải lập tức báo cho anh biết. Còn nữa anh đã liên lạc với chi nhánh của anh rồi, đến sân bay sẽ có người đón em.”

Hạ Vũ nhìn anh gật đầu cảm ơn, thấy sự quan tâm của anh, trong lòng cảm thấy ấm áp không thôi. Cô nhìn anh lại nhìn cô gái đang lặng lẽ khóc trong lòng anh trai, cười cười, giọng điệu mang vài phần chêu chọc: “Chị dâu! Chị đừng khóc nữa. Chị khóc như vậy em có cảm giác như lần này đi sẽ không thể trở về nữa vậy”

Tạ Chiêu Ly nghe cô ấy nói, lau nước mắt phì cười. Cô ấy sao có thể nói thế chứ? Cô ấy còn có thể cười được sao? Cô có thể không lo lắng được sao? Sức khỏe của cô ấy yếu như vậy. Lần này lại đi đến tận nước Pháp xa xôi, cô làm sao có thể không lo lắng.

“Chuyến bay từ thành phố S đến Pari còn 20 phút nữa là cất cánh. Xin mời các hành khách còn chưa đăng ký vui lòng nhanh chóng đến khu vực đăng ký để hoàn thành thủ tục check in đăng ký”

Tiếng nói dịu dàng của cô phát thanh viên vang lên. Hạ Vũ nhìn hai người vẫn còn đang lo lắng cho cô kia, mỉm cười: “Thôi! Đến giờ rồi! Em phải lên máy bay đây. Anh chị cũng đừng tiến nữa, mau về đi”

“Nhất định sang đây phải tự chăm sóc mình nha! Có chuyện gì nhất định phải gọi về.” Tạ Chiêu Ly lấp trong lòng Trương Duật Hiên cuối cùng cũng nên tiếng.

Hạ Vũ mỉm cười nhìn cô, gật đầu nói: “Nhất định!”

Hạ Vũ kéo hành lý về phía cổng soát vé, đi được một đoạn, quay lại nhìn hai người vẫn đang đứng nhìn ở đằng xa kia. Hạ Vũ giơ tay lên vẫy vẫy, nước mắt cuối cùng cũng không cầm được rơi xuống. Lặng lẽ lau nước mắt, cô kéo hành lý đi thẳng đến cổng soát vé. Anh hai, Tạ Uyển tạm biệt. Hựu Thần, Tiểu Tinh tạm biệt, mẹ nhất định sẽ mang bố các con về.

Chiếc máy bay mang theo Hạ Vũ, mang theo ước mơ của hai đứa trẻ, cùng sự lo lắng của mọi người cất cánh bay lên bầu trời, hướng đến Pari

37. Chương 37

Từ lúc từ sân bay về cô vẫn không nói lời nào. Không khí trong xe rất im lặng. Trương Duật Hiên nhìn cô mỉm cười, một tay lái xe, tay còn lại dịu dàng lau nước mắt cho cô, nhìn cô nói: “Cô bé mít ướt! Hạ Vũ đã đi rồi. Em đừng có khóc nữa”

Tạ Chiêu Ly nghe anh nói phì cười. Ai là cô bé mít ướt chứ. Cô đánh nhẹ vào tay anh, không thèm quan tâm đến anh, hạ kính nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một lúc sau, cô quay lại nhìn anh cười nói: “Anh dẫn đi thăm Hựu Thần đi!”

Trương Duật Hiên nhìn cô khó hiểu, sao bỗng nhiên cô lại có ý tưởng này chứ. Lại nhớ đến lúc này cô và Hạ Vũ thập thò, anh cũng đoán ra nhất định có liên quan đến ý tưởng bây giờ của cô.

Xe đi thẳng đến biệt thự nhà họ Trương thì dừng lại. Từ xa đã thấy quần gia đứng đợi ở cổng.

Vừa thấy hai người, quần gia hơi cúi đầu chào. Khi nhìn thấy anh hiển nhiên là hơi giật mình, nhưng ông đã sống đến tuổi này, bao nhiêu sóng gió cũng đã trải qua rồi, có gì không thích ứng được chứ. Trong lòng

ông không khỏi có chút mừng thầm, ông nhìn cậu chủ lớn lên, trong lòng ông coi cậu chủ như con của mình vậy. Bao năm nay, bên cạnh cậu chủ không có người phụ nữ nào, ông cảm thấy rất lo lắng, lại nhìn giới trẻ hiện nay đang thịnh hành trào lưu nam yêu nam, bất an trong lòng ông càng cao hơn. Nếu đúng là vậy, ông làm sao có thể nhìn mặt ông chủ quá cố chứ! Mấy năm trước thấy cậu chủ kết hôn cùng với cô chủ Hạ Vũ, trong lòng ông cảm thấy vui mừng không thôi, nhất là khi ông thấy hai đứa bé ra đời, tâm tình ông mới thả lỏng. Nhưng ông lại tình cờ nghe được bí mật của hai người họ, lo lắng trong lòng lại một lần nữa vang lên. Bây giờ nhìn thấy cô lại nhìn bộ dạng lo lắng quan tâm chăm sóc của anh đối với cô, làm sao anh có thể không vui đây.

Trương Duật Hiên nhìn bộ dạng cười không khép miệng, ánh mắt quái dị nhìn anh của ông, ho nhẹ hai tiếng, nhìn ông cười nói: “Trần thúc! Hựu Thần có nhà không?”

Trần thúc thấy ánh mắt lạnh của anh, vội vàng thu lại bộ dạng tươi cười. Nếu ông dọa cô gái bên cạnh chạy mất, cậu chủ nhất định sẽ oán chết ông. Ông vội vàng cung kính nhìn anh đáp:

“Tiểu thiếu gia đang ở phòng sách trên lầu hai”

Tạ Chiêu Ly này giờ mới dám ngẩng đầu quan sát Trần thúc. Ông có khuôn mặt rất hiền lành, khi mỉm cười rất phúc hậu. Cô nhìn Trần thúc mỉm cười, dịu dàng chào: “Trần thúc khỏe”

Trần thúc nhìn cô mỉm cười.

Biệt thự Trương thị được thiết kế theo phong cách Châu Âu, xa hoa mà lộng lẫy. Những vật dụng trong nhà đều được chế tác tỉ mỉ.

Trương Duật Hiên dẫn cô đến phòng đọc sách trên lầu hai. Vừa mở cửa đã thấy có một cậu bé đang ngồi chăm chú đọc sách. Cậu bé thấy người bước vào là anh, mỉm cười, chạy đến ôm lấy anh, nũng nịu gọi: “Ba!”

Trương Duật Hiên ánh mắt yêu thương xoa đầu cậu bé, giọng điệu cưng chiều: “Hựu Thần! Con đang đọc sách sao?”

“Đúng vậy!” Hựu Thần lễ phép đáp, lại nhìn thấy cô có chút sợ hãi, lép vào trong lòng của Trương Duật Hiên.

Tạ Chiêu Ly nhìn cậu bé mỉm cười, dịu dàng nói: “Cháu là Hựu Thần sao? Chào cháu!” Vừa nói vừa đưa món kẹo mà cậu bé ưa thích ra.

Không biết nhờ sức mạnh của cô hay sức mạnh của kẹo mà cậu bé Trương Duật Hiên nhìn cô chớp mắt, lại nhìn kẹo trong tay cô, mỉm cười ngọt ngào, lễ phép nhìn cô nói: “Chào cô! Cô thật xinh đẹp nha. Cô là ai vậy? Bạn của ba Duật Hiên sao?”

Tạ Chiêu Ly nhìn Trương Hựu Thần mỉm cười, dịu dàng gật đầu, ôn nhu nói: “Đúng vậy! Cô là bạn của ba mẹ con nha. Lại đây ăn kẹo đi. Cô mua cho con đấy!”

Trương Hựu Thần nhìn cô mỉm cười, chạy vào lòng cô, lấy kẹo trong tay, thưởng cho cô một nụ cười ngọt ngào, làm lộ ra chiếc răng khểnh đáng yêu. Cậu sao lại không biết chứ, cô này là vợ của ban ha. Mẹ đã từng chỉ anh cho cậu nói cô này sau này sẽ chăm sóc cho cậu khi mẹ đi vắng nha. Cậu muốn sau này sống cuộc sống vui vẻ thì phải lấy lòng cô ấy nha. Hơn nữa nhìn cô ấy rất hiền, lại dịu dàng nữa. Cậu rất thích cô ấy. Mẹ cũng thích. Ba cũng thích.

Tạ Chiêu Ly không biết cậu bé Trương Hựu Thần khi được cô ôm vào lòng, ánh mắt cậu lóe sáng, lộ ra một nụ cười ranh mãnh.

Trương Duật Hiên nhìn cô gái vừa đi ra khỏi phòng khách, ánh mắt lóe lên tia sáng. Anh mỉm cười tiến lại ôm cô vào lòng có chút oán trách, bĩu môi nói: “Chiêu Ly! Anh rất đau lòng nha! Sao vừa này em lại nói em là bạn anh chứ!”

Tạ Chiêu Ly trong lòng anh có chút hốt hoảng, nhìn xung quanh, lại nhìn cánh cửa phòng sách đang khép chặt có chút thả lỏng tinh thần, thở dài một hơi. Anh sao có thể thế chứ, có thể giữa thanh thiên bạch nhật mà ôm cô tại chỗ này chứ. Nếu lỡ có ai nhìn thấy thì sao? Anh không biết xấu hổ không có nghĩa là cô không biết nha. Da mặt cô đâu có dày được như anh.

Lại nghe thấy lời của anh khỏe miệng giật giật, đại gia à! Anh bao nhiêu tuổi rồi còn rồi mấy chuyện này. Chẳng lẽ anh muốn cô trước mặt con trai anh nói xin chào cô là Tạ Chiêu Ly là bạn gái của ba con sao? Cô không làm được.

Thấy cô không để ý đến lời nói của anh, trong lòng không khỏi có chút mất hứng. Anh ôm cô lắc nhẹ.

Tạ Chiêu Ly bị anh lắc có chút chóng mặt, hồi phục lại tinh thần, nhìn anh nói: “Duật Hiên!”

“Hử?” Nghe giọng nói mềm mại không xương của cô, trong lòng anh không khỏi cảm thấy mềm mại, không còn cảm thấy mất hứng. Anh nhìn cô yêu chiều nói: “Có chuyện gì sao?”

“Em đói!”

Tâm tình đang tốt đẹp của anh bỗng chốc mất tăm. Cô gái này, em có cần nói ra câu nói mất phong tình như thế không? Lắc đầu, anh buông cô ra, kéo tay cô xuống phòng bếp.

Tạ Chiêu Ly đi theo anh, nhìn bóng lưng cao lớn của anh, khỏe miệng mỉm cười, ánh mắt lóe lên một tia đắc ý. Anh lám sao mà biết là cô cố ý chứ. Cô mới không muốn đứng ở đây cùng anh nói vấn đề nhàm chán này đâu.

Tạ Chiêu Ly ôm bát cơm lớn, có chút mất hình tượng ngồi khoanh chân trên ghế sofa ở phòng khách súc cơm ăn. Thỉnh thoảng dứt một thìa cho người đàn ông đang ngồi bên cạnh. Cảnh sắc rất ngọt ngào, đầm ấm như tranh vẽ vậy.

Chiếc thìa trên tay rơi xuống sàn nhà tạo lên tiếng vang. Tạ Chiêu Ly ánh mắt không tin quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh, xác minh. Cô đang nghe nhầm đúng không? Sự thật không phải là như vậy đúng không?. Nhưng cô chỉ nhìn được nét mặt ngưng trọng, ánh mắt tối sầm của người đàn ông bên cạnh. Chứng minh tất cả cô nghe được đều là sự thật. Trên màn hình, phóng viên không ngừng đưa tin về vụ nổ máy bay đi từ thành phố S đến Pari.

“Ngày x tháng y năm 20xx.

Chiếc máy bay mang mã số NH200Zxxxx đã phát nổ khi đang lưu thông, khiến cho bảy nhân viên và một trăm linh hai hành khách trên máy bay, tất cả đều thiệt mạng. Hiện nguyên nhân vụ nổ kinh hoàng này đang được cơ quan chức năng hai nước và quốc tế điều tra làm rõ.”

38. Chương 38

Lúc hai người đến sân bay đã là một tiếng sau. Trương Duật Hiên dẫn theo Tạ Chiêu Ly xuất hiện tại phòng bảo an. Anh vội vàng hỏi thăm danh sách những người bị nạn trong tai nạn máy bay, trong lòng lo lắng, hoảng sợ không thôi. Tạ Chiêu Ly từ nãy đến giờ hai mắt nhắm nghiền không nói gì, chỉ đứng nép trong lòng anh. Cô nhớ đến Hạ Vũ trong lòng cảm thấy chua xót, nước mắt không kìm được lại một lần nữa tràn ra như trân châu, lăn dài trên khuôn mặt cô, thấm đẫm một khoảng áo của Trương Duật Hiên. Hạ Vũ có ấy khi này còn cách đây không lâu còn cười cô, chế nhạo cô hay khóc mà bây giờ.....

“Chị dâu! Chị đừng khóc nữa! Chị khóc như vậy, em có cảm giác lần này em đi sẽ không trở về nữa vậy!”

Những lời nói, hình ảnh của cô ấy vang lên trong đầu cô, khiến trái tim cô đau nhói. Thương đế à! Hạ Vũ đã khổ lắm rồi. Cầu xin ngài đừng mang cô ấy đi nữa. (H/V: Cầu xin ta có phải nhanh hơn không?)

“Có danh sách những người gặp nạn rồi!” Một nhân viên cứu hộ thuộc bộ phận bảo an của sân bay quốc tế thành phố S, chạy vào mang theo danh sách những người gặp nạn, gào lên. Tất cả mọi người vội xúm lại.

Trương Duật Hiên nhẹ nhàng buông Tạ Chiêu Ly trong ngực ra, đỡ cô ngồi xuống hàng ghế chờ địa phương, nhìn cô dịu dàng nói: “Em ở đây nha anh đi ra xem sao!”

Tạ Chiêu Ly nhìn anh gật đầu.

Trương Duật Hiên lòng lo lắng hồi hộp không thôi. Tuy rằng anh không có biểu hiện ra nhưng anh cũng rất lo sợ người em gái anh yêu thương nằm trong danh sách đó. Anh không ngừng thầm cầu nguyện dù biết hy vọng là rất mong manh.

Trương Duật Hiên khó khăn lắm mới chen lấn được vào trong vòng vây bằng người, trên trán anh mồ hôi đã lấm tấm. Anh thở một hơi, trấn định nhìn nhân viên bảo an đang cầm danh sách trước mặt, hỏi: “Cậu nhìn thử xem có ai mang tên Hạ Vũ trong bảng danh sách không?”

Nhân viên bảo an nhìn danh sách một lượt, lại nhìn anh, lắc đầu trả lời: “Không có!”

Không có trong lòng anh thở phào một hơi. Cảm thấy may mắn không thôi. Nhưng cô không có trên máy bay, vậy cô đi đâu?

“Tiên sinh...!”

Có người xô đẩy, đập tay vào khuỷu tay anh, Trương Duật Hiên hơi nhíu mày, ánh mắt lạnh lùng liếc qua người lạ khiến anh ta lập tức đứng chết lặng có cảm giác sống lưng lạnh băng.

Anh ta bị ánh mắt sắc bén lạnh khốc của anh khiến sợ hãi không thôi, run rẩy lắp bắp nói: “Tiên sinh...tôi không có ý mạo phạm anh...tôi chỉ muốn hỏi anh có phải đang tìm cô gái mang theo cái va ly màu hồng không?”

Trương Duật Hiên ánh mắt hơi lóe lên tia sáng. Hạ Vũ đúng là mang va ly màu hồng. Nhưng mặt vẫn không biểu lộ cảm xúc gì, anh lạnh lùng chờ đợi anh ta nói tiếp.

Người đó thấy anh không lên tiếng, cũng không đoán được anh đang nghĩ gì, nhưng cũng không có ý bảo anh ta dừng lại. Anh ta nhìn anh, nuốt một ngụm nước bọt, nói tiếp: “Hôm nay lúc tôi và bạn định lên máy bay, tôi thấy cô ấy ngắt xiủ, sắc mặt tím tái, còn nôn ra máu nữa. Mọi người sợ quá, vội vàng giúp cô ấy gọi xe cấp cứu mang đến bệnh viện” Anh ta cũng theo đến đó. Chính vì vậy anh ta không kịp nên máy bay mới thoát được một kiếp, nhưng bạn của anh ta thì không may mắn như vậy

Trương Duật Hiên nghe anh ta nói xong, hơi cau mày, không biết đang nghĩ gì. Anh nhìn anh ta gật đầu cảm ơn, sau đó rời đi đến chỗ Tạ Chiêu Ly.

Tạ Chiêu Ly thấy anh quay lại, run rẩy nhìn anh như muốn hỏi “sao rồi! Hạ Vũ có ở trong đó không?” Cô không dám mở miệng hỏi, cô sợ sau khi hỏi sẽ được đáp lại bằng đáp án tàn khốc.

Trương Duật Hiên thương tiếc lau nước mắt cho cô, nhẹ nhàng nhìn ánh mắt chờ mong của cô, lắc đầu. Tạ Chiêu Ly nhận được đáp án trong lòng mong muốn, không khỏi thở ra một hơi. Không có ở đó là tốt rồi.

Trương Duật Hiên dịu dàng đỡ cô dậy, cảm giác buông lỏng tinh thần, Tạ Chiêu Ly thân mình hoàn toàn dựa vào lòng anh. Đôi mắt rưng rưng lệ nhìn anh nói: “Thế cô ấy đi đâu chứ?” Cô cảm thấy may mắn khi cô ấy không ở đó, nhưng nhìn sắc mặt ngưng trọng của Trương Duật Hiên cô cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy. Trong lòng không kìm được lo lắng, có một chút bất an mơ hồ dâng lên trong lòng cô.

“Bệnh viện” Trương Duật Hiên chậm chậm vang lên hai chữ, dịu dàng đỡ cô rời khỏi sân bay, tiến về hướng bệnh viện trung tâm thành phố S.

Bệnh viện trung tâm thành phố S.

Trương Duật Hiên đỡ Tạ Chiêu Ly đã thiếp đi trong lòng anh, ánh mắt thâm trầm nhìn về cửa phòng phẫu thuật. Khi anh và Tạ Chiêu Ly đến bệnh viện thì Hạ Vũ đang phẫu thuật. Khoảng thời gian chờ đợi nhìn ánh đèn phòng phẫu thuật đối với mỗi người đều là một loại dày vò. Người bệnh thì đang vật lộn với bệnh tật, bác sỹ thì vật lộn với tính mạng bệnh nhân, còn những người ngồi ngoài chờ thì đang đau khổ mau ngóng.

Anh không biết mình đã chờ đợi trong bao lâu, anh chỉ biết cánh tay anh đã tê dại, không còn cảm giác, cửa phòng phẫu thuật lạnh lẽo kia cũng tắt đèn, mở ra.

Trương Kiếm thần sắc mệt mỏi, vừa đi ra vừa nhu nhu thái dương đau nhức. Sáu tiếng đồng hồ chống chọi với Tử Thần đã lấy đi không ít tinh lực của anh. Anh vừa ra ngoài đã thấy Trương Duật Hiên đang ngồi ở ghế chờ, còn Tạ Chiêu Ly thì đang ngủ thiếp đi trên người anh. Anh bước đi mệt mỏi tiến lại gần hai người họ, anh biết bây giờ dù có sấm đánh ngang tai nếu người con gái bên cạnh anh ấy không dậy thì anh ấy cũng không may mắn đi chuyển.

Trương Duật Hiên thấy Trương Kiềm đang đi đến đây lấy tay còn lại nhu nhu thái dương nhìn anh hỏi: “Sao rồi!”

Trương Kiềm nhìn anh rồi lại nhìn cô gái trong lòng anh, tự nhiên ngồi xuống bên cạnh anh, nhàn nhạt lên tiếng: “Không sao rồi! Bệnh của cô ấy tái phát hơn nữa phẫu thuật cũng rất thành công nhưng còn có trụ được hay không là nhờ ý trời. Tin tức bên kia vẫn không thấy gì”

Trương Duật Hiên im lặng không nói gì. Anh cũng biết chuyện này con người không thể quyết định được, chỉ dựa vào số mệnh của cô ấy thôi. Quả tim anh vẫn không có tin tức gì, anh cảm thấy lo lắng không thôi.

39. Chương 39

Hạ Vũ sau đó được đẩy ra phòng hồi sức cấp cứu. Sắc mặt cô tái nhợt đôi môi nhợt nhạt thiếu sức sống, đôi mắt nhắm lại không có dấu hiệu tỉnh lại.

Trương Duật Hiên nhìn cô gái thiếu sức sống trên giường lồng ngực đột nhiên chưa xót không thôi. Anh không nghĩ sẽ có một ngày cô sẽ im lặng như vậy. Cô luôn mạnh mẽ, dù có chuyện gì cũng không quật ngã được cô. Anh đã từng rất hâm mộ cô, muốn giống như cô vậy là một cái cây dù đến thế nào cũng không đổ. Nhưng cái cây ấy bây giờ có thể sẽ không bao giờ đứng dậy được nữa. Giờ đây cô im lặng thiếu sức sống.

Có tiếng bước chân nhẹ nhè tối, mùi hương hoa oải hương quen thuộc thoang thoảng xông vào mũi anh, Trương Duật Hiên quay lại nhìn cô mỉm cười. Đây là loài hoa mà Tạ Chiêu Ly khi còn bé thích nhất, chỉ là đến khi lớn cô không còn thích nữa, nhưng trùng hợp là đây cũng là loài hoa mà Hạ Vũ thích nhất, có lẽ chính vì nguyên nhân này mà anh đối xử với Hạ Vũ đặc biệt hơn những người khác.

Tạ Chiêu Ly nhìn tia máu trong mắt anh, có chút đau lòng, anh đã thức trông chừng Hạ Vũ cả đêm qua. Cô nhẹ nhàng đưa hai tay lên thái dương lên xoa thái dương cho anh, dịu dàng nói: “Anh mệt không? Mau đi ngủ đi để em trông cô ấy cho!”

Trương Duật Hiên rất hưởng thụ cô mát xa, động tác của cô không phải thực chuẩn xác nhưng lại khiến anh thoải mái không thôi. Anh nhìn cô nhẹ nhàng lắc đầu một cái: “Anh không mệt, em mau đi nghỉ đi. Em cũng đã mệt rồi!”

Cô có mệt mỗi sao. Hôm qua sau khi đưa Hạ Vũ đến phòng hồi sức, anh cứ lảng lảng bắt cô đi ngủ, cô không muốn nhưng anh rất cương quyết. Cô nghĩ chỉ nghỉ một lát thôi nhưng không ngờ lại ngủ quên, một mạch đến sáng, còn anh cũng thức đến sáng. Bây giờ anh lại nói là không mệt, hơn nữa còn muốn cô đi nghỉ ngơi. Anh như vậy, cô sao có thể không đau lòng chứ!

Tạ Chiêu Ly nhìn anh, cương quyết bắt anh đi nghỉ ngơi, anh cũng không phải là sắt đá sao có thể không nghỉ được chứ!

Trương Duật Hiên nghịch nghịch bàn tay của cô, nhìn cô mỉm cười. Anh đã một lần mất đi, nhưng giờ lại có được, anh tin ông trời nhất định có mắt sẽ phù hộ cho Hạ Vũ.

Tạ Chiêu Ly rút bàn tay ra khỏi tay anh, kiên quyết bắt anh đi nghỉ. Trương Duật Hiên không thể làm gì khác là làm theo ý cô, anh sợ cô nổi giận, không quan tâm anh nữa. Không yên tâm với anh, cô đẩy đẩy anh ra khỏi, đóng cửa lại, cô phải áp tải anh về tận phòng nghỉ cô mới an tâm.

Trương Duật Hiên bị cô đẩy có chút bất đắc dĩ, ngoái đầu nhìn cô cười cười, nhưng vẫn đều đều bước đi.

“Chuyến bay từ thành phố S đến Pari sắp cất cánh, xin mời quý khách đến khu vực check in đăng ký thủ tục. Xin nhắc lại.....”

Tiếng nhân viên hàng không vang lên, Hạ Vũ lau nước mắt kéo hành lý về khu vực đăng ký. Nghĩ đến sắp gặp lại Tần Chính Thần sau bao năm xa cách, trong lòng cô không khỏi có chút hồi hộp, gặp anh cô sẽ nói gì, sẽ hỏi gì. Cô có thể nhìn anh mỉm cười nói: “Lâu ngày không gặp. Anh có khỏe không?” Lúc đấy anh sẽ phản ứng như thế nào? Có ngạc nhiên không hay tỏ ra căm ghét cô.

“Thần!”

Có tiếng phụ nữ dịu dàng vang lên, Hạ Vũ theo phản xạ quay lại, chỉ thấy một khoảng không toàn người, cô không khỏi cười tự giễu, anh sao có thể xuất hiện ở đây chứ!

“Tình, anh không phải đã nói em đừng ra đây đón rồi sao? Em đang mang thai nên cẩn thận chút” Giọng nói từ tính trầm ấm xa lạ mà quen thuộc vang lên. Hạ Vũ không tin vào tai mình, anh ở đây ư? Sao anh lại xuất hiện ở đây được. Nhịp tim không ngừng tăng lên, anh đến gặp cô sao? Sao có thể chứ! Cô đang mong đợi điều gì đây, anh hận cô như vậy, không nguyên rửa cô mau chết đi đây chứ, sao có thể quan tâm mà đi tìm cô được. Hạ Vũ bất khả tư nghị quay đầu nhìn hướng phát ra tiếng nói của người đàn ông cô ngày nhớ đêm mong. Nhưng nếu cô biết trước được những hình ảnh đó lại khiến trái tim cô một lần lại một lần đau nhói, vết sẹo ngày nào lại một lần nữa toác ra, máu tươi chảy đầm đìa thì cô sẽ không bao giờ quay lại.

Hạ Vũ ánh mắt không che dấu được bị thương nồng đậm nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mặt. Người đàn ông ôm thật chặt người phụ nữ. Người phụ nữ thì mỉm cười, đáy mắt tràn ngập hạnh phúc. Sau đó anh ta buông cô ấy ra mỉm cười dịu dàng vuốt lên vùng bụng đã chồi lên của cô ấy. Cảnh tượng đó thật đầm ấm hạnh phúc, ngọt ngào đáng hâm mộ, nhưng lại làm Hạ Vũ cảm thấy đau mắt không thôi. Nó giống như một lưỡi dao, khoét sâu vào trong trái tim cô, khiến tim cô đau nhói. Từng mạch máu dần đông lại, sắc mặt trở nên tái nhợt, cơn đau quen thuộc lại trào dâng.

Đúng vậy! Người đàn ông trong bức tranh ấy là người mà cô yêu còn người phụ nữ hạnh phúc mà anh đang che chở kia chính là vợ anh, người yêu thanh mai trúc mã của anh. Hai người họ cuối cùng cũng lấy nhau, còn cô chỉ như một người qua đường ngẫu nhiên xuất hiện trong cuộc sống của họ. Hạ Vũ nhìn anh đang dần đi khuất, nghĩ đến anh và Hựu Thần rất giống nhau. Hựu Thần! Tiểu Tình! Hạ Vũ cảm thấy lý trí quay trở lại, cô không phải đến Pari để tìm anh sao. Anh xuất hiện không phải là tốt lắm sao. Nhìn xung quanh phát hiện anh đang đi gần ra cửa ra, cổ nén cơn đau ngày càng tăng, cô vội vàng đuổi theo anh: “Chính Thần! Chính Thần” Anh không quay lại, anh không nghe thấy cô gọi sao? Hay anh đã quên cô, quên giọng nói của cô rồi. Hay anh hận cô đến nỗi không thèm để ý đến cô. Tim do vận động càng đau thắt mạnh mẽ. Hạ Vũ dừng lại, ôm lồng ngực, thở hổn hển. Bàn tay run rẩy lấy lọ thuốc trong túi áo nhưng không tài nào mở được. Lọ thuốc rơi xuống sàn nhà, lăn một đường thẳng đến gầm ghế chờ. Cơn đau ngày càng mạnh mẽ, Hạ Vũ cố gắng áp chế, khó nhọc từng bước lại gần lọ thuốc. Cảm giác choáng váng ngày càng rõ nét, lồng ngực nhói lên một cái, cảm giác có dòng nước ấm tanh ngọt dâng lên cổ họng cô. Hạ Vũ thổ huyết ngã xuống giống như cây rừng ra bị đổ. Mọi người vây xung quanh cô, lo lắng không thôi. Hạ Vũ nhìn xuyên qua chân đoàn người vây xung quanh, nhìn đôi chân quen thuộc đang đi ngày một xa. Ý thức dần rã rời, trước khi mất đi ý thức cô nhìn thấy đôi chân ấy thoáng dừng lại. “Chính Thần! Chính Thần”

“Thần! Vừa nãy em thấy có ai gọi anh đấy!” Sở Vũ Tình quay sang mỉm cười lay lay cánh tay người đàn ông đang cẩn thận dìu cô, nhìn anh dịu dàng nói.

Tần Chính Thần nghe thấy cô nói vậy, theo bản năng khê dừng cước bộ, quay đầu lại nhìn. Nhưng đập vào mắt anh chỉ thấy đoàn người đang xúm lại, không thấy có ai quen, gọi anh. Tần Chính Thần tiếp tục đi tiến lên phía trước, nhìn cô cười nói: “Không có ai đâu! Chắc là trùng tên thôi”

Sở Vũ Tình nghe anh nói cũng không nói gì nữa. Có thể đúng là cô nghe nhầm.

40. Chương 40

“Chính Thần! Chính Thần!.....”

“Hạ Vũ! Cô tỉnh rồi sao? Hạ Vũ!.....” Tạ Chiêu Ly thấy người trên giường có dấu hiệu tỉnh lại, miệng không ngừng lẩm bẩm gọi tên một người. Cô mừng rỡ không thôi. Cô vội vàng ấn chuông ở đầu giường phòng bệnh gọi y tá bác sỹ vào. Nhưng người trên giường rất nhanh lại im lặng không có động tĩnh gì. Điều này khiến cho Tạ Chiêu Ly cảm thấy hoảng sợ không thôi.

Trương Duật Hiên và Trương Kiến rất nhanh mang theo đoàn bác sỹ có chuyên môn tiến vào, làm các xét nghiệm đơn giản.

Trương Duật Hiên nhẹ nhàng ôm Tạ Chiêu Ly vào lòng, dịu dàng lau nước mắt cho cô, nhẹ giọng an ủi: “Không sao đâu! Có anh ở đây rồi!”

Tạ Chiêu Ly cảm thấy trong lòng một trận âm áp lan tràn, cô nhìn anh gật đầu không nói gì, nép chặt vào lòng anh.

Trương Duật Hiên thấy cô không có ý định khóc nữa, trong lòng không khỏi thở phào một hơi. Anh rất sợ nhìn thấy cô khóc. Nhìn cô khóc anh có cảm giác lòng đau như cắt vậy. Anh tình nguyện mất tất cả mọi thứ cũng không muốn nhìn thấy cô khóc. Anh nhìn Hạ Vũ im lặng yên tĩnh nhắm chặt mắt nằm trên giường, lại nhìn Trương Kiến, nhẹ giọng hỏi: “Cô ấy sao rồi!”

Trương Kiến sắc mặt ngưng trọng nhìn anh không nói gì, chỉ lắc đầu một cái. Anh cũng đã cố hết sức rồi, nhưng không có trái tim thích hợp thì càng kéo dài đối với cô chính là một loại giày vò, bệnh của cô ngày càng nghiêm trọng, các tình huống nguy hiểm sẽ ngày càng xuất hiện nhiều hơn, và ngày càng nguy hiểm hơn.

Tạ Chiêu Ly lắc đầu không tin, nhìn chằm chằm Trương Kiến: “Không thể nào! Cô ấy chẳng phải vừa nãy còn chuẩn bị tỉnh dậy sao? Cô ấy còn nói chuyện nữa!”

“Đây chỉ là chút phản ứng còn lại của tiềm thức thôi. Cô ấy chỉ là đang nằm mơ thôi”

“Nằm mơ?” Tạ Chiêu Ly kinh ngạc hỏi lại.

Trương Kiến biết trong lòng cô nghĩ gì, nhưng chuyện này không giống, đây là dấu hiệu giai đoạn cuối của bệnh, cách cứu sống duy nhất bây giờ chỉ còn có thay tim thôi. Anh ta nhìn cô nói: “Đây chỉ là tiềm thức thôi. Khi bị bệnh đến một mức độ nào đó con người trong lòng sẽ muốn gặp người mình muốn gặp hay làm những việc mà mình muốn làm”

“Cô ấy muốn đi Pari tìm người đàn ông của cô ấy. Vậy chẳng lẽ người trong lòng cô ấy chính là người tên Chính Thần sao?”

“Chính Thần?” Trương Duật Hiên hỏi lại.

Tạ Chiêu Ly nhìn anh gật đầu, đúng là khi nãy Hạ Vũ luôn lẩm bẩm, chắc là cô ấy muốn gặp người đó. Cô nhìn Trương Duật Hiên không biết đang nghĩ. Nhìn anh một lúc, Tạ Chiêu Ly lên tiếng trước, đôi mắt lóe sáng. Cô nhìn anh, ánh mắt tràn đầy mong mỏi nhìn anh: “Duật Hiên! Anh có thể giúp Hạ Vũ tìm người có tên Chính Thần không?” Thấy anh im lặng không nói, Tạ Chiêu Ly có chút bức mình, anh rốt cuộc nghĩ gì chứ! Rốt cuộc có muốn giúp hay không?

Trương Duật Hiên nhìn biểu tình của cô có chút buồn cười, cô gái này có biểu tình này là sao chứ! Anh có nói là không muốn giúp sao? Anh chỉ cảm thấy cái tên này hình như anh đã nghe thấy ở đâu rồi. Anh khẽ mỉm cười, nhẹ nhẹ véo mũi cô.

“Chính Thần sao?” Trương Kiến vẫn im lặng này giờ bên cạnh, kinh ngạc thốt lên. Không phải là anh ta chứ! Sao có thể trùng hợp như vậy được.

“Anh biết anh ta sao?” Tạ Chiêu Ly và Trương Duật Hiên nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Trương Kiến, đồng loạt quay lại nhìn anh ta. Tạ Chiêu Ly ánh mắt chông chờ nhìn anh ta không kìm được hỏi lại: “Trương Kiến anh biết anh ta đang ở đâu sao?”

Dưới con mắt chằm chằm nhìn anh của hai người họ, Trương Kiến không khỏi cảm thấy có chút khựng bở, anh nhìn hai người họ khẽ nuốt một ngụm nước bọt, gật đầu, lại nhìn Trương Duật Hiên nói: “Anh hai! Anh có nhớ hai hôm trước anh họ của Tiểu Tình có đến thăm cô ấy không? Tên anh ta trùng hợp cũng là Chính Thần”

Thảo nào anh cảm thấy đã nghe ở đâu rồi thì ra là anh chàng bác sỹ Tần Chính Thần đó. Hai hôm trước anh còn gặp anh ta. Đời đúng là trùng hợp thật. Anh nhìn Trương Kiến xác định lại: “Chính là anh chàng bác sỹ mà cậu nói là tình địch tiềm ẩn đó sao?”

“Tiềm ẩn gì chứ? Đúng là anh ta” Trương Kiếm bị anh nói trúng tim đen cảm thấy có chút mất mặt, sắc mặt hơi đỏ lên, nhìn anh ngượng ngùng phất tay. Nhưng trong lòng cảm thấy may mắn không thôi. Ngay cơ trong lòng anh đã được giải trừ, thật không ngờ anh ta lại thành em rể anh. Nói thật hai hôm trước anh họ của cô đến tìm, nhìn họ thân thiết, tuy rằng anh ngoài mặt không để ý nhưng vẫn cảm thấy trong lòng bứt rứt, khó chịu không thôi, nhưng bây giờ thì tốt rồi, tâm trạng u ám mấy ngày hôm nay vì việc này mà vui lên không ít.

“Vậy anh mau đi tìm anh ta đi! Mà anh có biết.....” Tạ Chiêu Ly còn đang định hỏi xem anh có biết anh ta ở đâu không? Cô muốn trực tiếp đi tìm nói chuyện rõ ràng với anh ta. Nếu anh ta không đến gặp Hạ Vũ thì cô sẽ đánh anh ta, bắt anh ta phải đến, nhưng cô không đánh lại anh ta thì sẽ để Duật Hiên đánh họ. Đúng vậy! Duật Hiên giỏi như vậy, nhất định sẽ đánh được anh ta. Điện thoại trong túi bất ngờ reo vang, Tạ Chiêu Ly nhìn màn hình thì ra là Thẩm Quân Hạo, chắc việc cô nhờ anh ta đã có tiến triển mới. Nhưng không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy bất an, cô nhìn hai người đàn ông còn đang nói chuyện kia, khẽ cười, nhìn Trương Duật Hiên nói nhỏ: “Em đi ra ngoài một lát” Sau đó đi ra khỏi phòng.

41. Chương 41

“Alo!” Tạ Chiêu Ly đi ra khỏi phòng, đi thẳng đến ban công cách phòng bệnh của Hạ Vũ một khoảng khá xa, nhìn cửa phòng không có dấu hiệu mở ra mới yên tâm nghe máy.

Bên kia chỗ Thẩm Quân Hạo có tiếng ồn ào nói chuyện, nghe giọng là của Đoàn Dịch Phong. Anh chàng này, gọi cho cô mà vẫn còn ngồi cạnh người yêu mà anh ta lại không kín miệng, cũng chẳng đáng tin.

Thẩm Quân Hạo dường như biết cô đang nghĩ gì, trầm mặc một lát. Lúc sau đầu dây bên kia tiếng nhạc, nói cười không còn nữa, anh mới lên tiếng. Tạ Chiêu Ly đoán chắc anh đã ra khỏi phòng rồi. Anh nói: “Chiêu Ly chuyện này ngày càng không ổn rồi! Có người không muốn cho chúng ta điều tra. Người anh cứ đi giúp em điều tra cũng không tìm được gì! Hơn nữa hôm qua, anh nhận được báo cáo có người đến tòa soạn của anh nhờ đăng đoạn video lần trước của em. Anh đã bảo người tạm thời ngăn chặn chuyện này rồi. Nhưng mà anh sợ người ta sẽ đăng cái này lên website. Đến lúc đó rất khó giải quyết. Hay là em nói cho Duật Hiên biết đi. Thế lực của cậu ấy lớn như vậy, có khi có cách giải quyết.”

“Quân Hạo! Cảm ơn anh đã nói cho em biết. Em biết tiếp theo mình lên làm gì. Còn chuyện này anh đừng để cho Duật Hiên biết. Em không muốn anh ấy lo lắng, anh ấy mấy ngày hôm nay vì chuyện của Hạ Vũ cũng đã mệt mỏi lắm rồi. Em không muốn gây áp lực cho anh ấy. Hơn nữa giờ em cũng không còn là Tạ Chiêu Ly nữa, nên dù chuyện có vỡ lở cũng không có ảnh hưởng lớn đến cuộc sống bây giờ” Tạ Chiêu Ly biết Thẩm Quân Hạo quan tâm đến cô nhưng cô không thể nói cho Trương Duật Hiên biết được. Cô sợ anh sẽ khinh thường mình, cô không muốn hình ảnh của mình trong quá khứ của anh có chút vết nhơ nào.

Tạ Chiêu Ly cúp điện thoại ánh mắt nhìn xa xăm. Nhìn ánh nắng hoàng hôn yếu ớt đổ rục cả vùng trời. Cơn gió nhẹ nhàng thổi qua những hàng lá xào xạc, Cảnh đẹp mà sao buồn thê lương thế! Yên bình thế! Nhưng cô biết sóng gió sắp đến rồi.

Điện thoại trong tay không ngừng reo vang. Tạ Chiêu Ly nhìn màn hình, một dãy số xa lạ đang nhấp nháy, nhưng cô lại có cảm giác rất quen thuộc. Tạ Chiêu Ly nhấn nút nhận cuộc gọi.

“Alo.”

“.....”

Đầu dây bên kia vẫn im lặng. Tạ Chiêu Ly biết người gọi là ai, cảm thấy hơi bức mình, cô không kiên nhẫn lên tiếng: “Có chuyện gì mau nói đi. Không nói tôi tắt máy đây”

Đôi phương vẫn im lặng. Tạ Chiêu Ly cảm thấy có cảm giác hít thở không thông. Cô gằn giọng từng chữ: “Cô nói đi rốt cuộc cô muốn gì? Tạ Uyển!”

“Oh! Cô cuối cùng cũng phát hiện ra rồi! Không hổ là nữ hoàng điện ảnh Tạ Chiêu Ly. Mà bây

giờ cô nên nghĩ gọi tôi là chị Chiêu Ly mới đúng. Ha ha.....”

“Cô không phải gọi cho tôi chỉ để ra oai vậy thôi chứ?” Tạ Chiêu Ly trào phúng.

Đầu dây bên tâm trạng rất tốt không để ý đến lời nói trào phúng của cô, chỉ cười cười nói:

“Nghe nói cô đang cần gặp tôi, sao nhớ tôi à? Mà quên nghe nói các người đang tìm người hiến tim cho con ma bệnh đó. Tôi có cô có muốn không?”

“Cô đừng ở đây mà khoác lác. Tôi cảnh cáo cô, nếu cô làm gì bất lợi cho bọn họ tôi sẽ không tha cho cô!”
Tạ Chiêu Ly không nhận được đề cao âm lượng uy hiếp.

Bên kia Tạ Uyển thấy thái độ, giọng điệu của cô cảm thấy buồn cười không thôi. Cô có thể làm gì được cô ta. Huống chi sau lưng cô ta có Tạ Thiên Trầm và Tiêu Trấn Vũ chống lưng cho cô ta. Nhắc đến Tiêu Trấn Vũ trong lòng cô ta lại cảm thấy mềm nhũn, rất hạnh phúc. Cô ta rất yêu anh ta nhưng mà anh ta đã có vợ khiến cô ta cảm tức không thôi. Tạ Uyển trực tiếp khinh thường: “Cô có thể làm gì tôi? Đánh tôi sao? Hay cô định giết tôi. Còn nữa tôi cũng không ngại nói cho cô biết trong tay tôi cầm một món đồ, mà theo như tôi nghĩ món đồ này Trương Duật Hiên nhận được chắc sẽ rất thích.”

“Cô....”

“Thế nào, cô sợ rồi sao?”

“Cô muốn thế nào?” Tạ Chiêu Ly gằn giọng, không dấu được tức giận. Cô có thể khẳng định cô ta đã rất thành công. Không chỉ có thể khiến cô tức giận mà còn đánh vào điểm yếu của cô, khiến cô không thể không nghe lời cô ta. Không thể phủ nhận cô ta là một con hồ ly thông minh.

“Tôi sao? Tôi không muốn thế nào cả. Nhưng nếu cô không muốn nó xuất hiện trên bàn làm việc của Trương Duật Hiên thì hãy đến căn nhà hoang phía Tây thành. Tôi sẽ ở đó đợi cô, cô nhất định phải đến một mình. Tôi không thích có vài con nhặng đến làm phiền, hơn nữa cô biết đấy, tôi là người không có kiên nhẫn đợi ai đâu. Nhớ là ba mươi phút nữa!”

Tạ Chiêu Ly chưa kịp lên tiếng thì đối phương đã tắt máy. Cô vội vàng hồi phục lại tinh thần, lao xuống đại sảnh dưới lầu, vội bắt tắc si đi thẳng đến căn nhà hoang phía Tây thành.

“Anh hai!” Trương Kiếm đang nói, quay sang nhìn thấy Trương Duật Hiên đang thất thần nhìn ra cửa, không cần nhìn cũng biết đang nghĩ gì. Tuổi trẻ thật là mới xa nhau một chút đã nhớ rồi. Anh ta cười cười, vỗ mặt ám muội vỗ nhẹ vào vai anh, kho hai tiếng.

Trương Duật Hiên dưới ánh nhìn chăm chú của Trương Duật Hiên có chút quẫn bách. Anh quay sang lườm anh ta một cái. Không biết trong lòng thẳng thóc này làm sao có thể như thế chứ. Mà sao cô ấy đi lâu thế nhỉ, đúng là anh có cảm thấy hơi nhớ cô thật.

Lúc Tạ Chiêu Ly đến căn nhà hoang phía Tây Thành thì trời đã hơi tối rồi. Nhìn đồng hồ đúng 28 phút, cô đến sớm hơn 2 phút, Tạ Chiêu Ly không khỏi cảm than tốc độ lái xe của mình càng ngày càng liều mạng rồi. Nhớ lại khuôn mặt những cảnh sát giao thông đuổi theo, cô không kìm được nuốt một ngụm nước bọt. Nghĩ đến lại kinh hãi không thôi, cô phải để lại xe cách đây không xa rồi chạy tắt đến đây. Hy vọng là trong thời gian ngắn họ không tìm đến đây.

Căn nhà hoang phía Tây thành là căn nhà được thi công dở nhưng sau đó công ty thi công đó bị phá sản nên bị bỏ hoang. Cỏ ở đây mọc cao đến nửa người, bên trong ẩm ướt tối om. Vừa lại gần cảm giác ẩm ướt và không khí ẩm mốc, hơi đã bao trùm lấy cô. Tạ Chiêu Ly cảm thấy có chút không thích ứng nhưng cô bây giờ cũng không còn tâm trí đâu mà quan tâm đến nó nữa.

Ngoài trời vẫn còn những tia nắng yếu ớt nhưng trong đây đã tối om. Tạ Chiêu Ly phải cẩn thận rò đường, vất vả lắm mới đến được chỗ hẹn. Nơi đây còn có tí ánh sáng lập lờ của đèn điện. Cảm giác nhói đau như bị vật mạnh đánh vào sau gáy, chạy thẳng lên não khiến cánh vật vốn đã mù mờ trước mắt tối sầm. Tạ Chiêu Ly lâm vào hôn mê.

Khi cô tỉnh lại, có cảm giác đau nhói sau gáy, nói cho cô biết đây không phải là mơ. Hơi cựa quậy nhưng cảm giác xiết chặt đau nhói, cô biết mình bị chói lại rồi. Cố gắng cựa quậy muốn thoát ra nhưng lại không thể, cả người bị chói chặt vào ghế. Tạ Chiêu Ly có một cảm giác bất lực sâu sắc.

“Cô không thoát ra được đâu tốt nhất là nên ngoan ngoãn đi!”

Một giọng nói dịu dàng nhưng vẫn có chút non nớt vang lên. Tạ Chiêu Ly neho mắt nhìn người đang tiến lại gần mình, con người không khỏi ngạc nhiên tròn mắt. Cô có chút không tin nhìn người đang đứng trước mắt mình, giọng nói có chút run rẩy: “Tại sao lại là em?”

42. Chương 42

Tạ Chiêu Ly có cảm giác không thật, cô khẽ nhúu mày không tin tưởng nhìn cô gái trước mặt này, cô bé hồn nhiên ngày nào không ngờ cũng bị lôi kéo vào chuyện này. Không lâu về trước, trong ngôi nhà nhỏ đó cô bé còn ngồi bên cạnh cô dịu dàng kể cho cô nghe về những câu chuyện thâm kín của mình mà bây giờ cô bé cũng tham gia vào nhóm người đó.

Đỗ Tiểu Thanh nhìn cô cười khẩy: “Chị Tạ Uyển, chị không ngờ đúng không? Chị cũng có ngày hôm nay. Sao cảm giác bị bạn bè phản bội thế nào. Rất không dễ chịu đi?”

Tạ Chiêu Ly không nói gì, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm Đỗ Tiểu Thanh, một lúc lâu sau cô mới lên tiếng: “Đỗ Tiểu Thanh! Cuối cùng em cũng biết rồi như?”

“Đúng vậy! Tôi biết hết rồi! chị tưởng tôi vẫn là con ngốc không biết gì mặc chị lừa dối sao?”

Đúng vậy ban đầu là cô cố ý tiếp cận Đỗ Tiểu Thanh, cô muốn lợi dụng cô bé để cô bé đứng ra tố cáo quá khứ của Đỗ Viên Viên nhưng sau khi tiếp xúc, cô thấy được bộ dạng đáng yêu của cô bé, khiến cho cô không nỡ, phải từ bỏ kế hoạch của mình. Nhưng giờ có nói gì thì cũng không thể thay đổi được mục đích ban đầu của cô là không trong sáng.

Đỗ Tiểu Thanh thấy cô không nói gì, mặc định là cô thừa nhận, tức giận trong lòng càng tăng thêm. Nghĩ đến người chị xấu số của mình thì lửa giận càng không thể kiềm chế, chị cô dù có xấu xa thế nào đi chăng nữa nhưng vẫn chung dòng máu với cô, thế nhưng cô còn cười nói gọi chị xưng em với người đã hại chết chị mình. Cô còn là con người sao? Cô là con người nên cô phải giúp chị cô báo thù. Ánh mắt tràn đầy lửa hận trở nên đỏ đục, Đỗ Tiểu Thanh nhìn chằm chằm cô, gần giọng nói: “Chị cảm thấy thế nào? Cảm giác rất giận dữ, thất vọng đúng không? Khi chị làm thế đối với chị tôi, chị có nghĩ đến cảm giác của chị tôi lúc đó không? Cũng giận dữ, phẫn nộ vì bị chính người chị em mình thân thiết như ruột thịt phản bội”

“Là cô ta phản bội trước!”

“Vậy sao? Chị tôi chỉ lừa chị uống rượu tiếp khách thôi. Chị tôi có độc ác bày kế giết chị sao? Chị Katyla nói đúng chị sẽ tìm mọi cách đổ tội lên đầu chị tôi. Chị cảm thấy người chết rồi thì không cần nói được, không còn thanh minh được nên muốn nói gì thì nói sao? Tôi thật thất vọng về chị đấy, tôi đã cho chị cơ hội cuối cùng rồi. Nếu chị thành thật thừa nhận mình đã sai, đã rất hối hận thì tôi có lẽ đã suy nghĩ tha cho chị một con đường sống. Nhưng chị từ đầu đến cuối vẫn muốn đổ mọi tội lỗi lên đầu chị tôi. Chị thật là người đàn bà ác độc mà!”

“Tôi không hối hận, ít nhất đó là việc tốt nhất mà tôi đã làm, dù cho có lựa chọn lại tôi cũng làm như vậy!” Cô không biết Tạ Uyển nói những gì với cô bé nhưng vậy thì sao chứ, dù kết quả cuối cùng như thế nào cô vẫn làm như vậy. Cảm giác phản bội đó sao cô có thể quên chứ. Nhưng điều hối hận duy nhất cô đã làm là đã tiếp cận Đỗ Tiểu Thanh, khiến cô bé bị kéo vào ân oán thị phi này.

“Tôi đã nói mà cô ta nhất định sẽ phủ nhận. Cô còn ngây thơ tốt bụng muốn giúp cô ta nữa”

Một giọng nói quen thuộc vang lên, giọng nói vô cùng quen thuộc, nó đã gắn bó với cô gần hai tám năm, Tạ Chiêu Ly có cảm giác rất không chân thực. Đôi mắt tròn tròn nhìn về hình bóng quen thuộc trước mặt.

Không thể nào!

Đây không phải là cô sao?

Tạ Chiêu Ly như bị sét đánh, ấp úng nói không nên lời, âm thanh trong cổ họng không có cách nào thoát ra ngoài. Cô run rẩy chỉ vào cô gái trước mặt: “Cô.....Cô....”

“Cô không cần phải kích động thế đâu!”

“Sao cô có thể?”

“Sao cô chẳng lẽ chỉ cho phép cô chiếm thân thể của người khác mà không cho người khác động vào thân thể cô ư! Đâu có chuyện gì dễ dàng như vậy!” Tạ Uyển hất cánh tay đang chỉ thẳng mặt cô ta xuống, trào phúng, khinh thường nói.

“Sao có thể! Không phải tôi đã chết rồi sao? Không thể như thế được! Không thể nào!” Sao có thể.....

Cô không có chết chẳng qua nếu không có tôi đúng là cô đã chết rồi. Không cần cảm ơn tôi đâu vì rất nhanh cô cũng sẽ chết, rất nhanh....haha...” Tôi sẽ chính tay kết thúc cô.

“Tiểu Thanh giết cô ta đi! Giết cô ta trả thù cho chị gái em!” Tạ Uyển khuôn mặt vặn vẹo nhìn Đỗ Tiểu Thanh, nhét con dao vào trong tay cô không ngừng kích thích lòng thù hận sâu trong lòng cô bé.

Đỗ Tiểu Thanh hai tay run rẩy nhận con dao trong tay Tạ Uyển bước từng bước về phía Tạ Chiêu Ly.

Đừng! Tiểu Thanh đừng.... Tạ Chiêu Ly có cảm giác nỗi sợ hãi đang ngày càng lớn lên trong lòng. Cô không ngừng nhìn về phía Đỗ Tiểu Thanh lắc đầu, không ngừng dẩy rụa nhưng cô bị chới chặt hai tay vò ghề ngồi không có cách nào thoát ra.

Mũi dao càng ngày càng gần, càng ngày càng tiến sát lại gần cô. Cô nhìn thấy khuôn mặt sợ hãi nhưng ánh mắt lại lóe sáng của Đỗ Tiểu Thanh.

“Anh hai! Vẫn không tìm thấy sao?”

Trương Kiếm lo lắng nhìn về người đàn ông vẫn đang điên cuồng tìm người ở đằng kia. Trương Duật Hiên đang lo lắng không thôi, anh không còn tâm trí để trả lời câu hỏi của anh ta nữa.

Khi này anh không nên để cô rời khỏi mình. Đáng chết! Một cú đấm giáng mạnh vào bức tường trước mặt, lập tức xuất hiện một vết máu dài. Dưới đất từng giọt máu trên bàn tay của anh chảy xuống nở rộ như hoa bỉ ngạn, khiến người ta chới mắt. Tạ Chiêu Ly em rốt cuộc đang ở đâu!

“Có rồi!” Một thủ hạ của anh chạy vào báo đã tìm được vị trí của cô. Anh vội vàng dẫn người xuất phát. Tạ Chiêu Ly đợi anh, anh sắp đến cứu em rồi!.....

43. Chương 43

Đỗ Tiểu Thanh ánh mắt lóe tia sáng dữ tợn, tay cầm con dao lăm lăm nhìn chằm chằm tiến lại gần Tạ Chiêu Ly. Tay phải giơ lên, con dao dưới ánh sáng mờ nhạt phát ra những tia sáng chói mắt.

“Đi chết đi!” Đỗ Tiểu Thanh hét lớn, lao nhanh về phía trước.

“Á.....!”

Một tiếng hét vang lên như bị chọc tiếc, vang vọng khắp không gian.

Ầm..... Ầm..... Ngoài trời tiếng mưa rơi rả rích, từng giọt, từng giọt ngày càng nặng hạt hơn. Những tia sấm chớp lóe sáng vang vọng. Cuồng phong nổi lên. Trong ngôi nhà hoang phía Tây thành, một người

phụ nữ ngã gục trong vũng máu. Thẩm Tử Quân nằm trong vũng máu ánh mắt không tin được nhìn những việc đang xảy ra trước mắt mình. Sao có thể chứ!.....

Đỗ Tiểu Thanh đã khôi phục vẻ mặt bình thản, lạnh lùng cười như không cười, ánh mắt lóe sáng nhìn sự việc xảy ra trước mắt.

Tạ Chiêu Ly đang nhắm mắt chờ đợi đau đớn nhưng rất lâu cũng không cảm thấy gì, chỉ nghe thấy tiếng hét vang vọng, cô mở mắt ra, ánh mắt không dấu được vẻ kinh ngạc, chuyện gì đang xảy ra. Cô sững sờ nhìn Đỗ Tiểu Thanh. Đỗ Tiểu Thanh nhìn cô cười cười, khóe miệng hơi nhếch lên, tiến lại cúi chúi cho cô, cung kính: “Tiểu Thư!”

Tạ Chiêu Ly lúc này mới khôi phục lại tinh thần, nhưng thần sắc vẫn còn hoảng sợ. Cô nhìn Đỗ Tiểu Thanh thắc mắc. Đỗ Tiểu Thanh nhìn cô cung kính giải đáp: “Tiểu thư! Là ông chủ phái tôi bảo vệ cô!”

“Ông chủ?”

“Vâng! Ông chủ tôi là Trương Duật Hiên”

Tạ Chiêu Ly mới vỡ lẽ, thì ra thời gian trước có người điều tra Đỗ Tiểu Thanh. Sau khi điều tra, biết được người đứng đằng sau, anh liền tương kế tựu kế cho người của mình cải trang thành Đỗ Tiểu Thanh để phòng có chuyện xảy ra không ngờ lại giúp Tạ Chiêu Ly tránh được một kiếp nạn. Sau này nghĩ lại anh còn cảm thấy may mắn về quyết định của mình.

“Các người cũng thông minh đấy!” Tạ Uyển đã khôi phục lại bộ dạng lạnh lùng, cao ngạo nhìn Thẩm Tử Quân đang nằm dập dưới đất, ánh mắt khinh bỉ lắm lắm: “Ngu ngốc!” Lại nhìn Đỗ Tiểu Thanh và Tạ Chiêu Ly đang đứng trước mặt mình, khóe miệng hơi nhếch lên, ánh mắt lóe lên một tia thâm độc cùng tán thưởng. Nếu không phải lúc này cô ta nhanh tay kéo Thẩm Tử Quân ra đỡ mũi dao lúc này thì giờ người đang nằm dưới đất là cô ta.

Tạ Chiêu Ly tiến lên phía trước, ánh mắt lạnh lùng nhìn thoáng qua Thẩm Tử Quân trong lòng không biết là tư vị gì. Có chút thương tiếc lại có chút hả hê. Cô nhìn Tạ Uyển, lạnh lùng nhàn nhạt nói: “Tạ Uyển, giờ chỉ còn mình cô thôi, đưa cuốn băng đây!”

“Cô nghĩ tôi ngốc sao? Tạ Chiêu Ly nếu hôm nay tôi không bước khỏi nơi này thì cũng là lúc cả thế giới này sẽ được chứng kiến clip nóng bỏng của cô và tất nhiên là anh ta cũng sẽ biết. Cô nghĩ đến xem lúc đó anh ta sẽ đối xử với cô như thế nào! Sẽ còn yêu cô sao?”

“Cò!.....” Tạ Chiêu Ly tức giận.

“Tiểu Thư! Cảnh sát đến rồi!” Một tên thủ hạ vội chạy vào báo.

“Đến thật nhanh! Đi!” Tạ Uyển thoáng kia một tia kinh hoảng, nhanh chóng phân phó rút lui. Rất nhanh trong phòng chỉ còn hai người Tạ Chiêu Ly, mùi máu tanh ngọt ngào ngai ngái thoang thoảng trong không khí. Đỗ Tiểu Thanh tiến lại ngồi xuống kiểm tra nhịp thở của Thẩm Tử Quân, ngẩng đầu nhìn Tạ Chiêu Ly lắc đầu. Tạ Chiêu Ly nhắm mắt lại, trong lòng có chút thương tiếc.

Rất nhanh có tiếng bước chân dồn dập. Mùi bạc hà quen thuộc xông vào mũi, Tạ Chiêu Ly rơi vào vòng tay ấm áp quen thuộc.

Trương Duật Hiên ôm chặt cô như thể muốn khảm cô vào trong lòng, muốn hòa tan cô vào máu thịt mình. Ánh mắt anh vẫn còn hoảng sợ mang theo cảm giác may mắn. Nghe tin cô bị bắt cóc anh có một cảm giác sợ hãi không nói thành lời, anh có cảm giác nếu không nhanh chóng tìm ra cô anh sẽ mất đi cô. Anh chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi như vậy, cái cảm giác đó anh đã trải qua một lần, nó làm trái tim anh nghẹt thở.

Tạ Chiêu Ly nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng anh giúp anh ổn định cảm xúc. Cô nhìn anh cười cười khẽ gọi: “Duật Hiên!”

Trương Duật Hiên nhìn cô lần nữa, nghe cô gọi tên mình, cảm giác độ ấm của cô lúc này mới có cảm giác chân thực. Anh không khỏi thở ra một hơi, nhẹ nhàng gọi tên cô:

“Chiêu Ly”

“Dạ”

“Chiêu Ly”

“Ừm”

“Chiêu Ly em đừng rời xa anh!”

“Sẽ không!”

“Ông chủ! Không tìm thấy!” Thuộc hạ của anh vào báo.

Trương Duật Hiên ánh mắt thoáng qua một tia lạnh, anh lạnh lùng phân phó: “Tiếp tục tìm kiếm cho tôi. Dù có phải lật tung thành phố này cũng phải tìm ra!”

“Vâng!” Thuộc hạ của anh nhận lệnh lập tức tản đi

“ Cindy! Nơi này giao lại cho cô!” Trương Duật Hiên quay lại nhìn Đỗ Tiểu Thanh phân phó. Sau đó đỡ nhìn Tạ Chiêu Ly mỉm cười, ánh mắt ôn nhu nhìn cô, đỡ cô ra khỏi nơi

này

“Vâng! Ông chủ” Cindy cung kính nhận lệnh, lập tức phân phó người thu dọn hiện trường.

“Cindy! Cô ta phải làm thế nào!” Một thuộc hạ nhìn thi thể Thẩm Tử Quân dưới đất hỏi.

Đáy mắt Cindy lóe lên tia sáng lạnh lùng nhìn thi thể Thẩm Tử Quân, nhàn nhạt khuôn mặt không có tia cảm xúc lên tiếng. “Chặt một bàn tay của cô ta gửi đến cho Thẩm Thanh, còn lại vắt vào rừng cho chó sói ăn”

“Vâng!” Nhóm thuộc hạ lập tức thi hành.

“Tiểu Thư! Đằng trước là đường cụt, không có gì ngoài vách núi” Một thuộc hạ nhìn Tạ Uyển báo cáo.

Tạ Uyển khuôn mặt vặn vẹo tức giận, quát: “Lũ ngu! Quay lại”

Bọn thuộc hạ nghe thấy trong lòng không khỏi bất mãn nếu không phải cô ta là em gái của chủ nhân, bọn họ cũng không hạ mình phục vụ người đàn bà ác độc như cô ta.

“Không quay đầu được. Hình như xe có vấn đề rồi, phanh không ăn” Tên thuộc hạ lái xe kinh hoảng phân phó.

Bọn thuộc hạ trong xe lập tức nhón nhạo hoảng sợ, không khí trong xe hỗn loạn, ai cũng muốn nhanh chóng ra khỏi xe. Tạ Uyển bị ép vào cuối xe, tức giận quát lớn: “Các người im đi!”

Nhưng bây giờ ai cũng muốn sống, không ai còn nghe cô ta nói. Có người huých vào tay lái, chiếc xe lập tức đánh tay lái, đâm mạnh vào vách núi bên cạnh. Chiếc xe bị va chạm mạnh vào vách núi, đầu xe bị hoàn toàn biến dạng. Tạ Uyển đầu bị va vào thành xe, cảm giác choáng váng, máu lập tức trào ra. Trong xe thì thể chông chất, mùi máu tanh nồng đậm. Tạ Uyển do có nhiều người làm đệm lại bị dồn về cuối xe nên vẫn còn tỉnh táo. Cô ta men theo cửa kính bị vỡ cố gắng chen ra khỏi xe. Lúc ra được, quần áo đã bị cửa kính kéo cho rách nát, da thịt lộ ra ngoài, từ những khe hở máu rỉ ra ngoài cảm giác đau nhói.

Cô ta lê lết bò cách xe một khoảng cách an toàn, lấy điện thoại dùng hơi sức cuối cùng của mình, nhấn số một. Đầu kia lập tức bắt máy. Tạ Uyển ánh mắt lóe lên một tia nhu hòa, giọng nói kìm nén, hỗn hển: “Tiêu Trấn Vũ!”

Ầm..... Một tiếng nổ lớn vang lên, cả bầu trời rực lửa, chiếc điện thoại trong tay rơi xuống.

Tạ Uyển ngã xuống, ý thức dần rơi vào bóng tối, cảnh tượng cuối cùng mà cô ta nhìn thấy là chiếc xe cô ta vừa cố gắng rời khỏi đã phát nổ, cháy rực.

Phốc!..... Một ngụm máu tươi từ miệng Tạ Chiêu Ly trào ra, Trương Duật Hiên lo lắng nhìn cô. Vừa nãy cô còn tốt sao bây giờ lại như vậy.

Tạ Chiêu Ly cả người không còn sức lực, ánh mắt mơ màng, khó nhọc nhìn anh, mỉm cười: “Em không sao!” Sau đó lập tức rơi vào hôn mê.

“Chiêu Ly! Chiêu Ly!” Tiếng gọi của Trương Duật Hiên như con thú bị thương vang vọng khắp không gian.

“Duật Hiên! Em ở đây! Duật Hiên!” Tạ Chiêu Ly nhìn anh bị thương, cô gọi anh nhưng anh không nghe thấy. Cô muốn tiến lên ôm anh nhưng cơ thể anh xuyên qua người cô. Cô kinh ngạc nhìn thi thể mình nằm trong lòng anh. Khuôn mặt cô tái nhợt mất đi sinh khí, nhợt nhạt không có hơi ấm như đã chết vậy! Chết sao? Không thể như vậy được. Cô không thể chết! Cô còn rất nhiều chuyện phải làm. Cô không thể chết như vậy được....Không thể....Duật Hiên em ở đây mà! Anh nghe em gọi không! Em ở đây mà!.....Nhưng không có ai nghe thấy tiếng cô nói.

“Tạ Chiêu Ly! Đi thôi!”

“Tiểu Thần! Tôi không muốn, tôi không muốn cứ như vậy mà chết đi! Tôi còn rất nhiều chuyện cần làm, tôi không thể cứ như vậy mà chết đi được! Không.....” Tiếng cô dần dần mất hút, Tiểu Thần vung tay một cái, một đạo ánh sáng lóe lên, linh hồn của Tạ

Chiêu Ly bị cuốn vào trong không gian lốc xoáy màu đen.

“Thời gian của cô đã hết rồi!” Tiểu Thần nhàn nhạt lên tiếng, ánh mắt thoáng qua người đàn ông bị thương đang khóc lóc kêu gào dưới kia, lắc lắc đầu, ánh mắt thoáng qua ý cười, vung tà áo biến mất trong không khí

44. Chương 44: Kết Thúc

“Lão đại! Bắt được bà ta rồi!” Một thuộc hạ chạy vào thông báo.

Một người đàn ông trong tay cầm điều thuốc đang nghi ngút khói, cả người lạnh lùng tỏa ra hơi thở chết chóc, như satan dưới địa ngục vậy.

Trương Duật Hiên khuôn mặt lạnh, ánh mắt lãnh huyết nhưng có chút mệt mỏi bị thương, anh lạnh lùng nhìn người phụ nữ đang được thuộc hạ của anh lôi đến. Ánh mắt thoáng qua một tia hận ý.

“Thả ta ra! Các người là ai! Tôi muốn báo cảnh sát!” Thẩm Thanh đang hú hí cuồng nhiệt cùng chàng bồ trẻ của bà ta thì bị một nhóm người lạ mặt bắt tới đây. Bà ta xưa nay ngông cuồng quen rồi, giờ có người đối xử như vậy hỏi sao bà ta chịu nổi chứ! Thẩm Thanh không ngừng dậm dậm văng tục chửi bới.

Trương Duật Hiên ánh mắt sắc lạnh, lãnh ý nhìn người đàn bà điên đang la lối dưới đất.

Thẩm Thanh bị thuộc hạ của anh vất mạnh dưới đất, không nhận được chửi lớn, bị ánh mắt sắc lạnh của anh chiếu thẳng không nhận được dùng mình, lập tức im lặng.

Trương Duật Hiên ánh mắt chán ghét tiến lại gần, nhìn bà ta lạnh lùng nói: “Muốn báo cảnh sát sao?”

“Á.....” Tiếng hét của Thẩm Thanh như bị chọc tiết. Mùi thịt cháy khét do bị điều thuốc trong tay anh làm bỏng tràn ngập không khí tạo thành một mùi hương quái dị.

Trương Duật Hiên đứng dậy, phui phui tay quay lại nhìn Cindy vừa tiến đến phân phó:

“Mang đi!”

Cindy nhìn anh gật đầu nhận lệnh, liếc mắt một cái, bọn thuộc hạ lập tức lôi người đàn bà đang đau đớn ôm tay trên mặt đất ra ngoài, để lại một mình anh cùng không gian trống vắng. Trương Duật Hiên nhìn ảnh cô gái phóng to đầu giường, ánh mắt bị thương, một giọt lệ từ khóe mắt rơi xuống, biến mất trong không gian.

“Các người muốn làm gì? Buông tôi ra! Tôi nói cho các người biết, con rể tôi rất có tiền, chỉ cần các người thả tôi ra, tôi sẽ cho các người rất nhiều tiền!”

“Tiền sao? Sao bà muốn Tiêu Trấn Vũ trả tiền chuộc bà sao? Anh ta thân mình còn lo chưa xong nữa mà!”

“Tôi không tin!”

“Không tin sao? Mang lại đây!” Cindy ánh mắt thoáng qua một tia khinh bỉ, quay lại nhìn thuộc hạ phân phó.

Một tên thuộc hạ lập tức mang lên một chiếc hộp vất cho Thẩm Thanh. Bà ta ngơ ngác mở ra lập tức hét lớn, chiếc hộp bị vất lay lắt, từ trong hộp một bàn tay phụ nữ tím tái rơi ra.

Cindy lạnh lùng ánh mắt thoáng qua tia sáng nhìn bà ta, khoe miệng khê cong lên: “Sợ sao? Đây là tay con gái bà Thẩm Tử Quân đấy!”

“Tử Quân! Các người đã làm gì nó!” Thẩm Thanh ánh mắt kinh hoảng nhìn bàn tay trên mặt đất.

“Tôi có thể làm gì chứ! Chỉ là giúp cô ta đi sớm một chút. Người đầu! Mang bà ta đi rạch trên mặt, thân thể bà ta vài đường sau đó đổ mật vào, sau đó vất vào chuồng kiến. Làm cho sạch sẽ một chút!”

“Vâng!” Thuộc hạ nhìn cô nhận lệnh.

Thẩm Thanh sắc mặt trắng bệch, bỏ đến ôm chân của Cindy ánh mắt kinh hoảng vội vàng nói: “Đừng! Cầu xin cô. Tôi với cô không thù không oán. Xin cô đừng làm như vậy!”

“Bà với tôi đúng là không thù nhưng mà bà nên tự trách mình không nên giết Đỗ Viên

Viên, càng không nên động vào Tạ Chiêu Ly!”

“Tôi thừa nhận tôi có lỗi với Tạ Chiêu Ly nhưng mà tôi không giết Đỗ Viên Viên là Tiêu Trấn Vũ! Đúng! Là cậu ta, chính là cậu ta giết!” Thẩm Thanh không ngừng kêu gào cầu xin.

Cindy rút chân đá mạnh bà ta ra, liếc thuộc hạ. Nhóm thuộc hạ lập tức lôi Thẩm Thanh ra ngoài. Một lúc sau tiếng hét của Thẩm Thanh không ngừng vang lên. Cindy hai tay đút túi, ánh mắt lạnh lùng.

“Bác sỹ! Bác sỹ!” Tiếng Tần Chính Thần hoảng sợ vang lên. Lúc sáng cô vẫn còn bình thường, vẫn còn nói chuyện với anh. Vậy mà anh vừa đi rửa tay quay lại cô đã như vậy. Anh chưa từng có cảm giác hoảng sợ như vậy. Anh vừa mới gặp lại cô, còn chưa bù đắp yêu thương cô thật tốt. Cô không thể cứ như vậy ra đi được.

Anh cảm nhận được nước mắt mình không kiềm được rơi xuống. Nhìn cô máu từ miệng không ngừng trào ra, lông mày đau đớn cau lại. Nhìn cô như vậy, trái tim anh như có ai bóp nghẹt, cảm giác hít thở không thông. Anh gục xuống, nước mắt dàn dụa.

“220V Kích.....” Trương Kiểm trên trán lấm tấm mồ hôi, ánh mắt kiên định phân phó y tá tăng điện.

“Lần nữa! Kích” Phập.....

“Lại lần nữa”

“Bác sĩ ổn định rồi!” Y tá nhìn nhịp tim trên máy, vui mừng nói.

Trương Kiểm tinh thần thả lỏng, nhìn hai người đàn ông một người đang ngồi khóc như một đứa trẻ, người còn lại tuy lạnh lùng hai tay đút túi nhưng trên mặt cũng không dấu nổi lo lắng, nhếch miệng cười nói: “Không sao rồi đã qua nguy hiểm rồi!”

Tần Chính Thần nghe thấy Trương Kiểm nói, ánh mắt ngơ ngác tiến lại giường bệnh, cầm tay Hạ Vũ không ngừng rơi lệ, cầm tay cô không ngừng hôn.

Trương Duật Hiền cũng thả lỏng tinh thần, lo lắng cũng dần biến mất, ánh mắt dần trở nên ôn nhu. Anh quay đầu bước đi.

“Tìm được người hiền tim rồi!” Trương Kiếm thần sắc vui mừng chạy vội vào thông báo.

Tần Chính Thần không dấu nổi vui mừng, không ngừng gọi tên Hạ Vũ: “Em nghe thấy không? Em được cứu rồi, sau này chúng ta sẽ không xa nhau nữa!”

Bước chân anh chợt dừng lại, khóe miệng nhếch lên nở một nụ cười hiềm hoi. Chiêu Ly à! Là em phù hộ cho họ có đúng không?

Một cơn gió thoảng qua mang theo mùi hương hoa vương vấn quanh quẩn bên mũi anh.

45. Chương 45: Kết Thúc (2)

“Tổng giám đốc! Giá cổ phiếu của chúng ta đang nên” Thư Ký vui mừng nhìn Trương Duật Hiền thông báo.

Trương Duật Hiền vẫn lạnh nhạt nhìn cửa kính trên mặt không có chút gì ngạc nhiên như thể anh biết trước kết quả vậy. Bây giờ không còn thứ gì quan trọng đối với anh nữa.

Nếu không phải lời hứa đối với cô có lẽ anh cũng không muốn ở nơi này nữa.

“Duật Hiền! Nếu chúng ta ai chết trước, người còn lại cũng phải tiếp tục sống! Nếu em chết trước em muốn anh tiếp tục sống, muốn anh giúp em đi ngắm những nơi em chưa từng được đi. Em luôn bận rộn đóng phim nên có rất nhiều thứ muốn làm, rất nhiều món muốn ăn còn có rất rất nhiều nơi muốn đi. Nên sau này anh phải đi hết!”

“Nói gì vậy! Những thứ đó anh sẽ cùng em chúng ta cùng nhau hoàn thành”

“Không biết! Anh mau hứa đi. Hứa đi!”

“Được rồi, anh hứa!”

“Không được! Em phải lấy bút ghi lại”

“Này! Em không tin anh sao? Này.....!”

Trái tim đau nhói, Trương Duật Hiền khẽ nhắm mắt, che dấu đau khổ ẩn sâu trong đau mắt.

Nhìn những đứa trẻ qua lại, anh khẽ mỉm cười nhìn tờ giấy cô ghi lại những nơi muốn đi. Nét bút thanh mảnh có lực, tỉ mỉ ghi chép lại. Về mặt cô lúc đó trình trọng, nghiêm túc còn mẹ nheo mắt anh nhất định phải chụp ảnh cho cô xem, lúc đó anh cũng không nghĩ rằng anh cũng có lúc đường đường là đàn ông lại đứng giờ cao ly kem trong tay đưa về phía máy ảnh.

Tách..... Một bức ảnh đã được chụp lại đi vào lịch sử.

“Duật Hiền! Nghe thấy tiếng gọi quen thuộc. Anh quay lại nhìn người con gái đứng trước mặt mình, ánh mắt không dấu được vẻ ngạc nhiên, từ từ khóe miệng cong lên thành nụ cười.

Hai tháng trước.....

“Chiêu Ly! Chiêu Ly!” Tạ Chiêu Ly đang ngủ cảm giác có người làm phiền khẽ cau mày.

“Chiêu Ly em tỉnh rồi! Cuối cùng cũng tỉnh rồi!” Giọng nói trầm ấm mang theo vui mừng cùng khó tin vang lên. Tạ Chiêu Ly mơ mơ màng màng yếu ớt mở mắt nhìn người đàn ông đang kinh hỉ nhìn mình, khóe miệng khẽ cong lên, nhìn anh cười: “Anh hai!”

Tạ Thiên Trạc mỉm cười dịu dàng nhìn em gái: “Tỉnh lại là tốt rồi!” Anh bây giờ mới vui đi nỗi sợ hãi. Anh sợ cô giống như nửa năm trước kia nằm hôn mê hơn hai năm mới tỉnh. Bác sĩ cũng nói cô có thể cứ ngủ như vậy cho đến khi ra đi. Nhưng mà ơn trời cô không như vậy! Cô đã tỉnh rồi.

Tạ Thiên Trạc cảm thấy may mắn không thôi. Anh chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi như vậy. Khi anh và Tiêu Trần Vũ đuổi đến nơi, cả khu vực chỉ lại cảnh hoang tàn, lửa cũng gần như bị dập tắt. Nhìn thấy cô

cả người nằm bất động trong vũng máu, anh có cảm giác người nằm đó chính là anh. Máu đỏ khiến anh chói mắt, anh có cảm giác như hai năm trước anh phát hiện ra cô nhảy từ tầng ba xuống vậy. Khi đó cô nhìn rất đáng sợ, chiềch vấy trắng bị nhuộm thành màu đỏ. Bác sĩ nói cô không có khả năng tỉnh lại, phải sống suốt đời là người thực vật. Anh điên cuồng, anh không tin cô gái anh thương yêu cứ ngủ mãi như vậy. Anh không muốn

Anh vì muốn bảo vệ giấc ngủ cho cô, anh không muốn cô bị truyền thông soi mói, Hơn nữa anh muốn cho cậu ta đau khổ, anh muốn cậu ta phải sống trong tội lỗi suốt đời. Vì vậy anh không ngần ngại mua chuộc người làm giả vụ án nhảy lầu tự tử.

Cô cuối cùng cũng tỉnh lại. Tuy rằng tính tình thay đổi nhưng cô vẫn là em gái anh. Chiêu Ly thân yêu của anh. Nhưng anh không biết lần này cô có may mắn giống như vậy không. Anh thật sự sợ hãi. Nhưng không sao, cô bây giờ đã tỉnh lại rồi

Nhìn căn phòng khắp nơi đều là màu trắng, chỉ có Tạ Thiên Trạ là khác màu, Tạ Chiêu Ly mới có cảm giác chân thực. Cô đã mơ một giấc mơ rất dài, trong mơ cô quay trở về sân thượng đó, Thẩm Tử Quân cô ta thể nhưng thấy cô rơi xuống lại không nhẫn tâm giết cô, cô ta kéo cô lên khỏi không gian đáng sợ đó.

Cô hỏi cô ta sao lại làm như vậy nhưng cô ta không nói gì, chỉ mỉm cười.

Cô lại nhìn thấy mình một mình ăn mặc rất đẹp, nhưng toàn thân lại đầy máu, ánh mắt tuyệt vọng đứng từ cửa sổ tầng ba nhảy xuống.

Cô còn nhìn thấy mình nhập vào Tạ Uyển, sống dưới thân phận của cô ấy! yêu Trương Duật Hiên, cảnh cuối cùng cô nhìn thấy là thấy anh ôm thi thể của Tạ Uyển không ngừng khóc gọi tên cô.

Tạ Chiêu Ly cuối cùng cũng hiểu sao Tạ Uyển lại hận cô như vậy. Trong mơ cô thấy linh hồn của cô ấy không có nơi để về, chịu đói khát bị những linh hồn khác bắt lột trả đũa. Cô ấy oán trách cô, trách cô tự dưng lấy đi thân thể của cô ấy, khiến cô ấy phải chịu đựng như vậy. Sự đau khổ đó cô không có cách nào thấu hiểu được. Nhưng nhìn cũng có thể cảm thấy nó đáng sợ thế nào!

“Ly Ly! Em không sao chứ!” Tạ Chiêu Ly nheo mắt nhìn người đàn ông đang vội vàng đến đây. Anh ta thần sắc mệt mỏi, hai mắt ngấn tia máu, cằm lún phún râu xem ra đã nhiều đêm không ngủ.

Tạ Chiêu Ly lạnh lùng nhìn Tiêu Trấn Vũ, lạnh nhạt lắc đầu: “Tôi không sao!”

Tiêu Trấn Vũ ánh mắt thoáng qua một tia thất vọng, trước khi cô hôn mê không phải vẫn tốt sao?

Tạ Thiên Trạ nhìn người đàn ông đang đứng ngoài cửa, ánh mắt không vui. Nếu không phải cậu ta, em gái anh không phải chịu nhiều khổ sở đến vậy. Anh cũng không đối đầu cùng Trương Duật Hiên khiến công ty khó khăn như hiện nay.

“Ly Ly! Em sao vậy? Có muốn ăn gì không?”

Tạ Chiêu Ly nhìn người đàn ông đang hờ hững trước mặt khẽ cau mày lạnh lùng nói: “Tiêu Trấn Vũ! Anh đừng như vậy! Về đi sau này đừng đến đây nữa!”

“Đừng như vậy! Em muốn ăn gì? Bánh ngọt hay kem?” Tiêu Trấn Vũ nghe thấy lời cô khẽ cứng ngắc nhưng rất nhanh liền biến mất, anh ta nhìn cô cười, hai tay giơ hai túi đựng đầy những đồ cô thích tươi cười hỏi.

“Tôi không muốn ăn gì hết! Tiêu Trấn Vũ! Anh không hiểu sao? Người tôi yêu là Trương Duật Hiên! Bây giờ cũng thế sau này cũng thế, không thay đổi!”

“Em yêu anh ta đến vậy sao? Còn anh là gì chứ?” Tiêu Trấn Vũ như con thú bị thương, tuyệt vọng, ánh mắt bi thương nhìn cô.

“Anh sao? Tiêu Trấn Vũ tôi thừa nhận đã từng rất yêu anh. Nhưng tình yêu đó đã bị chính anh hủy hoại không phải sao? Anh có thể nói đêm đó anh không hề say, anh không cố ý trả thù tôi mà lên giường với Thẩm Tử Quân sao? Hôm đó anh biết tôi đến khách sạn đó nhưng anh không muốn gặp tôi đúng không?”

“Anh.....” Tiêu Trấn Vũ nhìn cô nói không nên lời. Anh thừa nhận anh muốn trả thù việc cô lên giường với những người đó mà lên giường với Thẩm Tử Quân, hôm đó anh cũng biết cô đến tìm anh. Nhưng mà cô nói anh phải làm sao? Mỗi lần chỉ cần nhắm mắt lại, anh lại nhớ lại cảnh tượng đó. Cô cả người đầy dấu vết

hoan ái nằm đó, giống như một búp bê sứ dễ vỡ vậy. Anh biết cô bị bẫy nhưng mà chỉ cần tưởng tượng cô nằm dưới thân người đàn ông khác rên rỉ anh liền không chịu đựng được. Anh hận....!

“Vậy nên Tiêu Trần Vũ chính giây phút đó chúng ta đã không trở lại được. Anh nên chăm sóc tốt cho con trai mình thì hơn!”

Nhìn bóng dáng anh dần khuất, Tạ Chiêu Ly không khỏi thở dài. Trong lòng lại nhớ đến Trương Duật Hiên. Khóe miệng nhếch lên. Duật Hiên! Anh đợi em, em sẽ rất nhanh đến bên cạnh anh!

“Anh Tiêu Trần Vũ! Chúng tôi bắt anh về tội lạm dụng của công, thao túng thị trường chứng khoán, là hung thủ giết hại cô Đỗ Viên Viên mời anh theo chúng tôi về hợp tác điều tra!”

Tiêu Trần Vũ vừa rời khỏi bệnh viện, lập tức bị cảnh sát bắt giữ. Quay đầu nhìn về phía cửa phòng bệnh thấy cô nhìn anh. Tiêu Trần Vũ khẽ mỉm cười đưa tay cho cảnh sát. Một chiếc còng thép mát lạnh khóa chặt cổ tay anh.

Trong một căn hộ cao cấp, một cô gái đang vội vàng xách hành lý mang theo vé máy bay chuẩn bị ra nước ngoài.

Rắc..... Cánh cửa mở ra, hai người cảnh sát đã đứng ở ngoài. Họ nhìn hành lý trong tay cô khẽ cau mày. Một người trong số họ giơ thẻ căn cước ra, nhìn cô nghiêm túc nói.

“Cô Lâm Thư Kỳ chúng tôi khởi tố tạm giam cô về việc cô làm nội gián thương mại. Xin mời cô hợp tác điều tra!”

Phịch..... Chiếc hành lý trong tay Lâm Thư Kỳ rơi xuống, cô ta ôm mặt khóc.

Tạ Chiêu Ly nằm dài trên sofa, một tay cầm chùm nho, một tay bóc ăn không ngừng, một lúc sau, nhìn người đàn ông đang bận rộn cho con uống sữa, khẽ cau mày nhìn anh nói: “Duật Hiên! Vì sao khi đó anh lại xóa lại CCTV của khách sạn giúp Tiêu Trần Vũ?”

Vũ thoát khỏi tội giết Đỗ Viên Viên?”

Trương Duật Hiên vừa dỗ dành con trai đang khóc trên tay vừa trả lời câu hỏi của cô: “Đó không phải là vì em sao? Dù sao anh ta cũng làm thế vì em. Nếu anh ta đi tù như vậy, chẳng phải em sẽ áy náy suốt đời sao?” Như vậy không phải cô cũng nhớ hần suốt đời sao? Đừng có mơ!

“Cũng đúng” Tạ Chiêu Ly cảm thấy anh nó có lý, bật dậy, đi đến chỗ anh, đút cho anh một quả nho, cười: “Anh đúng là hiểu em. Thôi nào đưa con đây em dỗ cho! Anh chỉ làm thằng bé khóc thêm thôi!”

Trương Duật Hiên nhìn Tạ Chiêu Ly một bên vụng về dỗ con không ngừng cau mày, cảm giác hạnh phúc không ngừng lan tràn. Hạnh phúc anh nhiều năm tìm kiếm không phải chính là đây sao?

_____THE END_____

46. Chương 46: Ngoại Truyện 1: Tiêu Trần Vũ

Tôi nhớ lần đầu tiên khi tôi gặp Tạ Chiêu Ly là khi công ty chúng tôi có bộ phim quay tại trường trung học của cô ấy. Bộ phim đó hình như là một bộ phim hiện đại nói về cuộc sống học sinh trung học tên là “Thanh Xuân”, tôi đóng vai chính. Là một nhân vật lưu manh, anh tuấn và có vẻ bất cần đời nhưng sâu thẳm trong tâm hồn là một trái tim nóng bỏng, tràn đầy nhiệt huyết của tuổi trẻ. Tất nhiên đó là một nhân vật chính diện.

Hôm đó đoàn làm phim chúng tôi đến từ rất sớm để chuẩn bị nhưng đến lúc quay phim đạo diễn mới nhận được điện thoại của một nhân vật phụ nói bên cô ấy xảy ra tai nạn không đến được. Tuy cô ấy chỉ là tuyến nhân vật phụ nhưng mà là mấu chốt của bộ phim.

Hôm ấy lại chỉ phải hoàn thành có một cảnh quay ấy thôi. Lúc đó chúng tôi cảm thấy xong rồi, hôm nay phải bỏ quay rồi.

“Các cậu xem cô gái kia có được không?”

Không biết ai trong đoàn làm phim chúng tôi la lên. Tôi theo cánh tay của cô ấy thấy một cô gái xinh đẹp, mặt mày thanh tú, nụ cười tươi như nắng ấm. Cô ấy đang đùa nghịch cùng nhóm bạn. Cả người tỏa ra hơi thở của tuổi trẻ. Lúc ấy tôi có cảm giác trái tim mình đập thình thịch, sau này tôi mới biết đó chính là cảm giác động tâm, có lẽ từ lúc nhìn thấy cô ấy tôi đã bắt tri bắt giác yêu cô ấy.

Đạo Diễn nhìn thấy cô ấy đôi mắt nheo lại, hài lòng vỗ vai người đầu tiên phát hiện ra cô ấy: “Tốt lắm!” Sau đó cất nhanh bước đi về phía cô ấy.

Nhìn hình ảnh đạo diễn không ngừng thuyết phục cô ấy, trái tim tôi cũng thấp thỏm theo. Cô ấy sẽ đồng ý sao? Tôi không biết nhưng tôi hi vọng cô ấy sẽ đồng ý.

Khi nhìn thấy cô ấy cùng đạo diễn tiến lại đây trái tim tôi lại đập thình thịch lên những nhịp đập của sự vui mừng. Tôi chưa từng có cảm giác hồi hộp như vậy, giống như một chàng thanh niên lần đầu biết yêu vậy.

Cô ấy đứng trước mặt tôi đưa tay ra, mỉm cười nói: “Xin chào! Em là Tạ Chiêu Ly” Giây phút nắm đôi tay ấy tôi có cảm giác không nỡ buông tay ra, tôi muốn cả đời mình nắm đôi bàn tay đó.

Hôm nay là lễ kỉ niệm bốn năm chúng tôi quen nhau, tôi dự định sẽ công bố chuyện của chúng tôi, cũng đồng thời muốn cầu hôn cô ấy, muốn cùng cô ấy tiến vào lễ đường, nhận sự chúc phúc của mọi người. Nhưng tôi không ngờ hôm nay cũng là ngày phá hủy mộng ước của tôi.

Nhìn chiếc nhẫn đơn giản trong tay tôi không ngừng mỉm cười, nghĩ đến cảnh một lát nữa đây tôi cầu hôn cô ấy, cô ấy sẽ vui mừng như thế nào. Nhưng tôi đợi, đợi mãi, nển trên bàn ăn cũng đã cháy gần hết cũng như tâm tình tốt đẹp của tôi vậy ngày càng cạn khô.

Tiếng điện thoại trong phòng khách reo. Tôi vội vàng bắt điện thoại. Bên đầu kia, giọng

nói kìm nén run rẩy gấp gáp không ngừng vang lên: “Cứu em! Trần Vũ! Cứu em!”

“Ly Ly! Em sao vậy!” Tôi hỏi nhưng không có ai trả lời, chỉ có những tiếng hét không ngừng của cô ấy vang lên.

Trái tim của tôi lúc ấy như bị ai bóp nghẹt, đau nhói, nhưng cảnh tượng tiếp theo giống như đánh thẳng tôi xuống địa ngục vậy. Trái tim đau đến không thở được. Cô ấy cả người lóa thể, xanh xanh tím tím, hạ thể của cô ấy còn đang chảy máu, chỉ nhìn thôi cũng biết cô ấy bị hành hạ thế nào. Chỉ cần nghĩ đến cảnh cô ấy bị những tên đó hành hạ cô ấy, tôi lại có cảm giác muốn giết người.

Từ đó mặc dù chúng tôi vẫn tươi cười, vẫn hẹn hò, nhưng tôi biết trái tim mình và cô ấy đã dần hình thành lên một rào cản, ngày càng khiến tôi cách xa cô ấy, nhưng tôi không có cách nào xóa bỏ nó, không thể làm gì.

Hôm nay đoàn làm phim mới tôi tham gia đóng máy, chúng tôi tổ chức ăn mừng. Tôi đã uống rất nhiều đến nỗi tôi không nhớ cái gì nữa. Có người đỡ tôi vào một phòng khách sạn, tôi mỉm cười cảm ơn anh ta. Trong phòng rất thơm, tôi ngửi thấy mùi thơm thiếu nữ trên giường mình. Giống như mùi hương của cô ấy vậy. Thân thể không ngừng nóng lên, trong đầu lại hiện ra hình ảnh cô ấy ngày hôm đó khiến tâm trạng của tôi trở nên điên cuồng, tôi không ngừng dày vò người con gái dưới thân. Khoảnh khắc tiến vào trong thân thể cô ấy, tôi biết người đó không phải cô ấy, nhưng vậy thì sao chứ! Tôi muốn cô ấy cũng như tôi vậy, tôi muốn cô ấy cũng cảm nhận được tâm trạng của tôi. Cảm thấy nỗi đau của tôi khi đó. Nhưng sáng hôm sau thức dậy nhìn người con gái xinh đẹp xa lạ bên cạnh tôi cảm thấy hối hận vô cùng, trong lòng cảm giác tội lỗi không ngừng tăng lên.

Tôi biết khoảng cách giữa em và tôi ngày càng xa, càng ngày càng xa!

Thẩm Tử Quân nói cô ta có thai rồi, tôi lúc đó không biết là gì, có chút tội lỗi, cũng có chút cảm thấy được giải thoát, tôi không biết mình có thể tiếp tục chịu đựng bao lâu nữa, tôi sợ một ngày nào đó mình không nhìn được làm tổn thương em. Trước khi đó tôi phải rời xa em. Nên khi thấy em khóc lóc, thấy em đến tìm tôi, tôi cũng quyết tâm không quay lại, không gặp em. Nhưng chỉ có tôi biết trái tim mình khát vọng nhìn thấy em như thế nào.

Nhưng mà em cứ vậy mà đi rồi. Lúc nghe thấy tin em ra đi. Khoảnh khắc ấy, trái tim tôi cũng ra đi theo em. Tôi cảm thấy hối hận, tôi cảm thấy tất cả là tại mình, nếu khi đó tôi có thể bao dung hơn, có thể khiến em không phải khóc thì có lẽ em đã không ra đi. Nhưng tôi biết em đã đi rồi, mang theo tình yêu của tôi đi rồi không bao giờ quay trở lại nữa. Không bao giờ.....!

47. Chương 47: Ngoại Truyện 2: Hạ Vũ

Khi tôi mở mắt ra người đầu tiên tôi nhìn thấy chính là anh. Tôi không phải đang nằm mơ chứ! Anh quay về rồi! Quay về thật rồi. Tôi cứ thế tham lam nhìn anh. Anh nhìn tôi dịu dàng mỉm cười, tôi thấy khỏe mắt anh ướt, anh đã khóc sao? Chính Thần! Sao anh lại khóc? Chính Thần! Anh đừng khóc!

Một giọt lệ từ khóe mắt rơi xuống, tôi khó nhọc đưa tay lên lau cho anh, cảm giác ấm nóng từ da thịt anh, tôi mới có cảm giác chân thực. Anh đúng là đã quay về rồi. Nước mắt không kiềm được tuôn rơi.

Anh thấy tôi khóc không ngừng lau nước mắt cho tôi, miệng không ngừng dỗ dành:

“Ngoan! Đừng khóc!” Chính Thần! Anh nói em đừng khóc sao anh lại khóc.

Cảm giác đau nhói quen thuộc lan tràn, tôi không nhìn được nhũ mào, có thứ gì đó ấm nóng, có vị tanh ngọt tràn ra cổ họng. Tôi vội vàng nuốt lại.

Anh không ngừng lo lắng, hỏi tôi: “Vũ nhi! Em sao vậy? Em đừng làm anh sợ!”

Tôi nhìn thấy nỗi hoảng sợ trong mắt anh, tôi nhìn anh mỉm cười lắc đầu là tôi không sao? Tôi muốn nói tôi không sao, nhưng mà tôi đau quá, mùi vị tanh nồng đó lại tràn lan khắp cổ họng không có cách nào nuốt xuống, không có cách nào nói chuyện. Chất lỏng đó càng ngày càng ngày càng nhiều tăng lên theo cơn đau trong trái tim vậy. Chất lỏng theo khóe miệng tôi chảy xuống, tôi không nhìn được nhũ mào, ho một tiếng, những thứ đó không còn rào cản như nước vỡ òa chảy xuống tấm ga giường, đổ thắm một khoảng khiến cho người ta cảm thấy chói mắt. Nâng mí mắt mỗi một tôi nhìn thấy khuôn mặt hoảng sợ, đầm nước mắt của anh, tôi muốn an ủi anh nhưng tôi bị bóng tối bao trùm không có cách nào mở miệng.

Đây là đâu? Cảnh vật thật quen thuộc, mùi hương của hoa oải hương lan tràn khắp không gian. Thơm quá! Đây là thiên đường sao? Tôi đã chết rồi sao? Anh thì sao? Đang đau khổ sao?

“Mẹ!”

Có tiếng trẻ con non nớt vang lên, tôi men theo âm thanh, nhìn thấy một bé gái toàn thân mặc một chiếc váy trắng, khuôn mặt hồng hào trắng nõn, không ngừng đưa tay về phía tôi mỉm cười gọi mẹ.

Tiểu Tinh! Là con sao? Tiểu Tinh! Tôi không tìm được vui mừng chạy lại phía nó. Bàn tay nhỏ bé của con bé cầm lấy tay tôi, nhìn tôi mỉm cười, gọi: “Mẹ!”

“Tiểu Tinh!”

“Mẹ! Tiểu Tinh đợi mẹ rất lâu đấy! Thật lâu!”

“Tiểu Tinh! Mẹ xin lỗi sau này mẹ không bao giờ xa con nữa!” Tôi ôm chặt lấy Tiểu Tinh nước mắt không kiềm được rơi xuống.

“Thật sao?” Tiểu Tinh hỏi lại.

“Thật!” Tôi khẳng định.

“Mẹ con vui quá! Vậy là sau này có mẹ ở bên Tiểu Tinh rồi!” Tiểu Tinh vui mừng nhảy lên vỗ tay không ngừng.

“Vũ nhi! Vũ nhi! Em tỉnh lại đi! Đừng như vậy mà! Đừng bỏ lại anh mà!”

Có ai đang gọi tôi sao lại quen thuộc như vậy, sao lại đau khổ như vậy, trái tim tôi không ngừng đau nhói.

“Là ba sao?” Giọng non nớt của Tiểu Tinh vang lên.

Là anh! Chủ nhân giọng nói đó là anh! Chính Thần anh ấy đang gọi tôi! Tôi nhìn ánh mắt mong đợi của Tiểu Huyền không kìm được nước mắt, gật đầu, giọng nói khàn khàn: “Ừ! Là ba con”

“Thật sao? Mẹ! Tiểu Tinh nhìn thấy ba rồi a! Ba thật đẹp trai nha! Hihi! Nhưng mà mẹ không phải ba đang gọi mẹ sao? Mẹ! Ba đang đợi mẹ đấy! Mẹ mau trở về với ba đi!” Tiểu

Tinh thúc giục.

“Nhưng còn con!”

“Con không sao! Con sẽ ở nơi này đợi mẹ! Mẹ! mẹ mau về đi” Tiểu Tinh nhìn tôi mỉm cười.

Một luồng sáng lóe lên, cảnh vật xung quanh biến mất, bóng tối bao trùm không gian. Tôi hoảng sợ không ngừng kêu gào. Tiểu Tinh tôi không tìm được con bé.

“Tiểu Tinh! Tiểu Tinh”

“Vũ nhi! Em tỉnh rồi! Vũ nhi em làm anh sợ chết mất! Sau này em đừng dọa anh như vậy nữa!”

Chói quá! Ánh sáng thật chói mắt. Tôi cố gắng nâng mí mắt nặng nhọc của mình. Xuyên qua ánh sáng mờ nhạt, tôi nhìn thấy khuôn mặt lo lắng xen lẫn vui mừng của anh. Anh gầy đi, hốc mắt có những tia máu, râu cũng mọc dài hơn. Tôi nhìn anh mỉm cười, thì thào gọi: “Chính Thần!”

Tiêu Trấn Vũ(2)

Ly Ly! Em đi rồi có phải em đang ở thiên đường nhìn anh không? Có phải em trách anh không giữ em ở lại không? Anh cũng rất muốn nhưng mà anh khi đó không có đủ lòng bao dung và dũng khí đối mặt với em. Anh cảm thấy sự ghen tỵ ăn mòn lý trí, anh sợ mình sẽ biến thành người chính anh cũng không nhận ra nữa. Nhưng mà Ly Ly em đừng lo, anh sẽ không phụ em nữa! Cô ta muốn danh phận anh sẽ cho cô ta danh phận, nhưng mà cũng chỉ có như vậy thôi.

Ly Ly! Hôm nay, tôi lại một lần nữa đứng trên sân khấu vinh quang này, tôi sẽ tham gia một bộ phim mới, bạn thân của em Đỗ Viên Viên làm diễn viên chính đấy! Em có vui không? Nhưng mà anh vẫn thấy em hợp vai này nhất.

Hôm nay tôi đã gặp được một người cô ấy rất giống em, tôi không biết giống ở đâu nhưng ở bên cạnh cô ấy tôi có cảm giác giống như ở bên cạnh em vậy. Vậy nên, Ly Ly anh xin lỗi anh lại một lần nữa phản bội em. Em có thể tha thứ cho anh không? Anh thật sự không cố ý.

Trời hôm nay trên trường quay rất lạnh, còn có tuyết rơi nữa, tôi nhớ hồi trước Ly Ly thích nhất là tuyết rơi. Mỗi lần tuyết rơi em đều rất vui. Tôi còn nhớ có một lần trời cũng có tuyết rơi như vậy, chúng tôi cùng nhau đi thành phố A du lịch, em lừa tôi nhét hết tuyết vào người tôi, còn mình thì trốn sau lưng tôi vụng trộm ăn tuyết. Kết quả, sau hôm đó cả hai chúng tôi đều bị ốm nặng suốt một tuần liền. Từng kỉ niệm như con rắn không ngừng cắn xé linh hồn tôi, khiến tôi máu chảy đầm đìa. Ly Ly phải chăng đây là sự trừng phạt em dành cho tôi.

Ly Ly! Hôm nay tôi lại gặp lại cô ấy, cô ấy thì ra cùng chung trong đoàn phim với tôi, thật trùng hợp phải không? Nhưng mà điều khiến tôi ngạc nhiên là cô ấy thật sự là giống em, cả động tác vén tóc mai ra sau gáy cũng giống như động tác của em những lúc bối rối vậy, tôi lúc ấy thật sự có cảm giác giống như em đang ở bên cạnh tôi vậy. Ly Ly có phải em thấy tôi quá cô đơn nên phải cô ấy đến bên cạnh tôi phải không?

Cô gái ấy tên là Tạ Uyển, từng hành động của cô ấy quả thật đều giống em, khiến tôi một lần nữa bị cuốn vào, không ngừng bị cô ấy cuốn hút, tôi dù có phản kháng, dẫu dựa như thế nào cũng không thoát khỏi,

hình ảnh cô ấy cứ lần dần ăn sâu vào trong tâm trí tôi. Nó giống như siết chặt tâm hồn tôi vậy, khiến tôi rất ngột thở, Ly Ly! Tôi thật sự không quên được cô gái ấy, tôi thật sự rất đau khổ.

Ly Ly! Là em phải không? Có phải em chính là cô ấy phải không? Nếu quay về vì sao không đi tìm tôi. Em không tha thứ cho tôi sao?

Hôm nay là lễ trao giải thưởng phim cuối năm, tôi không quan trọng nó lắm vì tất cả những thứ đó đều không có nghĩa gì với tôi. Nhưng mà hôm nay tôi đã phát hiện ra bí mật, tôi nghe thấy em nói chuyện, em muốn giết Đỗ Viên Viên sao? Cô ấy không phải là bạn của em sao? Tôi giống một đứa trẻ tò mò không ngừng đi khắp nơi điều tra, cuối cùng tôi cũng tra ra được. Kết quả này thật sự khiến tôi phẫn nộ, tôi muốn giết cô ta. Tạ Chiêu Ly có phải em cũng biết khi đó em bị người ta trà đạp là tác phẩm của cô ta nên mới muốn trả thù cô ta không? Nhưng mà em không muốn tôi giúp em sao?

Không khí trong hội trường này thật sự rất ngột ngột, tôi một mình lặng lẽ rời khỏi đi về phía nhà vệ sinh. Đi từ nhà vệ sinh ra, tôi nhìn thấy em đang đứng ở ban công hành lang, em hôm nay rất xinh đẹp, bộ lễ phục được thiết kế tỉ mỉ làm em trở nên quyến rũ phong tình, một cơn gió nhẹ thổi qua khiến cho tóc em tung bay nhảy múa, khiến tim tôi lúc ấy có cảm giác ngừng đập vậy. Khi lấy lại tinh thần thì thấy em đã rời đi, trước khi đi tôi còn nghe thấy em nói hạ quyết tâm muốn làm việc gì đó. Nhìn thứ em vừa vấy vào thùng rác, tôi cúi xuống nhặt lên, là một bình thủy tinh nhỏ, bên trong có chứa dung dịch màu đen. Nhìn thứ trong tay, lông mày khẽ cau lại, Tạ Chiêu Ly rốt cuộc em muốn làm gì?

Nhưng rất nhanh, tôi đã lấy được câu trả lời mà mình muốn, tôi nhờ một người bạn làm ở bệnh viện xem giúp chất lỏng đó là gì, hai ngày sau người bạn đó nói với tôi đó là một loại ma túy tổng hợp Krokodil, loại ma túy đáng sợ như vậy, tại sao em lại có nó, em không phải.....? Chỉ nghĩ thôi tôi đã không nhịn được toát mồ hôi lạnh. Không được nó rất nguy hiểm, tôi không thể để em lún sâu vào được, tôi sẽ không để nó làm hủy hoại tương lai của em.

Tôi điên cuồng lái xe đến nhà em. Tôi nhìn thấy em vội vàng cải trang bắt taxi ra khỏi nhà. Tôi vội vàng đuổi theo, thấy em đến nhà của Đỗ Viên Viên, nhìn lọ thủy tinh trong tay, lông mày cau lại, ánh mắt lóe qua tia sáng. Tạ Chiêu Ly người em muốn dùng chúng là Đỗ Viên Viên sao?

Tôi ngồi đợi phía dưới rất lâu em mới rời đi. Tôi vội vàng mua tạm ống kim tiêm ở tiệm thuốc gần đây sau đó theo đường thoát hiểm vào nhà Đỗ Viên Viên.

Lúc tôi xuất hiện, cô ta đang nói chuyện điện thoại, cô ta không ngừng kêu gào nói với ai đó. Thì ra tất cả những chuyện này từ đầu tới cuối là do cô ta bày ra. Chính cô ta đã hại chết em. Trong lòng tức giận không thôi, ánh mắt trở nên điên cuồng, đỏ rực như máu, tôi dùng hết sức đánh vào đầu cô ta, sau đó tiêm dòng chất lỏng đen ngòm chết người đó vào mạch máu của cô ta. Nhìn chất lỏng từng chút từng chút chảy vào người cô ta, tâm trạng tôi rất hưng phấn. Ly Ly nhìn xem không phải người đàn ông đó mới làm được, tôi cũng có thể giúp em. Đỗ Viên Viên hại em đã chết rồi sau này em không phải lo lắng nữa. Tôi làm như vậy vì em, em có vui không?

Tại sao lại như vậy, thế giới này tại sao lại có chuyện như vậy xảy ra. Tôi nhìn người con gái đứng trước mặt mình không thể dấu được tâm trạng ngạc nhiên, sao lại có người giống hệt em ở đây. Cô ấy nhìn tôi nhẹ nhàng vang lên giọng nói quen thuộc. Cô ấy mỉm cười nhìn tôi, vui sướng gọi: “Vũ!”

Tạ Chiêu Ly ở đây, vậy em là ai?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lac-mat-tinh-yeu-nhung-linh-hon-toi-loi>